

รายงาน
การเดินทางไปศึกษาดูงานต่างประเทศ
ของคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร
ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน

ระหว่างวันอังคารที่ 28 กรกฎาคม 2552 ถึงวันจันทร์ที่ 3 สิงหาคม 2552

สาสน์ประธานคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร

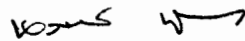

การเดินทางไปศึกษาดูงานต่างประเทศของคณะกรรมการสามัญประจำสภาผู้แทนราษฎร อาจถูกมองว่าเป็นการเดินทางเพื่อไปท่องเที่ยวในช่วงปิดประชุมสภาผู้แทนราษฎร เป็นการนำเงินงบประมาณแผ่นดินไปใช้อย่างไม่ถูกต้อง และอาจจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์กับประเทศชาติ โดยเฉพาะในปัจจุบันประเทศไทยมีวิกฤตเศรษฐกิจที่หน่วยงานหลาย ๆ หน่วยงานต้องรัดเข็มขัดช่วยกันประหยัด

คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้ตระหนักถึงคุณค่าของเงินงบประมาณที่ได้ถูกกำหนดไว้ตามแผนการศึกษาดูงานต่างประเทศว่าการไปศึกษาดูงานยังต่างประเทศต้องได้รับประโยชน์สูงสุด ดังนั้น การเดินทางไปศึกษาดูงานของคณะกรรมการ ระหว่างวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน ในครั้งนี้ ทางคณะกรรมการฯ จึงได้กำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมายไว้อย่างชัดเจน คือ ดูงานด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน การพัฒนาระบบ Logistic Trade การระบายสินค้าจากประเทศไทยไปยังสาธารณรัฐประชาชนจีนไม่ว่าจะเป็นทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ และได้เยี่ยมเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงปักกิ่ง กงสุลไทย ณ นครเซี่ยงไฮ้ เพื่อรับฟังบรรยายสภาพเศรษฐกิจ และวิธีการกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาลจีนที่ประสบผลสำเร็จอย่างรวดเร็ว ทั้งยังเป็นการไปติดตามภารกิจของนายกรัฐมนตรีนคร (นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ) และรัฐบาลที่ได้มีการเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ก่อนหน้านี้ ดังนั้น การเดินทางจึงมุ่งเน้นที่จะเอาสิ่งที่ได้พบเห็นและเรียนรู้จากการเข้าเยี่ยมชมการระแวกอัครราชทูตไทยประจำเมืองต่าง ๆ เพื่อรับทราบข้อมูลและภาพรวมของกิจการในด้านต่าง ๆ ของสาธารณรัฐประชาชนจีน และได้เยี่ยมชมหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อรับฟังบรรยายและนำมาเปรียบเทียบมาปฏิบัติ วันนี้สาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศมหาอำนาจหนึ่งอันดับสี่ของโลก เป็นแหล่งผลิตสินค้าอุปโภคและบริโภคหลายอย่าง ๆ อีกทั้งยังได้ดูอาคารสถานที่ในกรุงปักกิ่ง นครเทียนจิน นครเซี่ยงไฮ้ นครเสิ่นเจิ้น และนครกวางโจว ที่มีการแข่งขันสร้างให้ตึกและอาคารของตนเองมีรูปปลกดกษณะที่เป็นสิริมงคลอยู่ในบริเวณที่เป็นจุดก่อกำเนิดความเจริญของกิจการที่เจ้าของอาคารจะประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจและสร้างความร่ำรวยให้แก่ประเทศชาติของตน

สาธารณรัฐประชาชนจีนถือได้ว่าเป็นประเทศยักษ์ใหญ่ที่แก้ไขปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ “แฮมเบอร์เกอร์โครซิส” ได้ประสบความสำเร็จ ผู้นำของประเทศจีนและผู้บริหารประเทศได้ทุ่มเงินงบประมาณเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจในโครงการต่าง ๆ มากมาย โดยเฉพาะการดูแลในเรื่องสินค้าเกษตร รัฐบาลจีนใช้เงินกว่า 700,000 ล้านดอลลาร์ นอกจากนี้ การดูแลปัญหาด้านแรงงานที่จะตกงานเนื่องจากสถานะอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกถดถอยมีการเลิกจ้าง รัฐบาลจีนแก้ไขอย่างไร คณะกรรมการฯ ก็ได้รับทราบข้อมูลและวิธีการแก้ไขปัญหาของรัฐบาลจีน ซึ่งเนื้อหาได้อยู่ในรายงานฉบับนี้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ฉะนั้น การเดินทางศึกษาดูงานในครั้งนี้ถือได้ว่าได้ประโยชน์อย่างมาก และไม่ได้ไร้ประโยชน์อย่างที่หลายฝ่ายกังวล แต่กลับทำให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้มีความรู้ที่จะนำกลับมา นำเสนอต่อสังคม ต่อประชาชนที่ได้อ่านและได้รับทราบความจริงในสังคมโลกที่เปลี่ยนแปลงไป

(นายนาวัฒน์ แก้วทอง)

ประธานคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ

สภาผู้แทนราษฎร

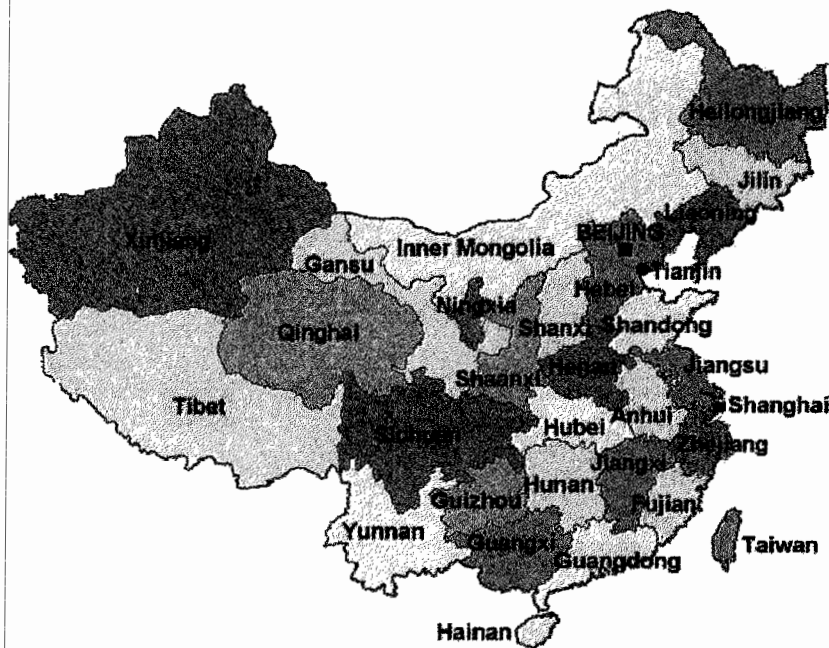
สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	
ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานสาธารณประชาชนจีน	1
ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาดูงาน ณ กรุงปักกิ่ง	25
ส่วนที่ 3 สรุปผลการศึกษาดูงาน ณ นครเทียนสิน	35
ส่วนที่ 4 สรุปผลการศึกษาดูงาน ณ นครเฉิงไฮ้	42
ส่วนที่ 5 เส้นทางขนส่งสินค้าจากไทยสู่จีน	47
ส่วนที่ 6 สรุปผลการศึกษาดูงาน ณ บริษัท Super Brand Mall นครเฉิงไฮ้	50
ส่วนที่ 7 มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของจีน ข้อคิดเห็นสำหรับประเทศไทย	53
ส่วนที่ 8 ประโยชน์ที่ได้รับจากการเดินทางไปศึกษาดูงาน	59
ส่วนที่ 9 กำหนดการเดินทางและรายชื่อคณะเดินทาง	60
ส่วนที่ 10 ภาคผนวก	63

ส่วนที่ ๑

ข้อมูลพื้นฐานสาธารณรัฐประชาชนจีน

สาธารณรัฐประชาชนจีน (จีนตัวเต็ม: 中華人民共和國; จีนตัวย่อ: 中华人民共和国; พินอิน: Zhōnghuá Rénmín Gònghéguó; อังกฤษ: People's Republic of China (PRC)) เป็นประเทศที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออก และมีประชากรมากที่สุดในโลกที่จำนวนกว่า 1.3 พันล้านคน หรือประมาณหนึ่งในห้าของประชากรโลก โดยประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวจีนฮั่น และมีขนาดเป็นอันดับ 3 ของโลก เป็นรองเพียงรัสเซียและ แคนาดา สาธารณรัฐประชาชนจีนมีพรมแดนติดกับ 15 ประเทศ (นับเวียนตามเข็มนาฬิกา) คือ เวียดนาม ลาว พม่า อินเดีย ภูฏาน สิกขิม เนปาล ปากีสถาน อัฟกานิสถาน ทาจิกิสถาน คีร์กีซสถาน คาซัคสถาน รัสเซีย มองโกเลีย และ เกาหลีเหนือ ตั้งแต่ก่อตั้งสาธารณรัฐเมื่อปี พ.ศ. 2492 ประเทศจีนอยู่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน สาธารณรัฐประชาชนจีนอ้างอธิปไตยเหนือเกาะไต้หวัน เฟิงหู เอ๋เหมิง (จีนกลาง: จีนเหมีน) และหมาจู่แต่ไม่ได้ปกครอง โดยที่เกาะเหล่านี้ปกครองโดยสาธารณรัฐจีน ซึ่งมีเมืองหลวงอยู่ที่กรุงไทเป (จีนกลาง: ไถเป่ย์) ฐานะทางการเมืองของสาธารณรัฐจีนนั้น ยังเป็นที่โต้แย้งกันอยู่

แผนที่รายละเอียดเมืองต่าง ๆ สาธารณรัฐประชาชนจีน

คำว่า จีนแผ่นดินใหญ่ ใช้เรียกส่วนของจีนที่อยู่ภายใต้การปกครองของสาธารณรัฐประชาชนจีน (ส่วนใหญ่จะยกเว้นเขตบริหารพิเศษ 2 แห่ง คือ ฮองกง และมาเก๊า) บางคนนิยมเรียกสาธารณรัฐประชาชนจีนว่า จีนแดง (Red China) โดยเฉพาะผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับจีน ปัจจุบันสาธารณรัฐประชาชนจีนและประเทศญี่ปุ่นเป็นมหาอำนาจในภูมิภาคเอเชีย มีเศรษฐกิจและกำลังทางทหารใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชีย

ประวัติศาสตร์สาธารณรัฐประชาชนจีน

สงครามกลางเมือง (Chinese Civil War) ระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนกับพรรคก๊กมินตั๋ง (ชื่อทางการว่า: พรรคชาตินิยมแห่งประเทศไทย (KMT)) สิ้นสุดลงในปี พ.ศ. 2492 หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยจบลงด้วยการที่ พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เข้าปกครองจีนแผ่นดินใหญ่ ส่วนพรรคก๊กมินตั๋งได้เข้าปกครองไต้หวัน และเกาะบางเกาะในมณฑลฝูเจี้ยน ในวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2492 เหมาเจ๋อตุง ได้ประกาศสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน และปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ การปกครองในสมัยของเขานั้น เข้มงวดและกดขี่ แม้กระทั่งชีวิตประจำวันของประชาชน

หลังจากที่เหมาเจ๋อตุงถึงแก่อสัญกรรม เต็งเสี่ยวผิงก็ได้ขึ้นสู่อำนาจ โดยจีนยังคงอยู่ในระบอบคอมมิวนิสต์ หลังจากนั้นรัฐบาลจีนจึงได้ค่อยๆ ลดการควบคุมชีวิตส่วนตัวของประชาชน และพยายามที่จะปฏิรูประบบเศรษฐกิจของตนให้เป็นไปตามกลไกตลาด

การปฏิวัติ

การปฏิวัติครั้งแรก (พ.ศ. 2454)

การปฏิวัติครั้งแรกของจีนเกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2454 (ค.ศ. 1911) ซึ่งเป็นการโค่นล้มอำนาจการปกครองของราชวงศ์ชิง โดยการนำของ ดร. ซุน ยัตเซน หัวหน้าพรรคก๊กมินตั๋ง เป็นผลทำให้จีนเปลี่ยนแปลงการปกครองเข้าสู่ประชาธิปไตยในที่สุด สาเหตุที่ก่อให้เกิดการโค่นล้มอำนาจครั้งนี้ น่าจะมาจากความเสื่อมโทรมของสภาพสังคมจีน ผู้นำประเทศจักรพรรดิแมนจูไม่มีอำนาจกำลังพอที่จะปกครองประเทศได้ ซึ่งตลอดระยะเวลาปกครอง 268 ปี (พ.ศ. 2187 – 2455) มีแต่การแย่งชิงอำนาจในหมู่ผู้นำราชวงศ์ ด้วยเหตุนี้ราษฎรส่วนมากจึงตกอยู่ในสภาพยากจน ชาวไร่ชาวนาถูกขูดรีดภาษีอย่างหนัก ถูกเอารัดเอาเปรียบจากเจ้าของที่ดิน ชาวต่างชาติเข้ามาครอบงำผลประโยชน์ แผ่นดินจีนถูกคุกคามจากต่างชาติ โดยเฉพาะชาติมหาอำนาจตะวันตก และญี่ปุ่น ซึ่งจีนทำสงครามต่อต้านการรุกรานของกองกำลังต่างชาติ เป็นฝ่ายแพ้มาโดยตลอด ทำให้คณะปฏิวัติไม่พอใจระบอบการปกครองของราชวงศ์แมนจูเพื่อความสำเร็จในการแก้ปัญหาของของประเทศชาติ ดร. ซุน ยัตเซน ผู้นำ จึงได้ประกาศอุดมการณ์ของการปฏิวัติ 3 ประการ เรียกว่า “ลัทธิไตรราษฎร์” มีหัวข้อดังนี้

1. ประชาธิปไตย มีการปกครองในระบอบสาธารณรัฐประชาธิปไตย และมีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศ
2. ชาตินิยม ต้องขับไล่อำนาจและอิทธิพลของต่างชาติออกไปจากจีน
3. สังคมนิยม มีการจัดสรรที่ดินให้แก่เกษตรกร

การปฏิวัติครั้งที่สอง (พ.ศ. 2492)

การปฏิวัติของจีนครั้งที่สอง ในปี พ.ศ. 2492 (ค.ศ. 1949) เป็นการปฏิวัติภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองยุติลง (ค.ศ. 1939 – 1945) ภายใต้การนำของ เหมา เจ๋อตง ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีน เป็นการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสาธารณรัฐประชาธิปไตย เข้าสู่ระบอบสังคมนิยม หรือคอมมิวนิสต์ มีสาเหตุซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาความเสื่อมโทรมทางเศรษฐกิจและความยากจนของประชาชน ซึ่งรัฐบาลของประธานาธิบดี เจียง ไคเช็ค ไม่สามารถแก้ปัญหาได้
2. การเผยแพร่อุดมการณ์คอมมิวนิสต์ในประเทศจีน เพื่อมุ่งแก้ไขปัญหาความยากจนของราษฎร โดยให้ความสำคัญแก่ชนชั้นผู้ใช้แรงงานและเกษตรกร และเป็นศัตรูกับชนชั้นนายทุน

การปฏิวัติครั้งที่สองของจีนมีความสำเร็จ สรุปได้ดังนี้

1. ระบอบคอมมิวนิสต์ในยุคของ เหมา เจ๋อตง รัฐบาลได้ยึดที่ดินทำกินของเอกชนมาเป็นของรัฐบาล และใช้ระบบการผลิตแบบรวม (หรือคอมมูน) ชาวนามีฐานะเป็นแรงงานของรัฐ ทำให้ขาดความกระตือรือร้นเพราะทุกคนได้รับผลตอบแทนเท่ากัน ชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนส่วนใหญ่มีสภาพลำบากยากจนเหมือนๆ กัน
2. ระบอบคอมมิวนิสต์ในยุคของ เต็ง เสี่ยวผิง เป็นยุคที่จีนปฏิรูปเศรษฐกิจของประเทศให้เป็นระบบตลาด หรือทุนนิยม โดยยอมรับแนวทางทุนนิยมของชาติตะวันตกมากขึ้น เช่น เปิดรับการลงทุนจากต่างชาติ เพื่อให้คนจีนมีงานทำ และอนุญาตให้ภาคเอกชนดำเนินธุรกิจการค้าได้ เป็นต้น ทั้งนี้ ระบอบการปกครองยังคงเป็นคอมมิวนิสต์เหมือนเดิม

นโยบาย “หนึ่งประเทศ สองระบบ” ในสมัยของ “เต็ง เสี่ยวผิง” หมายถึง มีประเทศจีนเพียงประเทศเดียว แต่มีระบบเศรษฐกิจและการปกครอง 2 แบบ ได้แก่

- 1) ระบอบคอมมิวนิสต์ สำหรับจีนแผ่นดินใหญ่ (ไม่รวมไต้หวัน)
 - 2) ระบอบประชาธิปไตยและระบอบทุนนิยมเสรี สำหรับฮ่องกงและมาเก๊า
- ผลกระทบของการปฏิวัติจีนครั้งที่สอง คือ
- 1) การปฏิวัติของ เหมา เจ๋อตง เป็นแบบอย่างในการปฏิวัติของกระบวนการคอมมิวนิสต์ในประเทศกำลังพัฒนา ทั้งในทวีปเอเชีย แอฟริกา และอเมริกาใต้ โดยเฉพาะการใช้ยุทธศาสตร์ “ป่าล้อมเมือง” โดยเริ่มจากการปฏิวัติของเกษตรกรในชนบทและค่อยๆ ขยายเข้าไปสู่เมือง
 - 2) การปฏิรูปเศรษฐกิจตามแนวของ เต็ง เสี่ยวผิง โดยยอมรับระบบทุนนิยมของโลกตะวันตก เป็นตัวอย่างความสำเร็จของการแยกระบบการปกครองออกจากระบบเศรษฐกิจ

ลำดับเมืองหลวงสาธารณรัฐประชาชนจีน

ผู้ปกครอง	เมืองหลวง	ปี
ราชวงศ์ซาง	อิน (殷)	1350 ปีก่อน ค.ศ. - 1046 ปีก่อน ค.ศ.
ราชวงศ์โจวตะวันตก	เฮา (鎬)	1046 ปีก่อน ค.ศ. - 771 ปีก่อน ค.ศ.
ราชวงศ์โจวตะวันออก	ลั่วหยาง (洛陽)	770 ปีก่อน ค.ศ. - 256 ปีก่อน ค.ศ.
ราชวงศ์ฉิน	เสียนหยาง (咸陽)	221 ปีก่อน ค.ศ. - 206 ปีก่อน ค.ศ.
ราชวงศ์ฮั่นตะวันตก	ฉางอาน (長安)	206 ปีก่อน ค.ศ. - ค.ศ. 9
ราชวงศ์ซัน	ฉางอาน (長安)	พ.ศ. 551 - 566 (ค.ศ. 8 - 23)
ราชวงศ์ฮั่นตะวันออก	ลั่วหยาง (洛陽)	พ.ศ. 568 - 763 (ค.ศ. 25 - 220)
ราชวงศ์จิ้นตะวันตก	ลั่วหยาง (洛陽)	พ.ศ. 808 - 859 (ค.ศ. 265 - 316)
ราชวงศ์จิ้นตะวันออก	เจียนซัง (建康)	พ.ศ. 860 - 963 (ค.ศ. 317 - 420)
ราชวงศ์สุย	ต้าชิง (大興)	พ.ศ. 1124 - 1161 (ค.ศ. 581 - 618)
ราชวงศ์ถัง	ฉางอาน (長安)	พ.ศ. 1161 - 1450 (ค.ศ. 618 - 907)
ราชวงศ์ซ่งเหนือ	ไคเฟิง (開封)	พ.ศ. 1503 - 1670 (ค.ศ. 960 - 1127)
ราชวงศ์ซ่งใต้	หลินอัน (臨安) หางโจว	พ.ศ. 1670 - 1822 (ค.ศ. 1127 - 1279)
ราชวงศ์หยวน	ต้าตู (大都) กรุงปักกิ่งในปัจจุบัน	พ.ศ. 1807 - พ.ศ. 1911 (ค.ศ. 1264 - 1368)
ราชวงศ์หมิง	หนานจิง (南京)	พ.ศ. 1911 - พ.ศ. 1963 (ค.ศ. 1368 - 1420)
ราชวงศ์หมิง	ปักกิ่ง (北京)	พ.ศ. 1963 - พ.ศ. 2187 (ค.ศ. 1420 - 1644)
ราชวงศ์ชิง	ปักกิ่ง (北京)	พ.ศ. 2187 - 2454 (ค.ศ. 1644 - 1911)
สาธารณรัฐจีนปี 1911 - 1949	ปักกิ่ง (北京)	พ.ศ. 2455 - 2471 (ค.ศ. 1912 - 1928)
สาธารณรัฐจีนปี 1911 - 1949	นานกิง (南京)	พ.ศ. 2471 - 2480 (ค.ศ. 1928 - 1937)
สาธารณรัฐจีนปี 1911 - 1949	อู่ฮั่น (武漢)	พ.ศ. 2480 (ค.ศ. 1934 ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2)
สาธารณรัฐจีนปี 1911 - 1949	ฉงชิ่ง (重慶)	พ.ศ. 2480 - 2488 (ค.ศ. 1937 - 1945 ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2)

สาธารณรัฐจีนปี 1911 - 1949	หนานจิง (南京)	พ.ศ. 2488 - 2492 (ค.ศ. 1945 - 1949)
สาธารณรัฐจีนปี 1911 - 1949	กว่างโจว (廣州)	พ.ศ. 2492 (ค.ศ. 1949)
สาธารณรัฐจีนปี 1911 - 1949	ฉงชิ่ง (重慶)	พ.ศ. 2492 (ค.ศ. 1949) - (ระหว่างสงครามกลางเมืองภายในจีน)
สาธารณรัฐจีนบนเกาะไต้หวัน	ไทเป (臺北)	พ.ศ. 2492 - ปัจจุบัน
สาธารณรัฐประชาชนจีน	ปักกิ่ง (北京)	พ.ศ. 2492 - ปัจจุบัน

แผนกการเมืองตามประวัติศาสตร์

แผนกการเมืองระดับบนสุดของจีนได้ตัดแปลงเป็นการบริหารที่เปลี่ยนแปลงระดับบนสุดที่รวมถึงวงจรรวมและจังหวัดข้างล่างจังหวัดนั้นที่นั่นได้คือหน่วยงาน เขต และจังหวัด แผนกเมื่อไม่นานยังรวมถึง อำนาจหน้าที่เขตปกครอง - เมืองระดับ เมืองระดับจังหวัด เมืองและ โดยทั่วไปราชวงศ์จีนส่วนมากถูกในขอยอดยกมา heartlands ของจีนรู้เป็นจีนเหมาะสมราชวงศ์ต่างๆยังขยายเข้าไปในเขตพื้นที่อุปกรณ์เสริมขอบภายใน มอง โกลเลีย แมนจูเรีย ซินเจียง และทิเบต ราชวงศ์ชิง ที่ชาวแมนจูตั้งและผู้สืบทอด สาธารณรัฐจีน และ สาธารณรัฐประชาชนจีนรวบรวมเขตพื้นที่เหล่านี้เข้าไปในจีนจีนเหมาะสมถูกคิดให้ถูกโดยกำแพงที่ยิ่งใหญ่และขอบของ ที่ราบสูง ชาวทิเบต แมนจูเรีย และภายในมอง โกลเลียถูกค้นพบเพื่อทิสเหนือของกำแพงที่ยิ่งใหญ่ของจีนและแนวแบ่งเขตระหว่างพวกเขาสามารถอันใดอันหนึ่งถูกใช้เป็นพรมแดนของขั้วระหว่างภายในมอง โกลเลีย

การเมืองของจีน

สาธารณรัฐประชาชนจีนมีการปกครองเป็นลัทธิสังคมนิยมในลักษณะของตนเอง มีพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นผู้กำหนดนโยบายต่างๆ ปัจจุบันมีนายหู จิ่นเทาเป็นประธานาธิบดี เลขาธิการพรรคและประธานคณะกรรมการทหารส่วนกลาง และมีนายเวิน เจียเป่าเป็นนายกรัฐมนตรี

นายหู จิ่นเทา
ประธานาธิบดีสาธารณรัฐประชาชนจีนคนปัจจุบัน

เวิน เจียเป่า
นายกรัฐมนตรีแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนคนปัจจุบัน

ระบบพรรคคอมมิวนิสต์จีน

สาธารณรัฐประชาชนจีนปกครองในระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์จีนในปัจจุบันพรรคคอมมิวนิสต์มีสมาชิกทั่วประเทศราว 73 ล้านคน เป็นองค์กรทางการเมืองที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายด้านต่าง ๆ ของประเทศอย่างเบ็ดเสร็จ รัฐบาลและสภาประชาชนแห่งชาติจีน (รัฐสภา) มีหน้าที่ปฏิบัติตามมติและนโยบายที่พรรคคอมมิวนิสต์กำหนดโดยยึดหลักประชาธิปไตยรวมศูนย์ (Democratic Centralism) พรรคคอมมิวนิสต์เป็นกองหน้าของชนชั้นกรรมกรของจีน ขณะเดียวกันเป็นกองหน้าของประชาชนและประชาชาติจีนเป็นศูนย์นำภารกิจสังคมนิยมที่มีเอกลักษณ์ของจีน เป็นตัวแทนความต้องการในการพัฒนาการผลิตที่ทันสมัย และตัวแทนทิศทางความก้าวหน้าของวัฒนธรรมจีนที่ทันสมัยและเป็นตัวแทนผลประโยชน์ขั้นมูลฐานของประชาชนจีนอันไพศาลที่สุด

อุดมการณ์และเป้าหมายสูงสุดของพรรคคอมมิวนิสต์คือ บรรลุซึ่งลัทธิคอมมิวนิสต์ธรรมนูญพรรคคอมมิวนิสต์กำหนดว่า พรรคคอมมิวนิสต์จีนยึดลัทธิมาร์ก-เลนิน ความคิดเหมา เจ๋อตง ทฤษฎีเติ้ง เสี่ยวผิงและความคิดอันสำคัญว่าด้วย 3 ตัวแทนเป็นเครื่องชี้นำปฏิบัติการของตน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1921 นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1921 ถึงปี ค.ศ.1949 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้นำประชาชนจีนดำเนินการต่อสู้จนสามารถล้มการปกครองของลัทธิจักรพรรดินิยม ศักดินานิยมและลัทธิทุนขุนนางได้สำเร็จ และสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีนขึ้น หลังจากนั้นพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ได้นำประชาชนชนชาติต่าง ๆ ทั่วประเทศศรัทธาไว้ซึ่งเอกราชและความมั่นคงของชาติได้บรรลุซึ่งการเปลี่ยนแปลงของสังคมจีนจากลัทธิประชาธิปไตยใหม่สู่สังคมนิยมเป็นผลสำเร็จ ได้ดำเนินการสร้างสรรค์สังคมนิยมอย่างขนาดใหญ่และมีโครงการจนทำให้เศรษฐกิจและวัฒนธรรมของจีนได้รับการพัฒนาอย่างใหญ่หลวงที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์

หลังจากได้บรรลุซึ่งการปฏิรูปแห่งสังคมนิยมต่อระบบกรรมสิทธิ์เอกชนในปัจจัยการผลิตในขั้นพื้นฐานแล้ว เนื่องจากขาดความชัดเจนในการปฏิรูป พรรคคอมมิวนิสต์ได้กระทำการผิดพลาดในการนำภารกิจสร้างสรรค์สังคมนิยม ตั้งแต่ปี ค.ศ.1966 ถึง ค.ศ.1976 ยังผลให้เกิดการปฏิวัติใหญ่ทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นความผิดพลาดอย่างร้ายแรง

ตุลาคม ค.ศ.1976 การปฏิวัติใหญ่ทางวัฒนธรรมได้สิ้นสุดลง จีนได้เข้าสู่ช่วงเวลาการพัฒนาใหม่ทางประวัติศาสตร์ หลังจากได้เปิดการประชุมเต็มคณะของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนสมัยที่ 11 ครั้งที่ 3 แล้วเป็นต้นมา จีนได้บรรลุซึ่งการเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ที่มีความหมายลึกซึ้งยาวไกลหลังจากจีนใหม่ได้สถาปนาขึ้นแล้ว เป็นต้นมา นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1979 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ปฏิบัติตามนโยบายปฏิรูปและเปิดประเทศที่ริเริ่มโดยนายเติ้งเสี่ยวผิง หลังจากได้ดำเนินนโยบายการปฏิรูปและเปิดประเทศเป็นต้นมา เศรษฐกิจประชาชาติและการพัฒนาทางสังคมของจีนได้ประสบผลสำเร็จอย่างเด่นชัด โฉมหน้าของประเทศชาติได้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือ นับว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดและประชาชนได้รับผลประโยชน์ที่เป็นจริงมากที่สุดหลังจากจีนใหม่ได้สถาปนาขึ้น

พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีข้อคิดเห็นให้พัฒนาความสัมพันธ์กับต่างประเทศอย่างแข่งขันพยายามช่วงชิงบรรยากาศระหว่างประเทศที่เป็นผลดีต่อการปฏิรูปและเปิดประเทศและการสร้างสรรค์ที่ทันสมัย

ของจีนในกิจการระหว่างประเทศ พรรคคอมมิวนิสต์จีนขึ้นหัตถ์ดำเนินนโยบายต่างประเทศที่สันติอิสระ เป็นตัวของตัวเอง รักษาเอกราชและอธิปไตยของจีน คัดค้านลัทธิครองความเป็นเจ้าและการเมืองที่วาง อำนาจบาตรใหญ่ ป้องกันสันติภาพของโลก ส่งเสริมความก้าวหน้าของมนุษยชาติ พัฒนาการสัมพันธ กับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกบนพื้นฐานหลัก 5 ประการ อันได้แก่ เคารพอธิปไตยและบูรณภาพของกันและ กัน ไม่รุกรานซึ่งกันและกัน ไม่แทรกแซงกิจการภายในของกันและกัน เสมอภาคและอำนวยประ โยชน์แก่ กันและอยู่ร่วมกันอย่างสันติ พรรคคอมมิวนิสต์จีนสถาปนาและพัฒนาความสัมพันธ์ฉันท์มิตรกับพรรค การเมืองประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกบนพื้นฐานหลัก 4 ประการ อันได้แก่ อิสระเป็นตัวของตัวเอง มีความเสมอ ภาคทุกประการ เคารพซึ่งกันและกัน และไม่แทรกแซงกิจการภายในของกันและกัน ปัจจุบันพรรค คอมมิวนิสต์จีนได้รักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์ฉันท์มิตรกับพรรคการเมือง 300 กว่าพรรคในประเทศต่าง ๆ 120 กว่าประเทศทั่วโลก ธรรมนูญพรรคคอมมิวนิสต์จีนกำหนดว่ากรรมกร ชาวนา ทหาร ปัญญาชนและ บุคคลที่ก้าวหน้าในชั้นชนอื่น ๆ ทางสังคมที่มีอายุครบ 18 ปีแล้ว และยอมรับหลักนโยบายและธรรมนูญ ของพรรค ยินดีที่จะเข้าร่วมองค์การหนึ่งของพรรคร่วมทำงานอย่างแข็งขันในองค์กร และปฏิบัติตามการ ตกลงของพรรคและยอมเสียค่าบำรุงพรรคตามเวลากำหนดสามารถยื่นขอเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ ของจีนได้ องค์กรส่วนกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีนรวมถึงการประชุมสมัชชาผู้แทนทั่วประเทศของ พรรคคอมมิวนิสต์ คณะกรรมการกลาง คณะกรรมการประจำกรมการเมือง กรมการเมือง สำนักเลขานุการ ส่วนกลาง คณะกรรมการกลางการทหาร และคณะกรรมการกลางตรวจสอบวินัยของคณะกรรมการกลาง พรรคคอมมิวนิสต์จีน การประชุมสมัชชาผู้แทนทั่วประเทศของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจะเปิดประชุมทุก ๆ 5 ปีต่อครั้ง ในช่วงที่ไม่มีการประชุมสมัชชาผู้แทนทั่วประเทศของพรรคคอมมิวนิสต์ คณะกรรมการกลาง พรรคเป็นองค์กรนำสูงสุดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

การแบ่งเขตการปกครอง

เขตการปกครองของจีนนั้น ตามรัฐธรรมนูญของจีน มีอยู่ด้วยกัน 3 ระดับ ได้แก่ มณฑล อำเภอ และ ตำบล แต่ในปัจจุบันได้เพิ่มมาอีก 2 ระดับ คือ จังหวัด และ หมู่บ้าน ซึ่งถ้านำมาเรียงใหม่จะได้เป็น มณฑล จังหวัด อำเภอ ตำบล และ หมู่บ้าน

สาธารณรัฐประชาชนจีนมีอำนาจการปกครองเหนือ 22 มณฑล (省) และรัฐบาลจีนยังถือ ได้หวัน/ไถวาน (台湾) เป็นมณฑลที่ 23 รัฐบาลจีนยังอ้างสิทธิเหนือเกาะต่าง ๆ ในทะเลจีนใต้ด้วย นอกจากมณฑลแล้วยังมีเขตปกครองตนเอง (自治区) 5 แห่งซึ่งมีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่มาก เทศบาล นคร (直辖市) 4 แห่งสำหรับเมืองที่ใหญ่ที่สุดในจีน และเขตบริหารพิเศษ (Special Administrative Regions, SARs) (特别行政区) ที่จีนเข้าไปปกครอง โดยการแบ่งพื้นที่การปกครองเป็นดังนี้

มณฑล

- อันฮุย (安徽)
- ฝูเจี้ยน (福建) (ฮกเกี้ยน)
- กานซู (甘肃)
- กว่างตง (กวางตุ้ง) (广东)
- กุ้ยโจว (贵州)
- ไหล่หนาน (ไหหลำ) (海南)
- เหนอเป่ย์ (河北)
- เฮย์หลงเจียง (黑龙江)
- เหนอหนัน (河南)
- หูเป่ย์ (湖北)
- หูหนาน (湖南)
- เจียงซู (江苏)
- เจียงซี (江西)
- จีหลิน (吉林)
- เหลียวหนิง (辽宁)
- ชิงไห่ (青海)
- ส่านซี (陕西)
- ซานตง (山东)
- ซานซี (山西)
- ซื่อชวน (เสฉวน) (四川)
- หยุนหนาน (ยูนนาน) (云南)
- เจ้อเจียง (浙江)

เขตปกครองตนเอง

- กว่างซีฉ้วง (กวางสี) (广西壮族)
- มองโกเลียใน (内蒙古)
- หนิงเซียหุย (宁夏回族)
- ซินเจียงอุยกูร์ (新疆维吾尔族)
- ซิจ้าง (ทิเบต) (西藏)

เทศบาลนคร

- เป่ย์จิง (ปักกิ่ง) (北京)
- ฉงชิ่ง (ฉงกิง) (重庆)
- ซ่างไห่ (เซี่ยงไฮ้) (上海)
- เทียนจิน (เทียนสิน) (天津)

เขตบริหารพิเศษของสาธารณรัฐประชาชนจีน

- เซี่ยงกั่ง (ฮ่องกง) (香港)
- เอ้าเหมิน (มาเก๊า) (澳門)

ก. กรุงปักกิ่ง

ปักกิ่ง หรือ เป่ย์จิง (Beijing) (ภาษาจีน: 北京 (ข้อมูล), พินอิน: Běijīng) เป็นเมืองหลวงของสาธารณรัฐประชาชนจีน มีชื่อย่อว่า จิง ตั้งอยู่ที่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของ ที่ราบหวาเป่ย์ ชื่อเดิมคือ จี้ สมัยชุนชิวจ้านกั๋วเป็นเมืองหลวงของแคว้นยัน สมัยราชวงศ์เหลียว เป็นเมืองหลวงรอง ชื่อยันจิง เป็นเมืองหลวงของจีนตั้งแต่สมัยราชวงศ์จิน หยวน หมิง ชิงจนถึง สาธารณรัฐจีน เคยใช้ชื่อจงตู ต้าตู เป่ย์ผิงและเป่ย์จิง เริ่มตั้งเป็นเมืองตั้งแต่ปี 1928 ปัจจุบัน แบ่งเป็น 16 เขตและ 2 อำเภอ เป็นนครที่ขึ้นตรงต่อส่วนกลาง พื้นที่ทั่วนครเป่ย์จิงมีถึง 16,800 ตารางกิโลเมตร ถึงสิ้นปี 2002 ทั่วนครเป่ย์จิงมีประชากร 1,136,300 คน นครเป่ย์จิงเป็นศูนย์กลางเมือง วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ การศึกษาและเขตชุมทางการคมนาคมทั่วประเทศจีนและก็เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อดังทั้งในประเทศจีนและในโลก แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญมีกำแพงเมือง

จีน พระราชวังโบราณ หอสักการะฟ้าเทียนถัน สุสานจักรพรรดิสมัยราชวงศ์หมิง วังพักร้อนอีเหอหยวน และภูเขาเซียงซาน เป็นต้น ปัจจุบันปักกิ่งเป็นเขตการปกครองพิเศษแบบมหานคร 1 ใน 4 แห่งของจีน ซึ่งมีฐานะเทียบเท่ากับมณฑลหลังจากปักกิ่งได้รับการจัดตั้งเป็นเมืองหลวงของสาธารณรัฐประชาชนจีนในปี 1949 โดยเฉพาะหลังจากสมัย 80 ศตวรรษที่ 20 เมืองปักกิ่งได้พัฒนาอย่างรวดเร็วอย่างเหลือเชื่อ มีการเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือ ปัจจุบันนี้ปักกิ่งมีถนนที่สลักกัน ตึกสูงๆ โดยไม่เพียงแต่รักษาสภาพเมืองโบราณ และยังคงแสดงถึงสภาพเมืองที่ทันสมัย กลายเป็นเมืองใหญ่ของโลก

ปักกิ่งเป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่อันดับสองของประเทศจีน รองจากเซี่ยงไฮ้ ปักกิ่งเป็นศูนย์กลางทางการปกครอง การศึกษา การขนส่ง และวัฒนธรรมจีน ในขณะที่ศูนย์กลางเศรษฐกิจนั้นจะอยู่ที่เซี่ยงไฮ้และฮ่องกง

ปักกิ่งเป็น 1 ใน 4 เมืองหลวงเก่าของจีน และได้รับเลือกให้จัดการแข่งขันโอลิมปิกฤดูร้อนปี 2551 อีกด้วย มหานครปักกิ่งเป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน นับแต่ สมัยราชวงศ์หยวน สืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน เป็นศูนย์กลางทางการเมือง เศรษฐกิจ การศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมของจีน ปักกิ่งมีสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์มากมาย เช่น จัตุรัสเทียนอันเหมิน กำแพงเมืองจีน พระราชวังฤดูร้อน พระราชวังต้องห้าม เป็นต้น มีประวัติความเป็นมา เริ่ม ตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ซึ่งมี การขุดค้นพบกะโหลก มนุษย์ปักกิ่งตามหลักฐานที่พิสูจน์ได้ปักกิ่งมีความเจริญ รุ่งเรืองมานับแต่ คริสศตวรรษที่ 13 ในปี พ.ศ. 1964 (ค.ศ. 1421) จักรพรรดิหย่งเล่อ ได้ทำการก่อสร้างและออกแบบผัง เมืองใหม่และย้ายฐานราชการชั่วคราวในขณะนั้นจาก เมืองหนานจิงมายัง เป่ย์จิง หรือปักกิ่งในปัจจุบัน

ในช่วง 30 ปีที่ผ่านมาปักกิ่งถูกยกสถานะเป็นเมืองสำคัญระดับโลกเป็นศูนย์กลางทางการปกครองการค้า การลงทุนที่สำคัญที่สุดของประเทศจีนในแต่ละปีมีชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาติดต่อการค้าท่องเที่ยว ศึกษาเป็นจำนวนมากประชาชนชาวปักกิ่งมีสภาพความเป็นอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นรวมทั้งได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากตะวันตกมากขึ้นด้วย

ข. นครเซี่ยงไฮ้

เซี่ยงไฮ้ หรือ เซี่ยงไฮ้ (จีน: 上海, พินอิน: Shànghǎi) เป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดของสาธารณรัฐประชาชนจีน ตั้งอยู่บริเวณปากแม่น้ำแยงซีเกียง เป็นเขตการปกครองระดับเขตการปกครองพิเศษแบบเทศบาลนคร ซึ่งมีสถานะเทียบเท่ากับมณฑล มีท่าเรือที่มีจำนวนเรือคับคั่งที่สุดในโลก ตามมาด้วยสิงคโปร์ และรีโอเดอจาเนโร เซี่ยงไฮ้ในอดีตเป็นเพียงหมู่บ้านชาวประมง แต่ในปัจจุบันเซี่ยงไฮ้กลายเป็นเมืองที่มีคนอาศัยอยู่อย่างหนาแน่นมากที่สุดในจีน เต็มไปด้วยร้านค้า สิ่งก่อสร้าง ถนนเต็มไปด้วยรถจักรยาน และผู้คน สิ่งที่เราได้เห็นได้มากในเมืองนี้ จนอาจถือได้ว่าเป็นสัญลักษณ์ของเมืองนี้ คือต้นเมเปิ้ลที่มีอายุเกือบร้อยปี ซึ่งปลูกโดยในสมัยที่ฝรั่งเศสเข้ามายึดครองเซี่ยงไฮ้

นครเซี่ยงไฮ้มีพื้นที่ติดต่อดังนี้

- ทิศเหนือ ติดต่อกับ มณฑลเจียงซู ประเทศจีน
- ทิศใต้ ติดต่อกับ มณฑลเจ้อเจียง ประเทศจีน
- ทิศตะวันออก ติดต่อกับ ทะเลจีนตะวันออก
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับ มณฑลเจียงซู และมณฑลเจ้อเจียง ประเทศจีน

มีสัดส่วนเป็น 0.06 %ของพื้นที่ทั่วประเทศ ทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นเทือกเขาเล็ก ๆ ยาวเหยียดเขตเมืองเป็นที่ราบกว้างใหญ่ ความสูงเหนือระดับน้ำทะเลเฉลี่ยประมาณ 4 เมตร มีเกาะหนึ่งเกาะ(เกาะฉงหมิง) มีพื้นที่ 1,041 ตร.กม ซึ่งใหญ่เป็นอันดับ 3 ของประเทศ และมีภูมิอากาศอยู่ในเขตร้อนชื้นร้อนเอเชียเหนือ แบ่งเป็น 4 ฤดูชัดเจน และมีปริมาณฝนและแสงแดดที่เพียงพอ ฤดูใบไม้ผลิ และ ฤดูใบไม้ร่วง ระยะเวลาค่อนข้างสั้น ฤดูหนาวและร้อนค่อนข้างยาวนานมหานครเซี่ยงไฮ้มีเส้นทางเดินรถไฟฟ้านครต่าง ๆ เกือบ 100 เส้นทาง

และมีโครงการขยายการก่อสร้างเส้นทางคมนาคมและทางด่วน เชื่อมต่อกับเมืองและเขตสำคัญๆ อาทิ สายในประเทศ ช่างไห้-ฮ่องกง-มาเก๊า สายเหนือ ช่างไห้ - รัสเซีย - ยุโรป สายตะวันตก ช่างไห้ - เอเชียกลาง สำหรับเส้นทางขนส่งทางอากาศ นครช่างไห้มีสนามบินแห่งชาติ 2 แห่ง คือ

- 1) สนามบินแห่งชาติหงเจียว
- 2) ท่าอากาศยานนานาชาติช่างไห้ผู้ตง

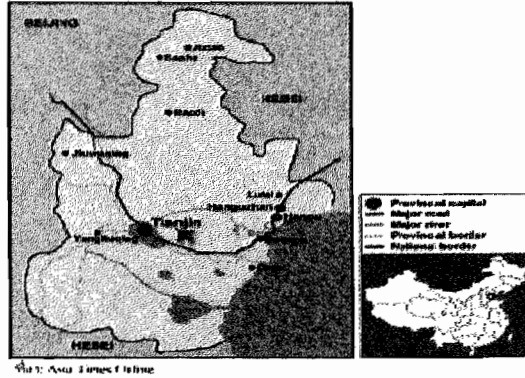
ช่างไห้มีพื้นที่ของท่าเทียบเรือกว่า 13.6 ตร.กม. นับตั้งแต่ปีทศวรรษที่ 80 ท่าเรือขนส่งช่างไห้เป็นท่าเรือ ขนาดใหญ่ติดอันดับโลก ที่มีสินค้าเข้าออกสูงกว่า 100 ล้านตัน ปลายปี พ.ศ. 2546 มหานครเซี่ยงไฮ้ (Shanghai) ได้รับการขนานนามว่าเป็น "นครปารีสแห่งตะวันออก" ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มมหานครไฮโซอันดับ 5 ของโลก รองจาก กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. นิวยอร์ก ลอนดอน และ ปารีส รูปแบบการปกครองของมหานครช่างไห้จัดอยู่ในกลุ่มเมืองที่ขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลาง ซึ่งไม่ขึ้นต่อมณฑลใด ๆ ทั้งสิ้น

ปัจจุบันประเทศจีนมีเมืองที่มีรูปแบบการปกครองลักษณะนี้ทั้งสิ้น 4 เมืองด้วยกัน ได้แก่ ปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ เทียนจินและฉงชิ่ง มหานครช่างไห้ ปัจจุบันนับเป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดเมืองหนึ่งของโลก และมีประชากรมากเป็นอันดับหนึ่งของประเทศจีน เป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญในด้านต่างๆ ของภูมิภาค ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การเงิน การลงทุน รวมถึง ด้านแฟชั่น และการท่องเที่ยว โดยการผลักดันของรัฐบาลซึ่งให้นครเซี่ยงไฮ้ก้าวขึ้นเป็นผู้นำ และเป็นศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย เซี่ยงไฮ้จึงนับเป็นความภูมิใจของชาวจีน โดยเฉพาะชาวเมืองซึ่งถือกันว่าเป็นเมืองของตนเป็นสัญลักษณ์ของจีนยุคใหม่ ในด้านความก้าวหน้า และทันสมัย

เซี่ยงไฮ้เป็นเมืองที่มีการผสมผสานทางด้านวัฒนธรรม ทั้งของจีนและตะวันตกได้อย่างกลมกลืน โดยจะเห็นได้จากอาคารสถาปัตยกรรมในยุคอาณานิคมตามเขตเช่าเดิมของชาวตะวันตก ซึ่งในปัจจุบันกลายมาเป็น สัญลักษณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งของเมืองในเขตเมืองเก่าบริเวณสวน Yuyuan ที่ถูกสร้างในสมัยราชวงศ์หมิง ซึ่งยังคงไว้ด้ารูปแบบอาคารสถาปัตยกรรมแบบจีน ปัจจุบันกลายเป็นสถานที่ขายของที่ระลึกและศิลปะต่างๆ นอกจากนั้นสถานที่ ซึ่งนักท่องเที่ยวที่มาเยือนเซี่ยงไฮ้จะพลาดไม่ได้คือ ถนนหนานจิง อันเป็นสัญลักษณ์สำคัญอันหนึ่งของช่างไห้ตั้งอยู่ใจกลางเมืองและ เป็นถนนคนเดินที่เต็มไปด้วยแหล่งร้านค้าสินค้าต่าง ๆ รวมทั้งนักท่องเที่ยวที่มาจับจ่ายซื้อสินค้ามากมาย หนึ่งในย่านนั้นมีอาคารจินเหมาทาวเวอร์และ อาคารเซี่ยงไฮ้เวิร์ดไฟแนนเชียลเซ็นเตอร์ ซึ่งเป็นตึกที่สูงที่สุดในประเทศจีน นอกจากนั้นเซี่ยงไฮ้ยังเป็นเมืองทันสมัยอันดับที่ 25 ของโลกจาก 53 เมืองใหญ่ทั่วโลก เช่น ปักกิ่ง มอสโก นิวยอร์ก โตเกียว ลอนดอน และปารีส

ค. นครเทียนจิน

มหานครเทียนจิน (天津) (Tianjin Municipality)

1. ข้อมูลพื้นฐาน

เทียนจิน (Tianjin) (ภาษาจีน: 天津; พินอิน: Tiānjīn; พินอินระบบไปรษณีย์: Tientsin) คือหนึ่งใน 4 เทศบาลนครของจีน เทศบาลนครเทียนจินมีระดับเทียบเท่ากับมณฑลและปกครองจากรัฐบาลกลางโดยตรง พื้นที่ของเทียนจินเป็นเมืองที่มีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 3 ในจีนแผ่นดินใหญ่ จัดเป็นเมืองใหญ่

อันดับ 3 ของประเทศจีน มีฉายา "เซี่ยงไฮ้ทางเหนือ" เนื่องจากประวัติที่เดิมเคยเป็นเมืองเช่าของตะวันตก การส่งออกอุตสาหกรรมหนักเป็นเมืองท่าขนาดใหญ่และมีสถาปัตยกรรมแบบตะวันตกเทียนจิน ตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือติดกับปักกิ่ง ด้านตะวันออกติดกับอ่าวป้อไห่ (Bohai Bay) มีสถานภาพเป็น "เทศบาลเมือง" (Special Municipality) ซึ่งการปกครองขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลาง ห่างจากเมืองปักกิ่งซึ่งเป็นเมืองหลวง ประมาณ 120

กิโลเมตร พื้นที่เมืองของเทียนจินตั้งอยู่ตามแม่น้ำไห่เหอ (Hai He River) ท่าเรือที่อยู่ห่างไกลตั้งอยู่บนอ่าวป้อไห่ (Bohai Gulf) บนมหาสมุทรแปซิฟิก เทศบาลนครเทียนจินมีพรมแดนติดกับเหอเป่ย์ ไปทางเหนือ ใต้ และ ตะวันตก ติดต่อกับเทศบาลนครปักกิ่งในส่วนเล็ก ๆ ทางตะวันตกเฉียงเหนือ และติดต่อกับอ่าวป้อไห่ไปทางตะวันออก ด้านเศรษฐกิจของเทียนจิน นอกจากจัดเป็นเมืองท่าที่ใหญ่เป็นอันดับ 3 ของประเทศจีนท่าเรือเทียนจินมีสินค้าเข้าออกราว 160 ล้านตัน โดยสินค้าที่ผ่านท่าเรือแห่งนี้กว่า 80% เป็นถ่านหิน แร่ธาตุ และผลิตภัณฑ์น้ำมัน จึงนับเป็นศูนย์ท่าเรือใหญ่ริมทะเลป้อไห่ทางภาคเหนือของประเทศ ยังเป็นเมืองอุตสาหกรรมที่สำคัญและเป็นศูนย์กลางทางการค้า การขนส่งการสื่อสารที่สำคัญของจีนตอน

เหนือ มีชายฝั่งทะเลยาว 133 กม.ทางฝั่งตะวันออก อุดมด้วยทรัพยากรทางทะเล และยังเป็นเขตเมืองท่า และฐานอุตสาหกรรมทางทะเลที่สำคัญของประเทศ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมปิโตรเคมีในมหาสมุทร

มหานครเทียนจิน มีชื่อย่อว่า “จิน” ได้รับการจัดตั้งเป็น “มหานคร” ในปี 1927 เป็น 1 ใน 4 มหานครของจีนที่มีระดับการปกครองเทียบเท่าระดับมณฑลและขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลาง เทียนจินเป็นเมืองท่าเชิงพาณิชย์แบบครบวงจรที่ใหญ่ที่สุดในจีนตอนเหนือ และเป็นท่าเรือผู้ขนสินค้าที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ เป็นจุดสัญจรระหว่างเมืองต่างๆ ในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน และเป็นจุดผ่านระหว่างสองฝากฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกของเรือเดินสมุทรกว่า 30 เส้นทาง ที่สำคัญ เทียนจินยังเป็นเมืองสำคัญใน “กลุ่มเศรษฐกิจทะเลโป้ไห่” (Bohai Bay Economic Zone) และ “กลุ่มเศรษฐกิจจิงจินจี” (京津冀) เช่นเดียวกับมหานครเป่ย์จิง

เทียนจินแบ่งเขตการปกครองออกได้เป็น 15 เขต 3 อำเภอ และ 240 เทศบาลตำบล โดยแบ่งออกเป็นเขตพื้นที่ต่างๆ ดังนี้

- เขตเมือง ซึ่งถือเป็นเขตเมืองสำคัญของเทียนจิน ประกอบด้วย เขตปกครอง 6 เขต คือ เขตเหอผิง (Heping) เขตเหอซี (Hexi) เขตเหอเป่ย์ (Hebei) เขตหนานไค (Nankai) เขตเหอตง (Hedong) และเขตหงเฉียว (Hongqiao)

- เขตปินไห่ (Binhai) หรือ เขตชายทะเล ประกอบด้วยเขตพื้นที่ปกครองตามแนวชายฝั่ง 3 เขต คือ เขตถังกู (Tanggu) เขตฮั่นกู (Hangu) และเขตต้ากั่ง (Dagang) (รายละเอียด “เขตเศรษฐกิจใหม่ปินไห่”

- เขตหวานเฉิง (Huancheng) หรือเขตรอบเมือง ประกอบด้วยเขตรอบนอกเมืองและเขตชนบท ใกล้ใจกลางเมือง 6 เขต คือ เขตจินหนาน (Jinnan) เขตตงลี่ (Dongli) เขตซีชิง (Xiqing) เขตเป่ย์เฉิน (Beichen) เขตเป่าตี้ (Baodi) และเขตอู่ชิง (Wuqing)

- และอีก 3 อำเภอในเขตชนบทห่างไกล คือ อำเภอจี (Ji) อำเภอจิงไห่ (Jinghai) และอำเภอนิ่งเหอ (Ninghe)

1.1 ภูมิประเทศและที่ตั้ง

มหานครเทียนจิน มีพื้นที่รวม 11,919.70 ตารางกิโลเมตร เป็นเมืองที่มีขนาดพื้นที่เล็ก ตั้งอยู่บริเวณตะวันออกเฉียงเหนือของที่ราบภาคเหนือของจีน ทิศตะวันออกเฉียงติดกับทะเลโป้ไห่ ทิศเหนือติดกับมหานครเป่ย์จิงบริเวณเทือกเขาเอียนซาน (Yanshan) ส่วนทางทิศตะวันออกเฉียง ทิศตะวันตก และทิศใต้ติดกับเมืองสำคัญต่างๆ เช่น เมืองถังซาน (Tangshan) เมืองเฉิงเต๋อ (Chengde) ของมณฑลเหอเป่ย์ มีชายฝั่งทะเลยาว 133 กิโลเมตร ใจกลางเมืองอยู่ห่างจากชายฝั่งทะเล 50 กิโลเมตร ห่างจากกรุงเป่ย์จิง 120 กิโลเมตร เป็นชัยภูมิขจัดทะเลที่สำคัญที่มุ่งสู่เป่ย์จิง

เทียนจินตั้งอยู่บริเวณตอนใต้ของแม่น้ำไห่เหอ (Haihe) และเป็นทางผ่านของแม่น้ำสายต่างๆ ที่ไหลลงสู่ทะเล เช่น แม่น้ำจื่อหย่า (Ziya) แม่น้ำตูหลิวเจียน (Duliujian) แม่น้ำหยงตั้งใหม่ (New Yongding) แม่น้ำซาไป่ใหม่ (New Chaobai) และคลองจี (Canal Ji) อีกทั้งยังเป็นเป็นจุดสัญจรระหว่างเมืองต่างๆ ในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน เป็นจุดผ่าน

ระหว่างสองภาคฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกของเรือเดินสมุทรกว่า 30 เส้นทาง ซึ่งจากที่นี่สามารถเชื่อมต่อกับท่าเรือนานาชาติได้กว่า 300 ท่าเรือ

1.2 แหล่งทรัพยากรสำคัญ

เทียนจินมีแหล่งทรัพยากรธรรมชาติเป็นจำนวนมาก ซึ่งโดยปกติจะหาได้ยากในเมืองใหญ่ๆ ทั้งในและต่างประเทศ ที่สำคัญคือ เทียนจินมีแหล่งสำรองน้ำมันปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติอยู่มากมาย โดยเฉพาะที่สถานีขุดเจาะน้ำมันต้ากั่งและอ่าวโปไห่ ซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานีขุดเจาะน้ำมันที่สำคัญของจีน สามารถผลิตน้ำมันดิบได้กว่า 14 ล้านตันต่อปี โดยบริษัท China National Offshore Oil Corporation (CNOOC) ได้เข้าไปสำรวจบริเวณเขตนํ้าเค็มของอ่าวนับตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1960 และนับตั้งแต่ปี 1980 เป็นต้นมา CNOOC ได้ร่วมทุนกับบริษัทน้ำมันจากต่างชาติหลายแห่ง เช่น บริษัท Phillips, Kerr Mcgee และ Texaco สำรวจแหล่งน้ำมัน ซึ่งแหล่งน้ำมันส่วนใหญ่ที่พบจะเป็นแหล่งน้ำมันขนาดเล็กหรือขนาดกลาง ทั้งนี้ จากการประเมินแหล่งน้ำมันในพื้นที่บางส่วนระบุได้ว่า แหล่งน้ำมันในบริเวณอ่าวโปไห่มีปริมาณน้ำมันมากกว่า 1 หมื่นล้านบาร์เรล ซึ่งแหล่งน้ำมันที่ค้นพบใหม่ในบริเวณอ่าวโปไห่ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดคือ Penglai 19-3 ถือเป็นแหล่งน้ำมันบริเวณเขตนํ้าเค็มที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของจีนอีกด้วย แหล่งน้ำมันดังกล่าวถูกค้นพบโดยบริษัท Phillip Oil มีปริมาณน้ำมันที่สะสมไว้โดยประมาณถึง 600 ล้านตัน

เทียนจินเป็นแหล่งผลิตเกลือทะเลขนาดใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของจีน เนื่องจากมีบริเวณชายฝั่งทะเลที่ยาวถึง 133 กิโลเมตร ด้วยปริมาณการผลิตกว่า 2 ล้านตันต่อปี คิดเป็นร้อยละ 10 ของการผลิตรวมทั่วประเทศ แหล่งผลิตเกลือทะเลที่สำคัญอยู่ที่แหล่งผลิตเกลือฉางลู (Changlu Salt Field) ซึ่งถือเป็นฐานการผลิตเกลือทะเลที่มีชื่อเสียงที่สุดในจีน

เทียนจินมีแหล่งสำรองสินแร่ต่างๆ ที่ได้มีการสำรวจพบมากกว่า 20 ชนิด เช่น แมงกานีส โบรอน ทองคำ วุลแฟรม ทังสแตน โมลิบดีนัม ทองแดง อะลูมิเนียม สังกะสี เหล็ก หินปูน หินอ่อน หินบ๊อบ ไบรต์ ดินสำหรับทำเครื่องเคลือบ และหินลึบน้ำมัน (oilstone) โดยเทียนจินถือเป็นแหล่งขุดพบแร่แมงกานีสและโบรอนแห่งแรกในจีน ซึ่งเป็นแร่หายากของโลกด้วย

เทียนจินยังมีแหล่งผลิตพลังงานความร้อนใต้พิภพอยู่อย่างมากมาย ได้แก่ น้ำร้อนใต้ดินที่มีอุณหภูมิอยู่ระหว่าง 30-90 องศาเซลเซียส ทั้งยังมีคุณภาพดีเยี่ยม และหาได้ตามบริเวณพื้นที่ดินเงิน โดยทั่วไปใน 10 พื้นที่ ทำให้เทียนจินกลายเป็นแหล่งผลิตพลังงานความร้อนใต้พิภพที่มีอุณหภูมิต่ำและปานกลางที่ใหญ่ที่สุดในจีน

นอกจากนี้ ด้วยลักษณะที่ตั้งที่อยู่ติดกับทะเลโปไห่ทางทิศตะวันออก บริเวณชายฝั่งทะเลของเทียนจินยังเป็นแหล่งอาศัยของสัตว์ทะเลหลากหลายชนิด และยังเป็นแหล่งผลิตสัตว์น้ำจืดกว่า 30 ชนิด ที่พบมาก เช่น ปลาไน (หรือ ปลาจีน) ปลากินหญ้า (Grass carp) ปลาเกล็ดเงิน (Silver carp) และปลาจำพวกปลากระบอก เป็นต้น

1.3 ขนาดประชากร

เทียนจินมีประชากรรวม 10.24 ล้านคน ประชากรส่วนใหญ่ในเทียนจินกว่าร้อยละ 97 เป็นชาวฮั่น ที่เหลือเป็นชนกลุ่มน้อยเชื้อชาติต่างๆ 40 กลุ่ม จำนวนราว 220,000 คน ชนชาติที่อาศัยอยู่มากที่สุด ได้แก่ หุย (Hui) หรือมุสลิม ราวร้อยละ 2.0 ของประชากรรวม รองลงมา คือ แมนจู (Manchu) เกาหลี (Korean) และมองโกล (Mongol) เป็นต้น

1.4 แรงงานและการจ้างงาน

เทียนจินมีการจ้างงานจำนวนกว่า 5 ล้านคน ส่วนใหญ่เป็นแรงงานในภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการราวร้อยละ 42 เท่าๆ กัน และภาคการเกษตรร้อยละ 16 โดยมีอัตราค่าจ้างโดยเฉลี่ยต่อคน 21,754 หยวน มากเป็นอันดับที่ 6 ของจีน

2. ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ

2.1 ผลผลิตทั้งหมดรวม รายได้เฉลี่ยต่อหัว และโครงสร้างทางการผลิต

เทียนจินมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่ 21 ของจีน ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา เศรษฐกิจเทียนจินมีอัตราเติบโตเฉลี่ยร้อยละ 11.6 ต่อปี ส่วนในปี 2004 มีมูลค่า GDP รวม 293.19 พันล้านหยวน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนถึงร้อยละ 15.7 คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 2.1 ของมูลค่า GDP รวมของจีน แต่อย่างไรก็ดี เทียนจินมีมูลค่า GDP เฉลี่ยต่อหัวสูงถึง 31,550 หยวน มากเป็นอันดับที่ 3 ของจีน รองจากมหานครเซี่ยงไฮ้ และเป่ย์จิง และสูงที่สุดเป็นประวัติการณ์ เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 18.4

โครงสร้างของ GDP ของเทียนจิน ส่วนใหญ่อยู่ในภาคอุตสาหกรรมขั้นที่สอง (อุตสาหกรรม) ซึ่งมีสัดส่วนถึงร้อยละ 53 รองลงมา ได้แก่ อุตสาหกรรมบริการและอื่นๆ มีสัดส่วนร้อยละ 43 และอุตสาหกรรมขั้นปฐม (เกษตร) เพียงร้อยละ 4 ของมูลค่าผลผลิตรวม

2.2 การผลิตและอุตสาหกรรมหลักของมณฑล

2.2.1 การเกษตร

เทียนจินเป็นแหล่งผลิตพืชผลที่เป็นวัตถุดิบหลักได้มากที่สุดแห่งหนึ่งของจีน เนื่องจากตั้งอยู่ทางชายฝั่งทะเลตรงข้ามมหาสมุทรแปซิฟิก ทำให้ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมอย่างเต็มที่ มีสภาพอากาศอบอุ่นถึงชุ่มชื้น และมีแสงแดดเพียงพอ ผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญ ได้แก่ ข้าวสาลี ข้าวเจ้า ข้าวโพด วอลนัท ลูกพลับ กก หวาย แห้ว และรากบัว โดยในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมายังสามารถผลิตแพร์ พุทราแดง แอปเปิ้ลคอต พืช อบอุ่น และแอปเปิ้ลได้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ บริเวณชายฝั่งทะเลของเทียนจินยังเป็นแหล่งผลิตสัตว์ทะเลหลากหลายชนิด มีการประกอบอุตสาหกรรมเพาะเลี้ยงเพาะพันธุ์สัตว์น้ำและผลิตผลจากทะเล ซึ่งมีมูลค่าการผลิตราว 12 ล้านหยวนต่อปี

เทียนจินได้เพิ่มการลงทุนในภาคเกษตรกรรม เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พร้อมทั้งกระตุ้นการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานในงานด้านชลประทาน และพัฒนาอุตสาหกรรมการเกษตรสมัยใหม่

2.2.2 อุตสาหกรรมการผลิต

เทียนจินเป็นศูนย์กลางทางอุตสาหกรรมที่สำคัญแห่งหนึ่งในจีนตอนเหนือ ซึ่งได้เริ่มพัฒนาและเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ตั้งแต่ปี 1949 เทียนจินได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ถือเป็นเสาหลักของเทียนจิน 4 ประเภท คือ อุตสาหกรรม ปิโตรเคมี อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ การถลุงแร่เพื่อแยกโลหะ (Metallurgy) และการผลิตรถยนต์ ซึ่งมีมูลค่าการผลิตรวมกันคิดเป็นจำนวนถึงร้อยละ 70 ของมูลค่าผลผลิตทางอุตสาหกรรมทั้งหมดของเทียนจิน เดิมทีในส่วนของภาคการผลิตของเทียนจินนั้นให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมเบาต่างๆ แต่นับตั้งแต่ปี 1990 เป็นต้นมา โดยเฉพาะในช่วงการปฏิรูปและเปิดกว้างสู่โลกภายนอก อุตสาหกรรมหนักในเทียนจินได้เริ่มมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น โดยเทียนจินได้กลายเป็นต้นกำเนิดของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องจักรกลสมัยใหม่ของจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมเหล็กกล้า เทียนจินได้กลายเป็นฐานของบริษัท Tianjin Pipe Corp. ซึ่งเป็นผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ประเภทท่อเหล็กกล้า (Steel Pipe) ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในจีน และนอกจากนี้ยังมีบริษัทอื่นๆ ที่มีบทบาทในภาคธุรกิจเหล็กกล้า เช่น บริษัท Tianjin Daqiuzhong Sheet Metal ซึ่งเป็นบริษัทท้องถิ่นที่เป็นผู้ผลิตแผ่นเหล็กรีดร้อนรายใหญ่ ซึ่งมักใช้ในเครื่องมือการเกษตร หรือยานพาหนะพิเศษเฉพาะด้านต่างๆ

ปัจจุบัน เทียนจินมีมูลค่าผลผลิตรวมทางอุตสาหกรรมราว 570 พันล้านหยวนต่อปี มีการประกอบอุตสาหกรรมต่างๆ มากมายถึง 180 ประเภท โดยส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมหนักซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 76.1 ของมูลค่าการผลิตรวมทางอุตสาหกรรม สินค้าที่มีชื่อเสียงของเทียนจินที่อายุมายาวนาน ได้แก่ โทรศัพท์มือถือ “Beijing” รถจักรยาน “Flying Pigeon” และนาฬิกาข้อมือ “Seagull”

อุตสาหกรรมหลักที่สำคัญของเทียนจินในปัจจุบัน มี 5 ประเภท ได้แก่ อุปกรณ์โทรคมนาคมและไมโครอิเล็กทรอนิกส์ ปิโตรเคมีทางทะเล การผลิตรถยนต์ เครื่องจักรกลและอุปกรณ์ และการผลิตแผ่นเหล็กกล้าและท่อเหล็ก มูลค่าผลผลิตรวมของ 5 อุตสาหกรรมหลักดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 71 ของมูลค่าผลผลิตรวมทางอุตสาหกรรมของเทียนจิน โดยอุตสาหกรรมอุปกรณ์โทรคมนาคมและไมโครอิเล็กทรอนิกส์ เป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญมากที่สุด

สัดส่วนการผลิตต่อผลผลิตรวมทั้งหมดทางอุตสาหกรรมของเทียนจิน พบว่า อุตสาหกรรมที่มีสัดส่วนมากที่สุด ได้แก่ อุตสาหกรรมอุปกรณ์โทรคมนาคมและไมโครอิเล็กทรอนิกส์ มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 26.5 รองลงมา ได้แก่ ปิโตรเคมีและเคมีภัณฑ์ (ร้อยละ 17.1) การถลุงแร่เพื่อแยกโลหะ (ร้อยละ 18.3) การผลิตรถยนต์ (ร้อยละ 5.7) และเวชภัณฑ์ (ร้อยละ 2.4)

อุตสาหกรรมหลักที่สำคัญ

- (1) อุตสาหกรรมอุปกรณ์โทรคมนาคมและไมโครอิเล็กทรอนิกส์
- (2) อุตสาหกรรมปิโตรเคมีและเคมีภัณฑ์
- (3) อุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์
- (4) อุตสาหกรรมเวชภัณฑ์

2.3 การค้าภายในมณฑล

2.3.1 การค้าสินค้าอุปโภคบริโภค

เทียนจินเป็นตลาดผู้บริโภคที่ใหญ่เป็นอันดับที่ 18 ของจีน โดยในปี 2004 มีมูลค่าการค้าปลีกราว 105.27 พันล้านหยวน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 13.2 ประชากรมีมูลค่าการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อหัวราว 8,802 หยวน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 11.9

2.3.2 แหล่งค้าปลีกและค้าส่งภายในมณฑล

ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา บริษัทค้าปลีกขนาดใหญ่ของเทียนจินกว่า 10 รายได้มีการพัฒนาปรับปรุงการก่อสร้างและรูปแบบการจัดจำหน่ายสินค้าขึ้นใหม่ ปัจจุบันมีศูนย์การค้าในเทียนจินมากกว่า 50 แห่ง บนพื้นที่รวมกว่า 1 หมื่นตารางเมตร และยังได้มีการพัฒนาช่องทางการขายและรูปแบบการค้าแบบใหม่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะร้านค้าแบบที่เป็นสาขาของบริษัทขนาดใหญ่ และซูเปอร์มาร์เก็ตต่างๆ กำลังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก

บริษัทท้องถิ่นที่สำคัญในธุรกิจค้าปลีก คือ Family World ซึ่งประสบความสำเร็จสูง และมีบริษัทค้าปลีกยักษ์ใหญ่ในประเทศเข้ามาลงทุนในเทียนจินเช่นกัน เช่น ห้างช่างไห่เหลียนหว่า (Shanghai Lianhua) ของช่างไห่ ห้างซุนนิง (Suning) ของมณฑลเจียงซู และห้างกั๋วเม่ย (Gome) จากเป่ย์จิง เป็นต้น

บริษัทค้าปลีกข้ามชาติยักษ์ใหญ่บางรายก็ได้เข้ามาขยายกิจการในเทียนจิน ที่สำคัญ เช่น บริษัท China Resources Holdings ของฮ่องกง ห้าง Isetan ของญี่ปุ่น ห้างคาร์ฟูร์ เมโทร แมคโคร วอลมาร์ท โอซุน และทรัสต์มาร์ท เป็นต้น โดยห้างคาร์ฟูร์ได้เข้ามาเปิดสาขาในเทียนจินแล้วถึง 7 แห่ง ขณะที่ห้างเมโทรของเยอรมนีเองก็เข้ามาเปิดซูเปอร์มาร์เก็ตในลักษณะแบบคลังสินค้า (warehouse supermarket) หนึ่งแห่ง และร้านจำหน่ายสินค้าของบริษัทวอลมาร์ทเข้ามาเปิดสาขานบนพื้นที่ขนาดถึง 20,000 ตารางเมตรในเขตเหอตง

นอกจากนี้ บริษัท Shinsegae ซึ่งเป็นบริษัทค้าปลีกที่ใหญ่ที่สุดของเกาหลีใต้ได้เข้ามาเปิดห้างขายสินค้าลดราคา E-Mart Supercenter ของตนขึ้นเป็นแห่งแรกในเทียนจินในปลายปี 2005 และมีแผนที่จะสร้างเครือข่ายสาขาของร้านจำหน่ายสินค้าจากโรงงาน (Outlets) ขึ้นในเทียนจินภายในปี 2007 ขณะที่บริษัทผู้จำหน่ายสินค้าปลีกของญี่ปุ่นอีกแห่งคือ บริษัท Daiei กลับประกาศที่จะขายซูเปอร์มาร์เก็ตจำหน่ายอาหารทั้งหมดที่อยู่ในจีนให้กับบริษัทท้องถิ่น Wumart Stores ของเป่ย์จิงตามแผนการที่จะยกเลิกการทำธุรกิจร้านค้าของตนในต่างประเทศ

สำหรับแหล่งค้าส่งที่สำคัญในเทียนจิน ได้แก่

1. ตลาดค้าส่งสินค้าเกษตร HE ZHUANG ZI
2. ตลาดค้าส่งสินค้าเกษตร DA SHA HE
3. ตลาดค้าส่งสินค้าเกษตร JIN ZHONG

2.4 การลงทุนของไทย

สำหรับการลงทุนของไทยในเทียนจิน มีตัวอย่างรายชื่อบริษัทไทยในเทียนจินปรากฏ ตัวอย่างการลงทุนของไทยในเทียนจิน บริษัทของเครือซีพีในเทียนจิน ได้แก่

- Tianjin Chia Tai Agro-Industry Co., Ltd. ตั้งอยู่ในนิคมพัฒนาทางเศรษฐกิจเป่าตี้ (Baodi Economic Development Zone) เป็นการลงทุนโดยกลุ่มบริษัทซีพีแบบ 100% ผลิตอาหารสัตว์ ด้วยกำลังการผลิต 240,000 ตันต่อปี ถือเป็นโรงงานผลิตอาหารสัตว์ที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในเทียนจิน

- Chia Tai (Tianjin) Industrial Co., Ltd. ก่อตั้งขึ้นในปี 1993 ตั้งอยู่ในนิคมพัฒนาทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีเทียนจิน (Tianjin Economic & Technology Development Area) เป็นการลงทุนโดยกลุ่มบริษัทซีพีแบบ 100% เป็นกิจการผลิตและแปรรูปธัญพืชและน้ำมันประกอบอาหาร ด้วยกำลังการผลิตน้ำมันสลัด 220 ตัน และผลิตภัณฑ์จากถั่วเหลือง 1,080 ตันต่อวัน

- Tianjin Chia Tai Feeds Technological Co., Ltd. ก่อตั้งขึ้นในปี 1997 ตั้งอยู่ในนิคม TEDA เป็นการลงทุนโดยกลุ่มบริษัทซีพีแบบ 100% เป็นกิจการผลิต premix production ด้วยกำลังการผลิต 75,000 ตันต่อปี มากที่สุดเอเชีย

ด้านการดึงดูดเงินลงทุนจากต่างชาติ เทียนจินมีข้อได้เปรียบมากกว่าเมืองใหญ่ระดับอื่นๆ ของประเทศอย่างเป่ย์จิง ชางไห่ และกว่างโจวในหลายจุด เช่น ค่าจ้างแรงงานที่ถูกกว่า และต้นทุนในการดำเนินงานและค่าเช่าที่ดินในอัตราที่ต่ำกว่า เทียนจินจึงเป็นพื้นที่ลงทุนที่ไม่ควรมองข้าม

เทียนจินเป็นเมืองท่าที่สำคัญของจีนมาเป็นเวลานาน ปัจจุบัน ได้กลายเป็นท่าเรือติดต่อค้าขายแบบครบวงจรที่ใหญ่ที่สุดในจินตอนเหนือ และเป็นท่าเรือคลังสินค้าด้วยตู้ขนส่งสินค้าที่ใหญ่ที่สุดในจีน มีท่าเทียบเรือ 75 ท่า โดยเป็นท่าเรือที่สามารถรองรับเรือขนาด 10,000 ตันขึ้นไปได้ 48 ท่า เชื่อมโยงท่าเรือต่างๆ กว่า 300 แห่งในกว่า 170 ประเทศทั่วโลก ในปี 2004 ท่าเรือเทียนจินมีปริมาณการขนถ่ายสินค้า 3.82 ล้านทีอียู ซึ่งมากเป็นอันดับ 4 ของประเทศ รองจากท่าเรือชางไห่ เซินเจิ้น และชิงเต่า และมีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปี และยังมีแผนที่จะทุ่มเงินลงทุนมูลค่าถึง 4 หมื่นล้านหยวน เพื่อขยายความสามารถในการรองรับตู้ขนส่งสินค้าเพิ่มขึ้นเป็น 10 ล้านทีอียูภายในปี 2010 และเพิ่มความสามารถในการรองรับปริมาณสินค้าให้ได้เป็นจำนวนถึง 300 ล้านตัน

โดยสินค้าที่มีการขนถ่ายผ่านท่าเรือเทียนจินส่วนใหญ่มากกว่าร้อยละ 80 เป็นถ่านหิน สินแร่ และผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม บริเวณท่าเรือมีโกดังจัดเก็บสินค้าชนิดพิเศษจำนวนมาก และมีท่าเทียบเรือที่สามารถรองรับการขนส่งถ่าน ไม้ ถ่านหิน สินแร่ และผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีจำนวนหลายแห่ง ทำให้เทียนจินเป็นท่าเรือที่สามารถรองรับการขนส่งถ่าน ไม้ ได้ดีเป็นอันดับต้นๆ ของโลก โดยมีการส่งออกถ่าน ไม้ ถึงร้อยละ 90 จากปริมาณการส่งออกถ่าน ไม้ทั้งหมดจากจีน

ท่าเรือเทียนจินนั้น แต่เดิมเป็นท่าเรือแม่น้ำ แต่เมื่อรัฐบาลประกาศให้เทียนจินเป็นเมืองเปิด ท่าเรือเทียนจินจึงกลายเป็นท่าเรือสำหรับการติดต่อค้าขาย มีการก่อสร้างท่าเทียบเรือขึ้นเป็นจำนวนมาก บริเวณสองฟากฝั่งแม่น้ำไห่เหอ ซึ่งรวมถึงการก่อสร้างท่าเรือชั่วคราวที่เขตฉงกู่ ซึ่งในขณะนั้นรู้จักกันว่า เป็น ท่าเรือตอนในหรือท่าเรือเก่า (Inner harbor หรือ Old harbor) ต่อมาในปี 1939 เมื่อญี่ปุ่นบุกเข้ายึด

พื้นที่จีนบางส่วน รวมทั้งเทียนจิน จึงได้มีการสร้างท่าเรือชั้นนอกหรือท่าเรือใหม่ (New Harbor (Xingang) หรือ Outer Harbor) ทางตอนเหนือของแม่น้ำ หลังจากนั้น ได้มีการปรับปรุงก่อสร้างท่าเรือแห่งนี้จนใหญ่ขึ้นใหม่ 3 ครั้ง ท่าเรือแห่งนี้จึงได้กลายมาเป็นท่าเรือใหม่แห่งเทียนจิน (New Harbor of Tianjin) ด้วยประสิทธิภาพในการรองรับปริมาณการขนถ่ายสินค้าถึง 10 ล้านตัน นอกเหนือจากการสร้างท่าเรือใหม่แล้ว ยังได้มีการปรับปรุงลานขนถ่ายสินค้าเทียนจินและถังซึ่งสามารถรองรับเรือขนาด 3,000-5,000 ตัน นอกจากนี้ ท่าเรือเทียนจินยังมีการขนส่งผู้โดยสารไปยังเมืองต่างๆ ในจีน เช่น เมืองต้าเหลียน ในมณฑลเหลียวหนิง เมืองเทียนไห่และหลงโข่ว ในมณฑลซานตง ด้วย

โครงการพัฒนาด้าน โลจิสติกส์ เทียนจินได้เริ่มต้น โครงการที่จะทำการเวนคืนที่ดินบริเวณทางตอนใต้ของแม่น้ำไห่เหอ ซึ่งอยู่ใกล้กับเขตท่าเรือ เพื่อทำการปรับปรุงพื้นที่มากกว่า 50 ตารางกิโลเมตร เพื่อใช้ในการก่อสร้างท่าสำหรับเรือบรรทุกน้ำมันที่สามารถรองรับเรือขนส่งน้ำมันดิบขนาดใหญ่ได้จำนวนมาก รวมถึงการปรับปรุงพื้นที่เพื่อรองรับอุตสาหกรรมก๊าซเอทิลีน อุตสาหกรรมการกลั่นน้ำมัน อุตสาหกรรมการจัดเก็บน้ำมัน และอุตสาหกรรมการสกัดเกลือออกจากน้ำ (Desalination) ที่คาดว่าจะเติบโตขึ้นในอนาคต

นอกจากนี้ บริษัท Shenhua Group ได้สร้างท่าเทียบเรือที่ใช้ในการลำเลียงถ่านหิน ซึ่งมีมูลค่าถึง 3.70 พันล้านหยวน โดยทำการขอกู้ยืมเงินทุนจำนวน 1 พันล้านหยวนจากธนาคารกลางจีน (Bank of China) และยังมีโครงการที่ก่อสร้างท่าเทียบเรืออีก 3 แห่งในบริเวณท่าเรือหนานเจียง (Nanjiang) ซึ่งจะสามารถรองรับปริมาณการขนส่งสินค้าต่างๆ ได้ถึง 35 ล้านตันต่อปี

ง. เมืองเซินเจิ้น

เซินเจิ้น (深圳) พินอินจีนกลาง : Shēnzhèn พินอินกวางตุ้ง : sam1 zan3 : ภาษาแต้จิ๋วออกเสียง ซิมจุ่ม) เป็นหนึ่งในเขตเศรษฐกิจพิเศษของมณฑลกวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน หมู่บ้านที่ตกปลาระยะเวลาหนึ่งของเซินเจิ้น ออกโดยผู้นำจีนมา เต็ง เลี้ยวผิง เซินเจิ้นพื้นที่แรกในทางเศรษฐกิจพิเศษคือ (เซินเจิ้น) ในจีนถูกตั้งอย่างเป็นทางการเป็นต้นฉบับในปี พ.ศ. 2522 ตามที่การใกล้ชิดเพื่อ ช่องก่ง แล้วอาณานิคม

คนอังกฤษเจริญเงินเงินถูกสร้างเพื่อเป็นพื้นดินทดสอบของ capitalism ในสังคมนิยมกับคนจีนลักษณะที่ตั้งคือเลือกเพื่อตั้งจุดแห่งอุตสาหกรรมลงทุนจากฮ่องกง ตั้งแต่สถานที่ 2 แห่งใกล้ๆกันและกันและแซร์วัฒนธรรมเดียวกันความคิดพิสูจน์ว่าเพื่อเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่การคูณการเปิดโลกกว้างขึ้นของเงินและเศรษฐกิจตลอดไปทำให้ดีขึ้น

เงินเงิน ในที่สุดกลายเป็นหนึ่งในเมืองใหญ่ที่สุดในบริเวณสามเหลี่ยมแม่น้ำไข่มุกซึ่งได้กลายเป็นหนึ่งในเมืองเศรษฐกิจของจีนได้เหมือนกับพื้นฐานที่ทำให้ใหญ่ที่สุดในโลกเงินเงินอย่างก่อนรู้เป็น 'Bao'จังหวัดถูกโฆษณาเพื่อ ระดับจังหวัดในมณฑลกว่างตั้งเมืองเงินเงิน ภาพลักษณ์ที่หลายคนรู้จักคือ ความเป็นเมืองเศรษฐกิจการค้าที่สำคัญของจีนทางตอนใต้ และที่เป็นแหล่งรวมความทันสมัยแห่งหนึ่งในมณฑลกว่างตง

(กว่างตั้ง) ซึ่งแน่นอนว่าเมืองเงินเงินก็มีเป้าหมายในการพัฒนาให้เป็นเมืองศูนย์กลางเศรษฐกิจระดับนานาชาติให้ได้ภายในปี 2005 โดยพุ่งเป้าไปที่การเป็นเมืองแห่งเทคโนโลยีและวิทยาการชั้นสูง ศูนย์กลางลอจิสติกส์ ศูนย์กลางการเงินนานาชาติระดับภูมิภาค และแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลเงินเงินสามารถสร้างผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศได้เป็นอันดับ 4 ในจำนวนเมืองระดับกลางและสูงในประเทศ มีปริมาณเศรษฐกิจมากเทียบเท่ามณฑลระดับกลาง และยังเป็นอีกเมืองหนึ่งที่มีผลกำไรทางธุรกิจดีที่สุดในมูลค่าการค้าการนำเข้าส่งออกของเงินเงินยังมีสัดส่วนเป็น 1 ใน 7 ของมูลค่ารวมทั้งประเทศ(เงินแผ่นดินใหญ่) สูงเป็นอันดับ 1 โดยรักษาระดับมาได้ต่อเนื่อง 10 ปี นอกจากนี้ เมืองเงินเงินยังเป็นชุมทางขนส่งและคมนาคมที่สำคัญ ทั้งทางทะเลและอากาศทางตอนใต้ของประเทศ โดยเฉพาะการเข้าออกของสินค้าผู้คอนเทนเนอร์ที่บริเวณท่าเรือเมืองเงินเงิน มีปริมาณมากเป็นอันดับ 2 ของประเทศ และเป็นอันดับ 6 ของโลกสำหรับท่าอากาศยานในเมืองเงินเงินก็ติดอันดับ 1 ใน 4 สนามบินใหญ่ของประเทศด้วย

เขตเศรษฐกิจพิเศษเป็นอาณาเขตภายในประเทศที่มีการกำหนดขอบเขตแน่นอน เป็นเขตเศรษฐกิจเฉพาะที่มีการเลือกใช้นโยบายพิเศษที่เปิดกว้างและยืดหยุ่นต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจกับต่างประเทศมากกว่าเขตอื่นๆ ในประเทศ เป็นเขตที่รัฐบาลจีนดำเนินนโยบายพิเศษในการอนุญาตให้วิสาหกิจต่างชาติหรือส่วนบุคคล รวมทั้งเงินโพ้นทะเล และเพื่อนร่วมชาติฮ่องกงและมาเก๊าทำการลงทุนในประเทศจีนภายในเขตเศรษฐกิจพิเศษผู้ลงทุนชาวต่างชาติจะได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าในเรื่องของการนำเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ การนำเข้าวัตถุดิบ การนำเข้าชิ้นส่วนประกอบ การส่งออกสินค้าสำเร็จรูป การได้รับส่วนลดและยกเว้นในเรื่องภาษี คุลบัญชีเงินตราต่างประเทศและการโอนกำไรออกนอกประเทศ สิทธิการใช้ที่ดิน พิธีการการเข้าออณาจักร และการพักอาศัยของนักธุรกิจต่างชาติ ครอบครัวและผู้ติดตาม เป็นต้น

กล่าวในด้านลักษณะพิเศษ เขตเศรษฐกิจพิเศษเป็นเขตเศรษฐกิจที่ประเทศจีนเลือกใช้นโยบายที่พิเศษและมาตรการที่ยืดหยุ่นในการดึงดูดเงินทุนจากภายนอก โดยเฉพาะเงินทุนต่างชาติที่ทำให้เกิดนวัตกรรมสร้างสรรค์ กล่าวในด้านประโยชน์ที่ได้ เขตเศรษฐกิจพิเศษเป็นหน้าต่าง กองหน้าและสนามทดลองของการเปิดประเทศปฏิรูปเศรษฐกิจและการรังสรรค์ความทันสมัยของประเทศ เขตเศรษฐกิจพิเศษเป็นบทสรุปและทางลัดของหนทางการพัฒนาที่พิเศษ กลไกที่พิเศษ นโยบายที่พิเศษ อีกทั้งเป็นบทสรุปและทางลัดของบทบาทที่เป็นไปได้ในการแบกรับภารกิจทางประวัติศาสตร์

ลักษณะพิเศษที่สำคัญ ได้แก่

1. เงินทุนที่ใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจในเขตพิเศษนี้ใช้เงินทุนต่างชาติเป็นสำคัญ
2. กิจกรรมเศรษฐกิจในเขตพิเศษนี้ เป็นไปตามกลไกตลาดเป็นสำคัญ
3. ให้สิทธิพิเศษทางการค้าและการอำนวยความสะดวกแก่นักธุรกิจผู้เข้ามาลงทุนก่อน
4. รัฐได้ให้อธิปไตยทางเศรษฐกิจแก่เขตพิเศษนี้มากกว่าที่อื่น

ความเป็นมาคำว่า “เขตเศรษฐกิจพิเศษ” -นี้ เริ่มมีการกล่าวถึงตั้งแต่ ค.ศ.1979 และเริ่มดำเนินการที่เซินเจิ้น โดยเนื้อแท้แล้ว เขตเศรษฐกิจพิเศษก็เป็นรูปแบบหนึ่งของเมืองท่าเสรีของโลกใช้มาตรการให้สิทธิพิเศษทางภาษี เป็นเครื่องมือในการสร้างบรรยากาศส่งเสริมการลงทุน เพื่อสนับสนุนการลงทุนจากต่างชาติ และนำเข้าเทคโนโลยีที่ทันสมัยและวิธีการบริหารจัดการที่เป็นวิทยาศาสตร์ทั้งนี้เพื่อบรรลุเป้าหมายในการผลักดันการพัฒนาเศรษฐกิจและเทคโนโลยีของเขตพิเศษนี้ เขตเศรษฐกิจพิเศษเป็นการดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจที่พิเศษมาตรการที่ยืดหยุ่นและกลไกการบริหารจัดการทางเศรษฐกิจที่พิเศษ รวมทั้งการยื่นหยัดเป้าหมายการพัฒนาที่เปิดกว้างต่อเศรษฐกิจนอกประเทศ

ลักษณะพิเศษของรากฐานเศรษฐกิจในเขตพิเศษ คือ

- จัดหาเงินทุนจากทุนต่างชาติเป็นสำคัญ
- องค์ประกอบสำคัญทางเศรษฐกิจเกิดจากวิสาหกิจ “เงินทุน 3 ส่วน” (คือทุนต่างชาติ ทุนจีนโพ้นทะเล และทุนฮ่องกง มาเก๊า) และผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้จำหน่ายยังต่างประเทศเป็นสำคัญ
- กลไกในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจเกิดจากการปรับตัวตามกลไกตลาดภายใต้การชี้นำและวางแผนของรัฐเป็นสำคัญ

- การพัฒนาอุตสาหกรรม ประสานกับการพัฒนาการค้า สัมพันธ์ไปกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในยุคที่ 3 เช่น อุตสาหกรรมท่องเที่ยว การพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ การบริการด้านการเงิน และการบริการอาหารและเครื่องดื่ม เป็นต้น

องค์ประกอบทางเศรษฐกิจที่สำคัญของเขตเศรษฐกิจพิเศษ ได้แก่

- เศรษฐกิจรัฐวิสาหกิจแบบสังคมนิยม
- เศรษฐกิจรวมศูนย์แบบสังคมนิยม
- เศรษฐกิจการลงทุนโดยทุนต่างชาติ
- เศรษฐกิจร่วมทุนและการร่วมมือระหว่างทุนจีนและต่างชาติ
- เศรษฐกิจส่วนบุคคล

เขตเศรษฐกิจพิเศษของประเทศจีน เส้นเงิน (พื้นที่ 327.5 ตารางกิโลเมตร) เขตเศรษฐกิจพิเศษจูไห่ (121 ตารางกิโลเมตร) เขตเศรษฐกิจพิเศษเซี่ยเหมิน (131 ตารางกิโลเมตร) เขตเศรษฐกิจพิเศษช่านโถว (52.6 ตารางกิโลเมตร) เขตเศรษฐกิจพิเศษเกาะไหหลำ (33,920 ตารางกิโลเมตร)

จ. นครกวางโจว

กวางโจว หรือ กวางเจา (จีนตัวเต็ม: 廣州, จีนตัวย่อ: 广州 *Guǎngzhōu* หรือ *Gwong2 zaul* ในภาษาจีนกวางตุ้ง) เป็นเมืองเอกของมณฑลกวางตุ้ง กว่างโจวเป็นเมืองใหญ่สุดทางภาคใต้ของสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งเป็นมณฑลซึ่งเป็นที่ตั้งของเขตเศรษฐกิจพิเศษทั้ง 3 แห่งของจีน คือ เซินเจิ้น จูไห่ และ ชัวเถา นอกจากนั้นเมืองกวางโจวยังมีสำเนียงเฉพาะถิ่นที่ถือว่าเป็นมาตรฐานของ ฮ่องกง และมาเก๊า เรียกว่า สำเนียงกวางโจวอีกด้วย

เมืองกวางโจว

เมืองกวางโจวตั้งอยู่ปากแม่น้ำจูเจียง และเป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดทางตอนใต้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน มีความประวัติศาสตร์ ยาวนานกว่า 2,800 ปี เป็นจุดเริ่มของเส้นทางสายไหมทางทะเลในครั้งอดีต และยังคงเคยเป็นเมืองท่าเสรีแห่งแรกและแห่งเดียวที่เปิดต้อนรับชาวตะวันตกที่เข้ามาติดต่อค้าขาย กวางโจวแม้จะเป็นศูนย์กลางในการปฏิรูปเศรษฐกิจจีน แต่กวางโจวยังมีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนานในรูปสถานที่สำคัญต่าง ๆ ปัจจุบันกวางโจวมียุทธศาสตร์เป็นเมืองในเขตเศรษฐกิจการค้าที่มีความเจริญรุ่งเรืองมากที่สุดในภาคใต้ของจีน และยังได้รับสถานะเป็นหนึ่งในสามเมืองท่าที่สำคัญที่สุดของจีน อีกทั้งยังเป็นเมืองที่มีผลผลิตโดยรวมมากที่สุดด้วย นอกจากนั้นยังมีการคมนาคมขนส่งที่สะดวก ทันสมัย มีระบบรถไฟใต้ดินครอบคลุมเมืองชั้นในทั้งหมด รวมทั้งด้านภูมิอากาศ อาหาร การดำรงชีวิต ตลอดจนความเป็นอยู่ก็มีความคล้ายคลึงกับประเทศไทย

กวางโจวมียุทธศาสตร์ค่อนข้างแตกต่างจากเมืองทางเหนือ ซึ่งบรรยากาศที่เต็มไปด้วย "ราชการ และเป็นทางการ" แต่ในกวางโจวจะรู้สึกและรับรู้ได้ถึง "การค้าและความวุ่นวาย" ประวัติศาสตร์ของกวาง

โจวมีมายาวนาน ก่อนราชวงศ์ฉิน มีชื่อเรียกว่า ฟานยวี่ เมื่อถึงปี พ.ศ. 769 (ค.ศ. 226) จึงเริ่มเรียกว่า กว่างโจว ที่มีแม่น้ำจูเจียง ไหลผ่านกลางเมือง จึงมีการจราจรทางน้ำที่สะดวกยิ่ง ตั้งแต่สมัย ราชวงศ์ฮั่น เป็นต้นมา มีเรือจากกว่างโจว เดินทางไปยังที่ต่าง ๆ จนถึงราชวงศ์ถัง กว่างโจวได้กลายเป็น เมืองท่าที่มีชื่อเสียงของโลก มีการค้ากับต่างประเทศอย่างมั่งคั่งเป็นพิเศษ ผลิตภัณฑ์จากทางภาคใต้ของ ประเทศจีน เช่น ผ้าไหม ไบซา เป็นต้น ได้กลายเป็นสินค้าส่งออกจากที่นี่ เรือสินค้าของต่างชาติก็มาที่นี่เป็น จำนวนมากเช่นกัน มีสถานที่ทางประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ภายในตัวเมืองมีวัดชื่อ กวงเซี้ยวชื่อ เป็นโบราณสถาน ที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่ง ในสมัยราชวงศ์ ฮั่น เคยเป็นที่ประทับของ ฮองเต้ หนานเยว่ แห่งยุคฮั่นตะวันตก จนมาถึงยุคฮั่นตะวันออก จึงได้กลายเป็นวัด ยังมีวัดอีกแห่งหนึ่งชื่อ ลิวหรงชื่อ ถูกสร้างขึ้นใน พ.ศ. 1080 (ค.ศ. 537) เดิมมีชื่อชื่อนี้ จนถึงสมัยราชวงศ์ ช่ง (ราชวงศ์ซ้อง) นักวรรณคดีผู้ยิ่งใหญ่ ชื่อ ชู ชื่อ ได้มาเที่ยวที่นี่ เห็นว่าภายในวัดมีต้น หรง อยู่หกดต้น จึงหยิบ พู่กันขึ้นมาเขียนตัวอักษร 2 ตัว ว่า ลิว หรง (ลิว = หก ; หรง = ชื่อต้นไม้) จนถึงราชวงศ์หมิงประชาชนจึงเรียก วัดนี้ว่า ลิว หรง ชื่อ

แม่น้ำไข่มุกในเมืองกว่างโจว

ภูมิอากาศของกว่างโจวถูกจัดว่าดีมาก ฤดูหนาวไม่หนาวจัด ฤดูร้อนไม่ร้อนจนเกินไป ทั้งสี่ฤดูตลอดปีจะมีดอกไม้บาน ผู้คนจึงมักเรียกกว่างโจวว่า เมืองดอกไม้ กว่างโจวมีภูมิทัศน์ที่งามตามีจุดชมวิวมากมาย ภูมิประเทศทางเหนือของกว่างโจวมีสวนสาธารณะเยว่ซิวที่มีภูมิทัศน์ที่สวยงามยิ่ง เนื้อที่ประมาณทางเหนือของกว่างโจวมี สวนสาธารณะ เยว่ซิว ที่มีภูมิทัศน์ที่สวยงามยิ่ง เนื้อที่ประมาณ 92 ตร.กม. ภายในสวนมีบริเวณแห่งความงามหลายแห่ง เช่น ภูเขา เยว่ซิวซาน ภูเขา อู๋หยางซาน ดิก เจิ้น ไหล่ โหลว เป็นต้น บนยอดเขาเยว่ซิวซานมีอนุสรณ์สถานเป็นแท่งหินตั้งแห่งหนึ่ง ที่เชิงเขามีอนุสรณ์สถานที่เป็นโถงใหญ่โถงหนึ่ง ทั้งสองแห่งเป็นอนุสรณ์สถานของ ดร. ชุน จง ซาน (ชุนยัดเจิ้น) ซึ่งถูกสร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2474 (ค.ศ. 1931) ปัจจุบันประชาชนมักจะใช้โถงใหญ่เป็นที่จัดการประชุมหรือจัดการแสดงต่าง ๆ ซานเมืองด้านเหนือของกว่างโจว มีภูเขาสูง 382 เมตร ชื่อ ไป่ ยวี่น ซาน เป็นชื่อตามลักษณะที่มักจะมีเมฆ

สีขาวปกคลุมที่ยอดเขาเสมอ (ไป๋ = สีขาว ; ยวิน = เมฆ) บนภูเขามีต้นไม้สูง รวมทั้งพืชพันธุ์ดอกไม้และ
ต้นหญ้า มีน้ำใส หน้าผาสีแดง งดงามยิ่งนัก ได้มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว ทั้ง
สวนสาธารณะและโรงแรมที่พัก กว่างโจวยังได้รับการขนานนามว่าเป็นประตูด้านใต้ของประเทศจีน
ปัจจุบันกว่างโจวไม่เพียงแต่มีการจราจรทางน้ำที่เฟื่องฟูมั่งคั่ง แต่ยังมีสายการบินนานาชาติบินเข้าออกอีก
จำนวนไม่น้อยทีเดียว กว่างโจวจึงมีฐานะของเมืองที่สำคัญยิ่งของประเทศจีน ในด้านการค้ากับ
ต่างประเทศ

ที่มาของแหล่งข้อมูล : กระทรวงการต่างประเทศ และวิกิพีเดีย

ส่วนที่ 2

สรุปผลการศึกษาดูงาน ณ กรุงปักกิ่ง

วันอังคารที่ 28 กรกฎาคม 2552 เวลา 17.00 นาฬิกา คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้เข้าเยี่ยมชมการระแอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงปักกิ่ง (นายรัฐกิจ มานะทัต) ณ สถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงปักกิ่ง และมีนายพิรุณ ลายสมิท อัครราชทูต นายวศิน เรืองประทีปแสง อัครราชทูตที่ปรึกษา นางสาวนุชกร พฤษพงษ์ อัครราชทูตที่ปรึกษา และข้าราชการไทยประจำ ณ กรุงปักกิ่ง ให้การต้อนรับคณะกรรมการฯ

จากนั้น คณะกรรมการได้รับฟังบรรยายสรุปด้านการเงิน การค้า การลงทุน ปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดจากวิกฤตการเงินของสหรัฐฯ และได้มีการแลกเปลี่ยนความคิด/ข้อเสนอแนะ สรุปได้ดังนี้

1. นโยบายการเงินและการเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจของจีน

รัฐบาลจีนมีเป้าหมายให้เงินหยวนเป็นเงินตราสกุลหลักที่ใช้เป็นสื่อกลางสำหรับการค้าระหว่างประเทศในอนาคต เช่นเดียวกับที่มีการใช้เงินเหรียญสหรัฐฯ เป็นสื่อกลางในขณะนี้ ซึ่งนับว่าเป็นก้าวสำคัญของการเริ่มต้นเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอย่างแท้จริงของจีนในอนาคตอันใกล้

จีนเริ่มมีแนวคิดในการผลักดันให้เงินหยวนเป็นเงินตราสกุลหลักตั้งแต่ ค.ศ.1990 เป็นต้นมา แต่เนื่องจากปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจในเอเชียในปี 1997 ทำให้การดำเนินการชะงักงันลง และปัจจุบันจีนยังคงมีมาตรการดูแลค่าเงินหยวนอย่างเข้มงวด ซึ่งนักวิชาการจำนวนมากมีความเห็นว่า เงินหยวนของจีนในปัจจุบันมีมูลค่าไม่ตรงกับความเป็นจริง รวมทั้งจีนยังมีข้อจำกัดเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนซื้อขายเงินตรา

ระหว่างประเทศ ตลอดจนควบคุมการไหลเวียนของเงินตราและรักษาค่าเงินหยวนให้ต่ำกว่าระดับที่ควรจะเป็น เพื่อช่วยเหลือผู้ส่งออกของจีนให้ขายสินค้าได้เพิ่มขึ้น

การเกินดุลการค้าอย่างต่อเนื่องทำให้จีนมีเงินตราสำรองระหว่างประเทศจำนวนมาก และประมาณครึ่งหนึ่งเป็นสินทรัพย์ที่ผูกพันกับเงินเหรียญสหรัฐฯ (เช่น พันธบัตร ตราสารหนี้ ฯลฯ) ดังนั้นวิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดในสหรัฐอเมริกาในขณะนี้ จึงทำให้จีนตกอยู่ในฐานะที่มีความเสี่ยงสูง เพราะหากเงินเล็กซื้อสินทรัพย์ที่เป็นเงินเหรียญสหรัฐฯ ค่าเงินเหรียญสหรัฐฯ จะอ่อนตัวลง และมีผลกระทบต่อมูลค่าของสินทรัพย์ที่จีนถืออยู่ดังกล่าว ส่งผลให้จีนพยายามปรับเปลี่ยนสินทรัพย์ดังกล่าวจากตราสารหนี้ระยะยาวเป็นตราสารหนี้ระยะสั้น เพื่อให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้นในการปรับเปลี่ยนนโยบายการเงินที่ต้องการผลักดันให้เงินหยวนของจีนเป็นเงินตราสกุลหลักสำหรับการค้าระหว่างประเทศต่าง ๆ

ปัญหาของประเทศจีนที่เกิดจากการเกินดุลการค้าอย่างต่อเนื่อง จนทำให้เกิดความไม่สมดุลของบัญชีเดินสะพัดที่อาจส่งผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจในภาพรวมของจีนและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของโลก ซึ่งมีแนวทางในการแก้ไข 2 ประการ คือ

1. เพิ่มการใช้จ่ายและลดอัตราการออกเงินภายในประเทศ โดยการพัฒนาบริการด้านสังคมให้กระจายอย่างทั่วถึง เช่นสวัสดิการด้านการศึกษา สาธารณสุข และสาธารณสุขปลอดภัยต่าง ๆ เพื่อสร้างความมั่นใจแก่ประชาชนในการนำเงินออมมาใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ฟื้นฟูลาดภายในประเทศและผ่อนคลายปัญหาการว่างงาน

2. ยอมให้ค่าของเงินหยวนเพิ่มขึ้นตามมูลค่าที่แท้จริง ซึ่งในระยะสั้นการเพิ่มขึ้นของค่าเงินหยวนจะส่งผลกระทบต่อ การส่งออกและการขยายตัวทางเศรษฐกิจของจีน แต่ยังคงมีผลไม่มากพอที่จะช่วยให้สหรัฐฯ รอดพ้นจากปัญหาการผลิตและการว่างงานที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

ในปี 2005 จีนมีการปรับนโยบายการเงินอันทำให้เงินหยวนของจีนในขณะนี้ มีค่าสูงขึ้นจากเดิมประมาณร้อยละ 19 ซึ่งสมาชิกรัฐสภาของสหรัฐฯ เห็นว่า ค่าเงินหยวนในปัจจุบันยังต่ำกว่ามูลค่าที่แท้จริง และพยายามกดดันให้จีนเพิ่มค่าเงินหยวน ในขณะเดียวกัน รัฐบาลสหรัฐฯ ของประธานาธิบดีโอบามาพยายามกระตุ้นให้จีนซื้อพันธบัตรและตราสารหนี้ของสหรัฐฯ เพิ่มขึ้น

อย่างไรก็ตาม หากมีการเพิ่มค่าเงินหยวนจะส่งผลกระทบต่อ การส่งออกและทำให้การเกินดุลชำระเงินของจีนเพิ่มขึ้นในอัตราที่ช้าลง ซึ่งอาจทำให้จีนชะลอการซื้อ รวมทั้งอาจทยอยขายพันธบัตรและตราสารหนี้ของสหรัฐฯ อันจะส่งผลกระทบต่อ ค่าเงินเหรียญสหรัฐฯ อ่อนตัว และทำให้เศรษฐกิจของสหรัฐฯ ขาดเสถียรภาพมากขึ้น รวมทั้งเงินทุนสำรองระหว่างประเทศของจีน ในส่วนที่เป็นตราสารหนี้ และพันธบัตรของสหรัฐฯ มีมูลค่าที่แท้จริงลดลง

ผู้ว่าการธนาคารกลางของจีน (Zhou Xiaochuan) ได้เสนอในการประชุมกลุ่ม G20 ให้มีการใช้ระบบการสำรองเงินตราต่างประเทศใหม่ที่ควบคุมโดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ หรือ IMF แทนการใช้เงินเหรียญสหรัฐฯ เป็นเงินตราหลักในการสำรองเงินตราต่างประเทศดังเช่นปัจจุบัน นักวิชาการ OECD วิเคราะห์ว่า ภายในปี ค.ศ.2550 นี้ เงินหยวนอาจจะเป็นสื่อกลางการค้าระหว่างประเทศแทนเงินเหรียญสหรัฐฯ อเมริกา เพราะสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาในตอนนี้มีสภาพ

เช่นเดียวกับประเทศอังกฤษในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาแทบจะไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ ในขณะที่เศรษฐกิจของอังกฤษได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงและตกต่ำลงอย่างมาก เงินเหรียญสหรัฐฯ จึงกลายมาเป็นสกุลเงินหลักที่ทั่วโลกใช้เป็นสื่อกลางการค้าระหว่างประเทศ นับจากหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา

จากสถานการณ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน สหรัฐฯ ตกอยู่ในฐานะลูกหนี้อันดับหนึ่งของจีน โดยจีนถือพันธบัตรและตราสารหนี้ของสหรัฐฯ เป็นมูลค่าหลายล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ และจีนได้พยายามสร้างเสถียรภาพให้กับค่าเงินหยวนเพื่อขยายเศรษฐกิจของประเทศซึ่งต้องพึ่งพาการส่งออกเป็นรายได้หลัก รวมทั้งกำกับดูแลให้ค่าเงินหยวนอยู่ในระดับที่เอื้ออำนวยต่อการส่งออกสินค้าไปยังประเทศคู่ค้าต่าง ๆ เช่น สหรัฐอเมริกา เป็นต้น และในขณะนี้จีนกำลังเดินหน้าก้าวเข้าสู่การเป็นผู้นำการส่งออกสินค้าอันดับหนึ่งของโลกอีกด้วย

อย่างไรก็ดี แม้สกุลเงินเหรียญสหรัฐฯ ในฐานะที่เป็นสื่อกลางการค้าของโลกกำลังประสบวิกฤต แต่เงินหยวนในวันนี้อาจต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการไปถึงเป้าหมายที่รัฐบาลจีนได้วางไว้ เนื่องจากเงินหยวนของจีน ยังมีข้อจำกัดเกี่ยวกับกฎระเบียบและสภาพคล่องของการไหลเวียนของเงินเข้าออกประเทศ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงหมุนเวียนพันธบัตรและตราสารหนี้ที่ยังไม่ราบรื่นเท่าใดนัก ซึ่งประเด็นเหล่านี้นับเป็นอุปสรรคสำคัญที่จีนจะต้องก้าวข้ามไปให้ได้ ด้วยการปฏิรูประบบการเงินของประเทศทำให้สกุลเงินหยวนสามารถไหลเวียนได้โดยเสรี และสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่วางไว้ได้ในที่สุด

1.1 ข้อคิดเห็น

เมื่อมองภาวะเศรษฐกิจโลกในปัจจุบัน ประเทศยักษ์ใหญ่ที่เป็นตัวสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโลกอย่างประเทศสหรัฐอเมริกากำลังประสบวิกฤตเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากการต้องเผชิญกับปัญหาใหญ่ในหลาย ๆ ด้านที่ทำให้เกิดปัญหาเรื่องเสถียรภาพของค่าเงินไม่ว่าจะเป็นการขาดดุลการค้าและดุลบัญชีเดินสะพัดที่สูงมากอย่างต่อเนื่อง และการขาดดุลการค้าซึ่งเกิดจากการใช้จ่ายของรัฐบาลที่สูงกว่ารายได้ภาษีมาโดยตลอด และสำคัญที่ตอนนี้ คือ ปัญหาที่จะเกิดขึ้นจากการเข้าไปแทรกแซงช่วยเหลือสถาบันการเงิน และการกู้วิกฤตที่สหรัฐอเมริกาใช้จ่ายงบประมาณไปเป็นจำนวนมากทำให้ภาระหนี้ภาครัฐของสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นมาก และอาจทำให้เกิดปัญหาต่อค่าของเงินในอนาคต

เมื่อมองสถานะเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาที่กำลังขาดเสถียรภาพอย่างรุนแรงแล้ว จึงไม่น่าแปลกใจเมื่อในการประชุม G20 เดือนเมษายนที่ผ่านมา จีนได้ออกมาประกาศร่วมกับประเทศรัสเซียว่าเงินเหรียญสหรัฐฯ ไม่ควรเป็นเงินตราที่ใช้เป็นสื่อกลางการค้าระหว่างประเทศอีกต่อไป โดยควรรหาเงินสกุลใหม่ที่ไม่มีประเทศใดเป็นเจ้าของ แต่เป็นขององค์กรการเงินระหว่างประเทศ เช่น IMF โดยมีการรื้อฟื้นเงินสกุล “Special Drawing Rights” หรือ “SDR” มาใช้แทน

การที่จีนออกมาเสนอให้ใช้เงินสกุล SDR หรือสกุลเงินอื่น ๆ นั้น เป็นไปด้วยสาเหตุหลัก 2 ประการ ประการแรกคือ จีนกำลังวิตกกังวลต่อผลกระทบที่จะได้รับจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำของสหรัฐฯ เป็นอย่างมาก เนื่องจากเงินสำรองระหว่างประเทศของจีนที่มีอยู่ประมาณ 2 ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ ซึ่งสูง

เป็นอันดับหนึ่งของโลกนั้น ส่วนใหญ่เก็บสะสมไว้ในรูปของหลักทรัพย์ที่อิงกับเงินเหรียญสหรัฐฯ แต่สถานการณ์เศรษฐกิจของสหรัฐฯ กำลังเผชิญกับปัญหาวิกฤตที่ต้องอาศัยระยะเวลาในการฟื้นตัว

อีกประการหนึ่งซึ่งเป็นเหตุเป็นผลมาจากประเด็นข้างต้น ก็คือ จีนต้องการลดความเสี่ยงและความวิตกกังวลที่มีต่อค่าเงินเหรียญสหรัฐฯ และใช้โอกาสนี้ผลักดันสกุลเงินหยวนของตนให้ก้าวมาเป็นสื่อกลางการค้าของโลกแทนเงินเหรียญสหรัฐฯ การที่จีนออกมาหาแนวร่วมสนับสนุนคลอนเงินสกุลเหรียญสหรัฐฯ ในยามที่สถานการณ์การเงินและเศรษฐกิจของอเมริกายังอยู่ในกับดักสภาพคล่องอย่างนี้ ถือเป็นการซ้ำเติมภาวะเศรษฐกิจของอเมริกา โดยแทนที่จีนจะช่วยพยุงระดับประกอบเพื่อมิให้มูลค่าของทรัพย์สินที่อยู่ในรูปของเงินเหรียญตกต่ำลง แต่จีนกลับทำตรงกันข้าม ซึ่งเป็นที่น่าแปลกใจ เพราะในฐานะที่จีนถือทรัพย์สินในรูปของเหรียญสหรัฐฯ มากที่สุดนั้น หากค่าเงินเหรียญอ่อนลงเงินจึงน่าจะเป็นประเทศที่เสียหายมากที่สุด แต่จีนก็ยังเดินหน้าต่อไปโดยไม่หวั่นต่อผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับเศรษฐกิจและการเมืองระหว่างประเทศของจีนและสหรัฐอเมริกา

อย่างไรก็ตาม หากมองในกลุ่มของธนาคารกลางของโลก เงินสกุลสำคัญยังคงเป็นเงินเหรียญสหรัฐฯ ซึ่งมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 65 โดยมีเงินยูโรที่มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมาจากประมาณร้อยละ 18 เป็นร้อยละ 26 ในช่วงเวลาเดียวกัน ส่วนเงินสกุลอื่น ๆ ที่ใช้นั้นมีน้อยมาก โดยมีเงินหยวนไม่ถึงร้อยละ 1 ดังนั้น การที่เงินสกุลหลักของโลกจะถูกเปลี่ยนมือไปเป็นสกุลอื่นนั้น คงเป็นไปได้ยาก เนื่องจากคู่ต่อสู้สำคัญของเงินเหรียญสหรัฐฯ ในช่วงที่ผ่านมา คือ เงินยูโรที่เศรษฐกิจมีขนาดใหญ่และมีตลาดการเงินที่เป็นระบบและคล่องตัว แต่ยุโรปเองก็ประสบปัญหาวิกฤตสถาบันการเงินในช่วงเดียวกันและรุนแรงกว่าสหรัฐฯ ด้วย ทำให้เงินยูโรหรือแม้แต่เงินสกุลอื่น ๆ ยังอยู่ในสภาพที่อ่อนแอเกินกว่าจะสามารถเข้ามาแทนที่เงินเหรียญสหรัฐฯ ได้ นอกจากนี้ การมีตัวเลือกที่พอจะแทนเงินเหรียญสหรัฐฯ ได้ประการเดียวยังไม่พอ แต่จำเป็นจะต้องมีเหตุการณ์ที่ทำให้คนหมดความเชื่อมั่นในสกุลเงินเหรียญสหรัฐฯ ควบคู่กันด้วย

เมื่อหันกลับมามองเงินหยวนของจีน แม้ในตอนนี้ จีนได้พยายามรุกด้วยการลงนามในข้อตกลงเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเงินหยวนของตน (Currency Swap) กับเงินสกุลของประเทศคู่ค้าในหลายประเทศ เช่น อินโดนีเซีย เกาหลีใต้ มาเลเซีย และเบลารุส เป็นต้น อีกทั้งยังได้ทำข้อตกลงซื้อขายในรูปสกุลเงินหยวนกับฮ่องกง มาเก๊า และบางประเทศในเอเชียแล้วก็ตาม แต่โอกาสที่เงินหยวนจะแทนที่เงินเหรียญสหรัฐฯ นั้นอาจใช้เวลานานพอสมควร เนื่องจากระบบตลาดการเงินของจีนยังไม่พัฒนาและยังมีปัญหาเรื่องการควบคุมเงินทุนไหลเข้าออก รวมทั้งที่มีความเสี่ยงสูงเรื่องวิกฤตสถาบันการเงินซึ่งมันเกิดขึ้นเป็นประจำในประเทศที่กำลังพัฒนา เป็นเหตุให้ประเทศจีนในขณะนี้ยังได้รับความไว้วางใจจากทั่วโลกไม่มากเท่าที่ควร

อย่างไรก็ดี หากประเทศจีนต้องการตั้งเป้าหมายที่จะให้เงินหยวนเป็นเงินตราสกุลหลักที่ใช้เป็นสื่อกลางสำหรับการค้าระหว่างประเทศในอนาคต จีนจะต้องขจัดปัญหาการขาดสภาพคล่องในหลายด้าน รวมทั้งต้องเตรียมความพร้อมในปัจจุบันสำคัญทั้ง 4 ด้าน อันได้แก่

- ขนาดของเศรษฐกิจและขนาดของการค้า
- ขนาดของตลาดการเงิน
- ความเชื่อมั่น ในค่าของเงินตราสกุลนั้น ๆ
- ต้องมีคนใช้เป็นที่แพร่หลาย และเป็นทางเลือกที่ทุกคนเลือกใช้

จากปัจจัยข้างต้น เมื่омองย้อนไปถึงเงินปอนด์สเตอร์ลิง และเงินเหรียญสหรัฐฯ ที่เป็นเงินสำรองของโลกมาก่อนนั้น ด้วยทั้ง 2 ประเทศเป็นประเทศมหาอำนาจด้านเศรษฐกิจและการค้าในยุคนั้น และมีค่าเงินที่มีความมั่นคง แต่เมื่อสหรัฐอเมริกาเริ่มอำนาจมากขึ้นทางด้านการค้าและการเงิน อีกทั้งอังกฤษยังประสบปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำจากสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงทำให้เงินเหรียญสหรัฐฯ กลายเป็นเงินสำรองของโลกแทนเงินปอนด์ในที่สุด

ในส่วนสกุลเงิน SDR (Special Drawing Rights) หรือ IMF ที่ประเทศจีนและประเทศรัสเซีย ได้พยายามผลักดันอยู่ในขณะนี้ก็ไม่ใช่ทางออกที่ดีเช่นกัน เพราะการแปลงสกุลเงินหลักให้เป็นสกุล SDR จะมีต้นทุนสูงมาก และสถานการณ์เศรษฐกิจโลกในตอนนี้ก็ไม่อำนวยให้ทั่วโลกเปลี่ยนมาใช้เงินสกุลนี้ สถานการณ์ปัจจุบันจึงเป็นการต่อสู้อันดุเดือดระหว่างประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้ซึ่งผูกขาดการเป็นเงินกลางสกุลหลักของการค้าระหว่างประเทศกับคู่แข่งสำคัญ ซึ่งก็คือจีนและรัสเซียนั่นเอง โดยจีนกำลังดูท่าทีว่า สหรัฐฯ จะทำอย่างไรกับวิกฤตครั้งนี้ และจะจัดการอย่างไรกับหนี้ที่เกิดขึ้นมาจากการพลิกฟื้นเศรษฐกิจ และจะส่งผลกระทบต่อค่าของเงินสหรัฐฯ แค่ไหนเป็นที่เชื่อว่า ทางจีนเองก็ได้เตรียมความพร้อมรวมถึงกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อรับมือกับสภาวะความผันผวนทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาและของโลกไว้แล้วอย่างแน่นอน

1.2 ผลกระทบต่อประเทศไทย

จากการที่ประเทศจีนเริ่มขยับตัว โดยการผลักดันให้เงินหยวนของตนเป็นตัวแทนสำคัญในเวทีการค้าโลกในครั้งนี้นั้น ย่อมส่งผลกระทบต่อหลาย ๆ ประเทศที่เป็นประเทศคู่ค้ากับจีนแน่นอน และเนื่องจากจีนเป็นตลาดสำคัญของทุกประเทศทำให้การขยับตัวในครั้งนี้ของจีนส่งผลกระทบอย่างกว้างขวางไม่เว้นแม้แต่ไทย เพราะจีนเป็นตลาดนำเข้าและส่งออกสินค้าที่สำคัญของไทยเป็นอย่างมาก

สำหรับประเทศไทยนั้น จากบทบาททางการค้าและการลงทุนระหว่างไทยและจีนที่เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนเมื่อเทียบกับอดีต โดยจีนเป็นตลาดส่งออกหลักอันดับที่ 3 ของไทยด้วยมูลค่าการส่งออกกว่า 532,319 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 9.10 ของการส่งออกโดยรวมในปี 2551 ดังนั้น จึงมีความเป็นไปได้ว่าเงินหยวนอาจเข้ามามีบทบาททางการค้าระหว่างไทยกับจีนมากขึ้นในอนาคต หากจีนนำข้อตกลงแลกเปลี่ยนสกุลเงินหยวน หรือ Currency Swap ในระดับทวิภาคีมาเจรจากับประเทศไทยในระยะถัดไป หลังจากที่ได้ดำเนินการไปแล้วกับหลายประเทศที่กล่าวไปแล้วข้างต้น

การเปลี่ยนแปลงของจีนจึงมีผลต่อประเทศไทยในด้านการแข่งขันทั้งในตลาดจีน ตลาดในประเทศไทย และตลาดประเทศที่สามที่ทั้งไทยและจีนส่งสินค้าไปแข่งกัน แต่ด้วยการพึ่งพิงเงินในสัดส่วนที่สูง ประเทศไทยย่อมอยากเห็นจีนมีการเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ เพราะหมายถึงการทำให้ประเทศในเอเชียได้อย่างมีเสถียรภาพด้วย ซึ่งการเคลื่อนไหวของค่าเงินหยวนที่ปรับตัวแข็งค่าขึ้นในอัตราที่เหมาะสม

นั้น แสดงถึงความยืดหยุ่นที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้เศรษฐกิจ โตอย่างมีเสถียรภาพเป็นผลดีต่อประเทศไทยและประเทศอื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงของเงินหยวนในครั้งนี้ อาจทำให้ไทยเกิดความกังวลในศักยภาพทางการแข่งขันของสินค้าส่งออกไทยเมื่อเทียบกับจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเงินบาทต้องตกอยู่ภายใต้สภาวะการอ่อนค่าลงของเงินเหรียญสหรัฐฯ ในระยะถัดไป ในขณะที่เงินหยวนยังคงอยู่ภายใต้การดูแลจัดการอย่างใกล้ชิดของทางการจีน ไทยอาจต้องเผชิญกับความท้าทายในการรักษาเสถียรภาพให้กับค่าเงินบาท เพื่อบรรเทาผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับความสามารถในการแข่งขันของภาคส่งออกของไทย เมื่อเงินบาทอาจต้องเผชิญกับการอ่อนตัวลงของค่าเงินเหรียญสหรัฐฯ ในระยะถัดไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นอกจากนี้ หากเงินหยวนสามารถเปลี่ยนเป็นเงินตราสกุลหลักสำหรับการค้าและการสำรองเงินตราระหว่างประเทศแทนที่เงินเหรียญสหรัฐฯ ได้จริงแล้ว ประเทศไทยคงต้องเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ เพราะประเทศไทยไม่คุ้นเคยต่อการใช้เงินสกุลหยวนในการทำธุรกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน หรือแม้กระทั่งการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างประเทศเนื่องจากในการทำธุรกรรมที่ผ่าน ๆ มา ล้วนแล้วแต่เป็นการใช้เงินเหรียญสหรัฐฯ เป็นสื่อกลางทางการเงินด้วยกันทั้งสิ้น ทั้งการทำธุรกรรมทางการค้าโดยใช้เงินหยวนในปัจจุบัน ยังมีปัญหาสภาพคล่องและความแตกต่างของอัตราซื้อและอัตราขายของเงินหยวน ซึ่งจำเป็นต้องมีการปรับปรุงเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลงทางการเงินระหว่างประเทศที่จะมีอิทธิพลต่อการค้าและความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยในตลาดโลกต่อไป

2. การเกษตรไทย- จีน

2.1 ข้อมูลภูมิหลังและภาคการเกษตรของสาธารณรัฐประชาชนจีน

ในปี 2551 สาธารณรัฐประชาชนจีนมีประชากรเพิ่มขึ้นเป็น 1,320 ล้านคน มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ GDP ขยายตัวในระหว่างปี 2548-2550 เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ต่อปี มีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว มีพลวัตสูง และเป็นพลังขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจที่สำคัญของภูมิภาคและของโลก ปัจจุบันถนนทุกสายมุ่งสู่ประเทศจีนที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับที่ 4 ของโลกรองลงมาจากรัฐอเมริกา เยอรมันนี และญี่ปุ่น จีนมีเงินทุนสำรองมากที่สุดในโลก จีนถือว่าไทยเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ของจีน ไทยและจีนต่างมีบทบาทที่เสริมและเกื้อกูลซึ่งกันและกัน รวมทั้งการมีบทบาทร่วมกันที่สร้างสรรค์ในภูมิภาค ทำให้จีนให้ความสำคัญกับไทยมาก

การผลิตทางการเกษตรของประเทศจีนร้อยละ 90 ของผลผลิตจะใช้เพื่อการบริโภคภายในประเทศ ส่วนที่เหลือจะส่งออก พื้นที่ทำการเกษตรที่สำคัญของจีนมี 3 แห่ง คือ ที่ราบลุ่มแม่น้ำเหลือง แม่น้ำแยงซี และแม่น้ำเพิร์ล แรงงานที่อยู่ในภาคการเกษตรมีประมาณ 300 ล้านคน โดยมีอัตราการลดลงของแรงงานในภาคการเกษตรเฉลี่ยปีละ 3.08 ล้านคนต่อปี ในปัจจุบันปัญหาด้านความมั่นคงทางอาหารของจีนไม่ได้เป็นปัญหาที่สำคัญอีกต่อไป เนื่องจากระดับการบริโภคอาหารต่อหัวอยู่ในระดับที่สูงขึ้นและเพิ่มอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นผลมาจากการปรับปรุงการผลิตทางการเกษตรให้มีความสามารถในการ

การผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการบริโภคได้อย่างเพียงพอ โดยมีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ได้แก่ เมล็ดพันธุ์พืช/พันธุ์สัตว์ลูกผสม การเพาะปลูกใน โรงเรือนที่ควบคุมสิ่งแวดล้อมและธาตุอาหาร และการปรับเปลี่ยนจากฟาร์มขนาดเล็กเป็นฟาร์มขนาดใหญ่เพื่อธุรกิจอุตสาหกรรมเกษตร จีนประสบความสำเร็จอย่างมากเป็นประวัติศาสตร์ในการส่งเสริมให้เกษตรกรหันมาใช้เมล็ดพันธุ์ข้าวลูกผสม (Super Hybrid Rice) ที่มีความต้านทานโรคสูงและให้ผลผลิตสูง โดยในปี 2540 ผลผลิตเป็น 700 กิโลกรัม/ไร่ ปี 2543-2547 เพิ่มขึ้นเป็น 800 กิโลกรัม/ไร่ ปี 2548-2549 เพิ่มขึ้นเป็น 900 กิโลกรัม/ไร่ และในปี 2550-2551 เพิ่มขึ้นเป็น 1,000 กิโลกรัม/ไร่

ในปัจจุบัน ประเทศจีนเป็นผู้ผลิตสินค้าปศุสัตว์มากเป็นอันดับสองของโลก คือ ผลิตได้ปีละประมาณ 130 ล้านตัน มากที่สุดเป็นสัตว์ปีกร้อยละ 21 และผลผลิตร้อยละ 95 ใช้เพื่อการบริโภคในประเทศ ส่วนภาคประมงจีนเป็นผู้ผลิตสินค้าประมงมากเป็นอันดับที่ 1 ของโลก ผลผลิตต่อปีไม่ต่ำกว่า 45 ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ 45 ของผลผลิตประมงทั้งโลก ประกอบด้วยผลผลิตจากการเพาะเลี้ยง 30 ล้านตัน และการจับ 10 ล้านตัน

สำหรับอุตสาหกรรมการเกษตรของจีนกำลังอยู่ในช่วงปรับเปลี่ยนครั้งใหญ่ เนื่องจากนโยบายการเปิดเสรีการค้า ซึ่งจีนต้องปรับตัวให้สามารถตอบสนองกับกฎระเบียบและมาตรฐานสากลให้มากที่สุด รวมถึงการยกระดับคุณภาพมาตรฐานของอาหารที่ใช้บริโภคในประเทศและส่งออก โดยจะเห็นว่า สินค้าอาหารของจีนในช่วง 1-2 ปีที่ผ่านมาถูกพบว่ามีปัญหาด้านมาตรฐาน เช่น การพบสารซูดานเรด ในไข่เค็มเกินมาตรฐาน การพบยาปฏิชีวนะในอาหารทะเลแช่แข็ง และการปนเปื้อนเมลามีนในผลิตภัณฑ์นม เป็นต้น

2.2 การค้าสินค้าเกษตรไทย-จีน

การค้าระหว่างไทยกับจีน โดยรวมได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุก ๆ ปี ในปี 2551 การค้าทวิภาคีมีมูลค่า 36,443 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (การประชุมคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน และเศรษฐกิจไทย-จีน ครั้งที่ 2 เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2548 ที่จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งสองฝ่ายได้ตั้งเป้าหมายมูลค่าการค้าไทย-จีน ภายในปี 2553 ไว้ที่ 50,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ)

ปัจจุบันกล่าวได้ว่าจีนเป็นตลาดใหม่ที่มีขนาดใหญ่เป็นเป้าหมายที่สำคัญในการส่งออกของประเทศไทย จีนเป็นตลาดส่งออกสินค้าสำคัญเกือบทุกชนิดของไทย โดยเฉพาะสินค้าเกษตร ในปี 2551 ไทยส่งออกมาจีนได้แก่ ยางพารา 63,938 ล้านบาท มันสำปะหลัง 11,177 ล้านบาท ข้าว 5,350 ล้านบาท ผลไม้ 4,941 ล้านบาท และสัตว์น้ำ 3,814 ล้านบาท เป็นต้น รวมมูลค่าการส่งออกสินค้าเกษตรไปจีน 89,778 ล้านบาท และไทยนำเข้าจากจีนมูลค่า 22,452 ล้านบาท จีนเป็นตลาดที่มีแนวโน้มการส่งออกเพิ่มอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีความต้องการสินค้าเกษตรวัตถุดิบและการที่ประชาชนมีรายได้สูงขึ้นจึงมีอำนาจซื้อมากขึ้น สินค้าเกษตรไทยที่มีคุณภาพดีจึงมีความต้องการมากขึ้น นอกจากนี้ เขตการค้าเสรีอาเซียน-จีน และไทย-จีน ได้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2546 เป็นต้นมา ซึ่งจากการลด/เลิกภาษีนำเข้าสินค้าเกษตรระหว่างกันทำให้สามารถเพิ่มมูลค่าการค้าได้มากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

จากการที่ประเทศต่าง ๆ มุ่งหวังส่วนแบ่งการตลาดในประเทศจีนภายใต้โอกาสทางการค้า และการลงทุนที่เปิดกว้างมากขึ้นในประเทศจีน ทำให้จีนสามารถอาศัยโอกาสที่จะเลือกซื้อสินค้าที่มีคุณภาพมาตรฐานตามที่ต้องการ ประกอบกับกระแสความตื่นตัวและความห่วงใยในความมั่นคง (Food Security) และความปลอดภัยในอาหาร (Food Safety) ในสังคมโลก ทำให้จีนมีการดำเนินมาตรการปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของเกษตรกรและผู้ประกอบการจีนเพื่อไม่ให้ได้รับผลกระทบจากการเปิดเสรีทางการค้าดังกล่าว โดยจีนได้นำมาตรการที่ไม่ใช่ภาษี (Non Tariff Barriers, NTBs) เช่น มาตรการด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (Sanitary and Phytosanitary Measures, SPS) มาใช้กับสินค้านำเข้าจากประเทศต่าง ๆ รวมทั้งไทยเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ คือ

- 1) การวางข้อกำหนดในเรื่องมาตรฐานสุขอนามัยพืชและสัตว์ รวมถึงผลิตภัณฑ์ เช่น สารเคมีตกค้าง โรคและแมลงศัตรูพืช เชื้อโรค สารปรุ่่งแต่งและสิ่งปนเปื้อนต่าง ๆ
- 2) การวางข้อกำหนดในเรื่องมาตรฐานคุณลักษณะของตัวสินค้าเกษตร เช่น รูปทรงสีสัน และรสชาติ
- 3) การวางข้อกำหนดในเรื่องของการตรวจสอบและรับรองคุณภาพสินค้าเกษตร เช่น ใบรับรองสุขอนามัยสินค้า และการติดฉลากบรรจุภัณฑ์ เป็นต้น

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ความสำเร็จของการยึดครองส่วนแบ่งการตลาดการค้าสินค้าเกษตรในประเทศจีนเวลานี้ไม่ได้อยู่ที่ว่าผลผลิตของไทยต้องมีคุณภาพดีมีมาตรฐานสม่ำเสมอ มีปริมาณผลผลิตมากเพียงพอต่อการรับคำสั่งซื้อได้ตลอดเวลาเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับ การขจัดปัญหาและอุปสรรคอันเกิดจากการบังคับใช้มาตรการด้าน SPS ที่มีการเปลี่ยนแปลงและเพิ่มเติมเป็นระยะ

อย่างไรก็ตาม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สำนักงานควบคุมตรวจสอบคุณภาพและกักกันโรคของจีน (General Administration of Quality Supervision, Inspection and Quarantine, AQSIQ) ได้มีกรอบความร่วมมือว่าด้วยมาตรการด้าน SPS ที่ได้ลงนามไปเมื่อปี 2547 เพื่อดำเนินความร่วมมือด้าน SPS และส่งเสริมการค้าสินค้าเกษตรระหว่างไทย-จีน โดยจะหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพจัดประชุมคณะกรรมการร่วมด้าน SPS ไทย-จีน ทุก ๆ 2 ปี โดยการประชุมครั้งที่ 3 ไทยจะเป็นเจ้าภาพจัดประชุมในปี 2552

2.3 การส่งออกผลไม้ของไทย

ตลาดผลไม้ไทยที่ส่งออกไปประเทศจีนในขณะนี้ เจียงหนานเป็นตลาดนำเข้าผลไม้จากประเทศไทยที่ใหญ่ที่สุด โดยคิดเป็นร้อยละ 80 ของผลไม้ไทยที่นำเข้ามาขายในประเทศจีนก่อนที่จะกระจายไปทั่วประเทศจีน ผลไม้ไทยที่ได้รับความนิยมสูงสุด คือ ทูเรียน ขณะที่มังคุดกำลังมาแรง เชื่อว่าภายใน 3 ปี จะมียอดนำเข้าใกล้เคียงกับทูเรียน

นอกจากนี้ การที่ประเทศไทยและประเทศจีนได้ทำการลงนามในพิธีสารว่าด้วยข้อกำหนดการตรวจสอบและกักกันโรคเพื่อการขนส่งผลไม้ไทยผ่านประเทศที่ 3 จะทำให้การส่งออกผลไม้ไทยผ่านประเทศลาวทางถนน R3 เข้าไปในประเทศจีนได้สะดวกมากขึ้น

2.4 มาตรการสนับสนุนการเกษตรของจีน ปี 2009

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรของจีนได้มีการประชุมหารือและแถลงผลการประชุมร่วมกันเกี่ยวกับมาตรการด้านการเกษตรในปี 2009 ดังนี้

(1) การเพิ่มผลผลิตการเกษตรโดยเฉพาะธัญพืช โดยการปรับโครงสร้างการผลิตให้เป็นระบบแบบเดียวกับภาคอุตสาหกรรม การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก และการผลิตสินค้าเกษตร/อาหารปลอดภัย(Food Safety) ทั้งนี้ การก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในชนบทจะเป็นโครงการสำคัญที่รองรับปัญหาการว่างงานจากวิกฤตเศรษฐกิจ และแรงงานงานอพยพจากเมืองกลับสู่ชนบทในปี 2009 โดยในปี 2009 รัฐบาลจีนได้เพิ่มงบประมาณสนับสนุนด้านการเกษตรจากปีก่อนร้อยละ 20 เพื่อลดผลกระทบจากภาวะแห้งแล้ง ซึ่งรัฐบาลจีนได้ประกาศใช้งบประมาณพิเศษจำนวน 121 พันล้านหยวน เพื่อเพิ่มผลผลิตเกษตรและยกระดับรายได้ของเกษตรกรในชนบทภาคกลางของประเทศ

(2) การยกระดับรายได้ของเกษตรกรด้วยการเพิ่มระดับราคาซื้อขายผลผลิตธัญพืชจากเกษตรกร เพิ่มการอุดหนุนการผลิต เพิ่มปริมาณการสำรองธัญพืชของประเทศ และรักษาเสถียรภาพของราคาสินค้าเกษตร

(3) การพัฒนาสวัสดิการสังคมและยกระดับการครองชีพของเกษตรกรด้วยการพัฒนาแหล่งน้ำ การสนับสนุนด้านพลังงาน การคมนาคมขนส่งและที่อยู่อาศัย ในปี 2009 รัฐบาลจีนจะให้การอุดหนุนร้อยละ 13 แก่ประชากรในชนบท สำหรับการซื้ออุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า เช่น ตู้เย็น โทรทัศน์ วิทยุ โทรศัพท์มือถือ และเครื่องซักผ้า เป็นต้น

(4) การพัฒนาระบบการผลิตและการตลาดสินค้าเกษตรในชนบท โดยอนุญาตให้มีการโอนสิทธิการใช้ที่ดินด้านการเกษตร โดยจะรักษาพื้นที่เกษตรขั้นต่ำของประเทศให้ไม่ต่ำกว่า 120 ล้านเฮกตาร์ โดยเน้นการผลิตอาหารให้เพียงพอสำหรับประชากร 1,300 ล้านคน

(5) การเพิ่มระดับราคาซื้อขายธัญพืชขั้นต่ำ ในเดือนมกราคม 2009 รัฐบาลจีนได้ประกาศเพิ่มระดับราคาซื้อขายธัญพืชขั้นต่ำประมาณร้อยละ 16 ก่อนที่ชาวนาจะเริ่มเพาะปลูกข้าวในฤดูใบไม้ผลิเพื่อยกระดับราคาข้าวในประเทศและจูงใจให้มีการเพาะปลูกข้าวและข้าวสาลีเพิ่มขึ้น โดยราคาข้าวขั้นต่ำที่รัฐบาลรับซื้อสำหรับข้าวเมล็ดสั้น 1,900 หยวนต่อตัน(10,640 บาทต่อตัน) เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 15.9 และข้าวเมล็ดยาว 1,800 – 1,840 หยวนต่อตัน (10,080 – 10,304 บาทต่อตัน) เพิ่มขึ้นร้อยละ 16.5 – 16.9 ซึ่งนับว่าเป็นการเพิ่มในอัตราสูงที่สุด นับตั้งแต่ปี 2004 ที่รัฐบาลจีนเริ่มมีมาตรการรับซื้อข้าวจากชาวนา และราคาซื้อขายขั้นต่ำสำหรับข้าวสาลี เพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 15.3

2.5 บทสรุป

การปฏิรูปการเกษตรของจีนได้ดำเนินการมาอย่างเป็นขั้นตอนค่อนข้างมีระบบ แม้ว่ากรปกครองของจีนมีหลายเขตหลายมณฑล แต่นโยบายก็ยังคงกำหนดมาจากส่วนกลาง ซึ่งทุกคนต้องปฏิบัติ และให้เกษตรกรมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นว่านโยบายหลายนโยบายของจีนได้ถูกยกเลิกไปแล้วในปัจจุบัน

สำหรับการกำหนดนโยบายการเกษตรของจีน ในปี 2008 เป็นก้าวสำคัญในการปฏิรูปการเกษตรของจีนให้เป็นระบบที่ทันสมัยให้สามารถนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาพัฒนาการผลิตให้มีประสิทธิภาพ และมีระบบการรักษาความปลอดภัยของสินค้า เพื่อรองรับมาตรการที่มีใช้ภายในของประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งมีความเข้มงวดเพิ่มขึ้น

นโยบายการปฏิรูปการเกษตรของจีน นอกจากจะมีผลระยะยาวต่อการพัฒนาโครงสร้างการผลิตและการตลาด รวมทั้งยกระดับการครองชีพของเกษตรกรแล้ว ยังเป็นมาตรการสร้างรายได้ และเพิ่มความต้องการการบริโภคให้ประชาชนในชนบทเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจอีกด้วย

สินค้าเกษตรของไทยยังคงเป็นที่ต้องการของตลาดจีนและมีศักยภาพสูงในการครองตลาด และขยายการส่งออกมายังตลาดจีนได้อีกมาก เนื่องจากอุปสงค์ของผู้บริโภคชาวจีนที่เพิ่มขึ้นตามอำนาจซื้ออย่างต่อเนื่อง อันเป็นผลมาจากอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2552 คาดว่าการส่งออกสินค้าเกษตรของไทยทุกชนิดมายังจีนจะยังคงขยายตัวเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากจีนตั้งเป้าหมายอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ร้อยละ 8 อย่างไรก็ตามการนำเข้ายางพาราวัตถุดิบ อาจจะมีการชะลอตัวเนื่องจากผลกระทบของวิกฤตการเงิน โลกที่ทำให้จีนต้องลดการผลิตผลิตภัณฑ์ยางลงเนื่องจากการคาดการณ์การส่งออกผลิตภัณฑ์ยางของจีน เช่น ยางรถยนต์ไปตลาดต่างประเทศที่หดตัวลงและสหรัฐอเมริกาขึ้นไต่สวนการอุดหนุนอุตสาหกรรมยางล้อรถยนต์ของรัฐบาลจีน

ส่วนที่ 3

สรุปผลการศึกษาดูงาน ณ Northern International Group

และ Tianjin Elec-Mach International Trade Group

วันที่ 29 กรกฎาคม 2552 เวลา 10.30-15.00 นาฬิกา คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ
สภาผู้แทนราษฎร ได้เดินทางสู่เมืองเทียนจิน เพื่อศึกษาดูงานและฟังบรรยายสรุปกับ 2 บริษัทใหญ่ของ
เมืองเทียนจิน ได้แก่ Northern International Group และ Tianjin Elec-Mach International Trade Group

จากนั้น คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้รับฟังบรรยายเกี่ยวกับการ
สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ความเป็นมา

สมัยก่อนบริษัท China Railway Engineering Corporation เป็นทหารทางรถไฟ ในปี ค.ศ.1984
ทหารรถไฟของรัฐบาลจีนมีจำนวนมาก ทั้งหมดมี 14 กองพล ๆ ละ 12,500 คน จึงให้ทหารทุกคนถอดเสื้อ
ทหารแล้วหันมาจัดตั้งบริษัทนี้ โดยมีรัฐบาลจีนตั้งให้ กรมนี้สมัยก่อนเป็นกองทัพทหารรถไฟที่ 8 และ
ก่อนที่รัฐบาลจีนจะลดจำนวนทหารลงกว่าล้านคน ก็ได้มีการสร้างโรงงานต่าง ๆ บริษัทต่าง ๆ จุดนี้คือ
กองทัพที่ 8 และกองทัพที่ 14 ได้รวมกันตั้งบริษัทนี้คือ กองทัพรถไฟ 2 มีพนักงานทั้งหมด 18,000 กว่าคน
และได้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขระบบ 2 ครั้ง ตอนนีเรียกว่า CRCC ซึ่งตอนนี้มีพนักงานทั้งหมดทั่ว
ประเทศจีนกว่า 230,000 คน โดยบริษัทขึ้นตลาดหุ้นที่เซี่ยงไฮ้กับฮ่องกงเป็นรัฐวิสาหกิจ ซึ่งจุดนี้เป็นส่วน
หนึ่งของบริษัท บริษัทนี้เน้นสำหรับก่อสร้างถนน คัดถนน น้ำประปา ท่อน้ำ น้ำเสียที่อยู่ได้ดินต่าง ๆ
ก่อสร้างไฟกลางคืนตามท้องถนน บริษัทมีการสัญญาก่อสร้างงานกับแต่ละเมืองต่าง ๆ ที่ก่อสร้างพื้นฐาน
ของเมืองในวงเงินถึง 37,000 ล้านดอลลาร์ทุกปี และตอนนี้มีการลงทุนในต่างประเทศประมาณ 15,000 ล้านดอลลาร์ ส่วนใหญ่อยู่ที่แอฟริกากับยุโรปตะวันออกถึงเดือนนี้เงินจากต่างประเทศประมาณ 8,000 ล้านดอลลาร์ที่แอฟริกากลางจะมีการสร้างถนนรถไฟที่ประเทศคือ 5,000 ดอลลาร์ มีการสร้างสะพานใหญ่กับ
ทางด่วนที่เมืองคิอาร์ และสร้างทางด่วนประมาณ 10 โครงการ และประเทศอินเดียก็มีการสร้างเขื่อนคือ
สร้างเขื่อนใหญ่ ๆ อยู่ที่อินเดีย เขื่อนกั้นน้ำ เขื่อนใหญ่ ๆ อยู่ที่อินเดีย 2 โครงการ เป็นต้นบริษัทที่
รับผิดชอบส่วนใหญ่เป็นบริษัทที่ค้าขายระหว่างต่างประเทศ พวกอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการก่อสร้าง

มาตรการหนึ่งในแผนกระตุ้นเศรษฐกิจ 4 ล้านล้านหยวนของจีน เพื่อสู้กับวิกฤติเศรษฐกิจ ก็คือ
การเร่งสร้างระบบรถไฟความเร็วสูงทั่วประเทศ ซึ่งจะทำให้จีนมีระบบรถไฟความเร็วสูงที่วิ่งด้วย
ความเร็วตั้งแต่ 200 กิโลเมตรต่อชั่วโมงขึ้นไป เป็นระยะทางกว่า 13,000 กิโลเมตร เปิดให้บริการภายในปี
2012 หรืออีก 3 ปีข้างหน้า กระทรวงรถไฟจีนบอก ว่า ปีนี้จะลงทุนในระบบรถไฟเป็นเงินสูงถึง 600,000
ล้านหยวน เอา 5 บาทคูณเข้าไป ก็ราว 3 ล้านล้านบาท แต่ รถไฟไทย ซึ่งมีอายุเกือบ 130 ปีแล้ว วันนี้อยู่
แบบถึงก็ช่างไม่ถึงก็ช่าง หัวรถจักรตู้โดยสารก็เก่าโกโรโกโสเต็มไปด้วยตัวเรียด ในขณะที่ รถไฟจีน ซึ่ง
พัฒนาทีหลัง กลับมีรถไฟที่วิ่งด้วยความเร็วสูงถึง 250-350 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ให้บริการอยู่ถึง 35
เส้นทางกว่า 11,000 กิโลเมตรใน เส้นทาง 35 สายนี้ มีเส้นทางที่รถไฟวิ่งด้วยความเร็วสูง 350 กิโลเมตรต่อ

ชั่วโมง ถึง 5 เส้นทาง คือ ปักกิ่ง-เซี่ยงไฮ้, ปักกิ่ง-กวางเจา (ฮ่องกง) ปักกิ่ง-ฮาร์บิน, ชูเจา-หลานชู และ เซี่ยงไฮ้-คุนหมิง เฉพาะสายปักกิ่ง-เซี่ยงไฮ้ จะวิ่งด้วยความเร็วที่สูงกว่า 350 กิโลเมตรต่อชั่วโมงในเส้นทางหลักเหล่านี้ จะมีเส้นทางย่อยอีก 3 สาย วิ่งมาเชื่อม ด้วยความเร็ว 250-350 กิโลเมตรต่อชั่วโมงเหมือนกัน เพื่อป้อนผู้โดยสารให้เส้นทางหลัก และจะพัฒนาให้เป็นเครือข่ายรถไฟความเร็วสูงต่อไปในอนาคต

กระทรวงรถไฟจีน ได้วางแผนในอนาคตว่า จะมีระบบเครือข่ายรถไฟความเร็วสูงเชื่อมต่อไปยังเมืองที่มีประชากร 200,000 คนขึ้นไป ให้ครบทุกเมืองในประเทศจีน เพื่อให้การขนส่งระบบรางเป็นเส้นทางขนส่งหลัก จีนเพิ่งเปิดให้บริการรถไฟความเร็วสูง 350 กิโลเมตรต่อชั่วโมงสายแรก เชื่อม ปักกิ่ง กับ เทียนจิน เมืองบริวาร และ 1 เมษายนที่ผ่านมา จีนก็เปิดให้บริการรถไฟความเร็วสูงอีก 2 เส้นทาง วิ่งด้วยความเร็ว 250 กิโลเมตรต่อชั่วโมง สายเหอเฟย-วู่หลัน ประหยัดเวลาได้ถึง 5.40 ชั่วโมงจากเดิม และสายเหอเฟย-หนิงโบครุดไฟจีน

ภาพการสนทนาของคณะกรรมการฯ และผู้แทนของ 2 บริษัทแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

ประเด็นที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็น

1. การค้าขายระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนมีจำนวนเพิ่มขึ้นในแต่ละปี และขณะนี้ทางบริษัทกำลังติดต่อกับฝ่ายไทย คือ จะสร้างที่ทำเหล็กที่รถไฟ
2. ด้านการค้าขายระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนต้องได้รับการสนับสนุน เพื่อช่วยให้การติดต่อในอนาคตมีผลประโยชน์ต่อกันทั้งสองฝ่าย

3. ผลไม้สดที่ส่งมาจากประเทศไทยมาถึงเมืองเทียนจินต้องใช้เวลาประมาณ 15 วัน ได้แก่ จำพวกทุเรียน มังคุด แก้วมังกร กัลย ซึ่งปัญหาคือระหว่างการเดินทางทำอะไรถึงจะไม่ให้ผลไม้ไม่เน่า ไม่เสีย แต่พวกมันสำปะหลัง มันเส้น ไม่มีปัญหาในเรื่องคุณภาพ สามารถส่งตรงมาที่เทียนจินได้

4. ด้าน Infrastructure ของการลงทุนในประเทศไทย ทางบริษัทยังไม่มั่นใจว่าจะลงทุนด้านอะไร แต่มีความตั้งใจอย่างมากในอนาคตหากได้รับการสนับสนุนจากผู้อำนาจ ซึ่งในขณะนี้ทางบริษัทกำลังลงทุนด้านหินที่ผลิตเหล็กที่สร้างถนนรถไฟวิ่ง

5. เรื่องการสร้างถนนรถไฟรางคู่ที่ประเทศไทยต้องให้ผู้ใหญ่ทั้ง 2 ฝ่ายมาเจรจากัน โดยต้องมีองค์กรที่รับผิดชอบด้านการสร้างรถไฟมาเจรจาด้วย และผู้ใหญระดับรัฐบาลด้วย หากจะให้ทางบริษัทฯ ตรงไปช่วยเหลือโดยตรงคงไม่ได้ เพราะบริษัทนี้ขึ้นกับรัฐบาลทั้งหมดเป็นรัฐวิสาหกิจมีรัฐบาลถือหุ้น

ระบบรางรถไฟของจีน

บริษัท China Railway Engineering Corporation ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจรถไฟจีนมีความสนใจ และพร้อมที่จะเข้าร่วมโครงการไทยเข้มแข็งให้มาลงทุนระบบรางในไทย เพื่อเชื่อมต่อทางรถไฟไทยกับภูมิภาค ซึ่งจีนได้ลงทุนสร้างทางรถไฟลงมาเชื่อมต่อกับเวียดนามและกัมพูชาไปแล้ว ก่อนที่ไทยจะกลายเป็นผู้โดดเดี่ยวแห่งภูมิภาค

เขตพัฒนาเศรษฐกิจและเทคโนโลยีเทียนจิน

“เขตพัฒนาเศรษฐกิจและเทคโนโลยีเทียนจิน หรือ TEDA (The Tianjin Economic – Technological Development Area)” เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษที่สำคัญแห่งหนึ่งของจีน ตั้งอยู่ในเทศบาลนครเทียนจินหรือเทียนสินซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ และห่างจากกรุงปักกิ่ง เมืองหลวงของจีนเพียง 130 กิโลเมตร TEDA จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2527 ตามนโยบายของรัฐบาลจีนที่มุ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของประเทศ โดยอาศัยเขตเศรษฐกิจพิเศษเป็นเครื่องมือในการดึงดูดเงินทุน เทคโนโลยี ความรู้ทางวิชาการ และการบริหารจัดการจากต่างประเทศมาพัฒนาจีนให้ทันสมัย รวมทั้งเน้นส่งเสริมการผลิตเพื่อส่งออกซึ่งจะเป็นที่มาของรายได้เงินตราต่างประเทศด้วย จากนโยบายดังกล่าว ส่งผลให้ TEDA เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วจากพื้นที่เพียง 40 ตารางกิโลเมตร ตอนเริ่มก่อตั้งได้ขยายพื้นที่เพิ่มเป็น 88 ตารางกิโลเมตร ในปี 2546 โดย TEDA เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษที่มีผลตอบแทนจากการลงทุนสูงที่สุดในจีน ปัจจุบันมีบริษัทต่างชาติเข้ามาลงทุนผลิตสินค้าใน TEDA เกือบ 4,000 บริษัท มีมูลค่าเงินลงทุนจากต่างประเทศสะสมรวมกว่า 20 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (เกือบ 40% ของมูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศสะสมใน TEDA) โดย TEDA เป็นฐานการผลิตโทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์ที่ใหญ่ที่สุดในจีน รองลงมา คือ อุตสาหกรรมเครื่องจักร อาหาร เคมีภัณฑ์ และยานักลงทุนต่างชาติส่วนใหญ่มาจากเกาหลีใต้ ญี่ปุ่น เยอรมนี สหรัฐฯ ฝรั่งเศส และสวิตเซอร์แลนด์ สำหรับปัจจัยที่เอื้อต่อการลงทุนใน TEDA ได้แก่

1. ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานครบครัน ที่ผ่านมาประเทศจีนมีนโยบายมุ่งพัฒนาระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานใน TEDA อย่างต่อเนื่อง เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักลงทุนต่างชาติ อาทิ ไฟฟ้า ประปา ระบบกำจัดของเสียระบบโทรคมนาคม และระบบรักษาความปลอดภัย เป็นต้น

2. แรงงานมีคุณภาพและค่าจ้างแรงงานต่ำ แรงงานส่วนใหญ่มีการศึกษาดี เนื่องจากเทศบาลนครเทียนจินให้ความสำคัญกับการศึกษา โดยมีมหาวิทยาลัยเปิดสอนในเทศบาลนครเทียนจินมากถึง 37 แห่ง นอกจากนี้อัตราค่าจ้างแรงงานยังค่อนข้างต่ำเพียง 700-800 หยวนต่อเดือน ซึ่งต่ำกว่าค่าจ้างในเมืองสำคัญหลายเมือง อาทิเทศบาลนครปักกิ่ง เทศบาลนครเซี่ยงไฮ้ และเมืองกว่างโจว ราว 30%

3. นโยบายส่งเสริมการลงทุน

- สิทธิพิเศษทางภาษี อาทิ บริษัทต่างชาติที่ส่งออกสินค้ามากกว่า 70% ของมูลค่าผลผลิตทั้งหมดของบริษัท และบริษัทต่างชาติที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในการผลิต จะได้รับการลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลเหลือ 15% (จากอัตรากปกติ 30%) โครงการลงทุนต่างชาติที่มีระยะเวลาดำเนินกิจการตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป จะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ฯ ในช่วง 2 ปีแรกที่กิจการมีกำไร และจะได้รับการลดหย่อนภาษีเงินได้ฯ เหลือ 7.5% ในช่วง 3 ปีถัดไป และลดหย่อนเหลือ 15% หลังจากนั้น นอกจากนี้ นักลงทุนต่างชาติยังได้รับการยกเว้นภาษีการโอนผลกำไรกลับประเทศ ภาษีนำเข้าชิ้นส่วนอุตสาหกรรมบางชนิด และภาษีส่งออกสินค้าอีกด้วย

- อำนวยความสะดวกแก่นักลงทุน โดยมีศูนย์ส่งเสริมการลงทุน (Investment Promotion Center) ตั้งอยู่ใน TEDA เพื่ออำนวยความสะดวกให้นักลงทุนอย่างครบวงจร (One-Stop Service) ตั้งแต่ขั้นตอนการสำรวจการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการลงทุน การจดทะเบียนโครงการลงทุน การจัดตั้งโรงงานและจัดหาพนักงาน ตลอดจนให้คำแนะนำเมื่อผู้ลงทุนประสบปัญหาที่เกิดขึ้นในขั้นตอนการผลิตส่วนเศรษฐกิจต่างประเทศ

4. ระบบคมนาคมขนส่งสะดวก

- ทางบก TEDA ตั้งอยู่ใกล้กับทางหลวงและทางด่วนที่สามารถเชื่อมไปยังเมืองสำคัญต่าง ๆ ของจีน อาทิ เทศบาลนครปักกิ่ง เทศบาลนครเซี่ยงไฮ้ เมืองเถียนหยาง (เมืองหลวงของมณฑลเหอเหลียวหนิง) ทางตะวันออกเฉียงเหนือของจีน และเมืองกว่างโจว ทางตอนใต้ของจีน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีเครือข่ายเส้นทางรถไฟถึง 9 สาย สายที่สำคัญคือ เส้นทางรถไฟความเร็วสูงระหว่าง TEDA กับเทศบาลนครปักกิ่ง

- ทางน้ำ TEDA ตั้งอยู่ห่างจากท่าเรือเทียนจิน หรือ Tianjin New Port (เป็นท่าเรือที่ใหญ่เป็นอันดับ 2 ของจีน รองจากท่าเรือเซี่ยงไฮ้) เพียง 5 กิโลเมตร ท่าเรือดังกล่าวมีเส้นทางเดินเรือที่สามารถเชื่อมกับท่าเรือทั่วโลกกว่า 300 ท่ารวมทั้งยังรองรับสินค้าได้มากกว่าปีละ 100 ล้านตัน และรองรับตู้คอนเทนเนอร์ได้ปีละ 2 ล้าน TEUs (Twenty Feet –Equivalent Units : หน่วยเทียบเท่าตู้คอนเทนเนอร์ขนาด 20 ฟุต) ปัจจุบันทางการจีนอยู่ระหว่างการปรับปรุงท่าเรือเทียนจินให้สามารถรองรับสินค้าได้มากขึ้น โดยคาดว่าจะสามารถรองรับตู้คอนเทนเนอร์ได้ถึงปีละ 5 ล้าน TEUs ภายในปี 2553- ทางอากาศ TEDA ตั้งอยู่ห่างจากสนามบินนานาชาติเทียนจิน (Tianjin International Airport) ซึ่งเป็นสนามบินที่รองรับการขนส่งสินค้าที่ใหญ่ที่สุดของจีนตอนเหนือ และสนามบินนานาชาติปักกิ่ง (Beijing International Airport) ราว 40 กิโลเมตร และ 180 กิโลเมตร ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังได้มีการลงนามใน Transfer Agreement ระหว่าง TEDA กับศุลกากรประจำสนามบินนานาชาติเทียนจินและสนามบินนานาชาติปักกิ่ง ทำให้ผู้ประกอบการ

ใน TEDA ที่ต้องการส่งออกหรือนำเข้าสินค้าผ่านสนามบินนานาชาติเทียนจินและปักกิ่ง สามารถผ่าน
กระบวนการศุลกากรภายใน TEDA ได้โดยตรง โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการศุลกากรที่สนามบินทั้ง 2
แห่งนี้อีก

ส่วนที่ 4

สรุปผลการศึกษาดูงาน ณ นครเชียงใหม่

วันศุกร์ที่ 31 กรกฎาคม 2552 เวลา 17.00 นาฬิกา คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้เข้าเยี่ยมชมการระดมทุนใหญ่ประจำปีนครเชียงใหม่ (นายชลิต มานิตยกุล) โดยมีข้าราชการไทยประจำสถานกงสุลประจำนครเชียงใหม่ ให้การต้อนรับคณะกรรมการฯ จากนั้น คณะกรรมการฯ ได้รับฟังบรรยายสรุปด้านการเงิน การค้า การลงทุน ปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดจากวิกฤตการเงินของสหรัฐฯ และได้มีการแลกเปลี่ยนความคิด/ข้อเสนอแนะ สรุปได้ดังนี้

1. นครเชียงใหม่กับการรับมือวิกฤตการเงินโลก

เมื่อปี 2551 เศรษฐกิจของชะลอตัวลงจนขยายตัวในอัตราเพียงเลขหลักเดียวเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปี 2546 ขยายตัวร้อยละ 9 และในปี 2552 ธนาคารโลก World Bank ได้ปรับลดการคาดการณ์การเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนลงเหลือเพียงร้อยละ 6.5 ตัวเลขการขยายตัวทางเศรษฐกิจของจีนครึ่งปีแรกปี 2009 มีรายละเอียดดังนี้

- 1) การขยายตัวทางเศรษฐกิจ (GDP) มีมูลค่า 13.99 ล้านล้านหยวน เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.1
- 2) ระบบธนาคารปล่อยกู้เพิ่มขึ้น 7.37 ล้านล้านหยวน
- 3) การลงทุนในสินทรัพย์ถาวร 9.13 ล้านล้านหยวน เพิ่มขึ้นร้อยละ 33.5
- 4) การใช้จ่ายภายในประเทศมีมูลค่า 5.87 ล้านล้านหยวน เพิ่มขึ้นร้อยละ 15
- 5) ธุรกิจส่งออกมีมูลค่า 5.21 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงร้อยละ 21.8
- 6) เงินกองทุนสำรองระหว่างประเทศเพิ่ม 2.13 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 17.84
- 7) เงินฝากในระบบธนาคารเพิ่มขึ้น 2.0 ล้านล้านหยวน
- 8) อัตราเงินเฟ้อทั่วไป (CPI) ปรับตัวลดลงร้อยละ 1.1
- 9) อัตราเงินเฟ้อภาคอุตสาหกรรม (PPI) ปรับตัวลดลงร้อยละ 5.9
- 10) เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ 43,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐปรับตัวลดลงร้อยละ 17.9

เสาหลัก 3 ต้นที่ช่วยผลักดันการขยายตัวทางเศรษฐกิจของจีน (GDP) ครึ่งปีแรกปี 2552 คือ

- 1) ภาคการลงทุน ครองสัดส่วนของ GDP ร้อยละ 87.6 ผลักดันให้ GDP ให้ขยายตัว 6.2%
- 2) ภาคการใช้จ่ายภายในประเทศ ครองสัดส่วนของ GDP ร้อยละ 53.4 ผลักดันให้ GDP ให้ขยายตัว 3.8%
- 3) ภาคธุรกิจส่งออกสินค้า ครองสัดส่วนของ GDP คิดลบร้อยละ 41 และขยายตัวติดลบ 2.9 สำหรับการจัดสรรงบประมาณมูลค่า 4 ล้านล้านหยวน เพื่อใช้ใน 7 ด้านหลัก ดังนี้
 - 1) โครงการก่อสร้างพื้นฐาน 1,500,000 ล้านหยวน
 - 2) การฟื้นฟูพื้นที่ที่เกิดแผ่นดินไหว 1,000,000 ล้านหยวน
 - 3) โครงการก่อสร้างบ้านราคาประหยัด 400,000 ล้านหยวน
 - 4) การปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชนในเขตชนบท 370,000 ล้านหยวน

5) การปรับปรุงและพัฒนาด้านเทคโนโลยี 370,000 ล้านบาท

6) โครงการเพื่อการประหยัดพลังงาน 210,000 ล้านบาท

7)สวัสดิการสังคมด้านสุขภาพและการศึกษา 150,000 ล้านบาท

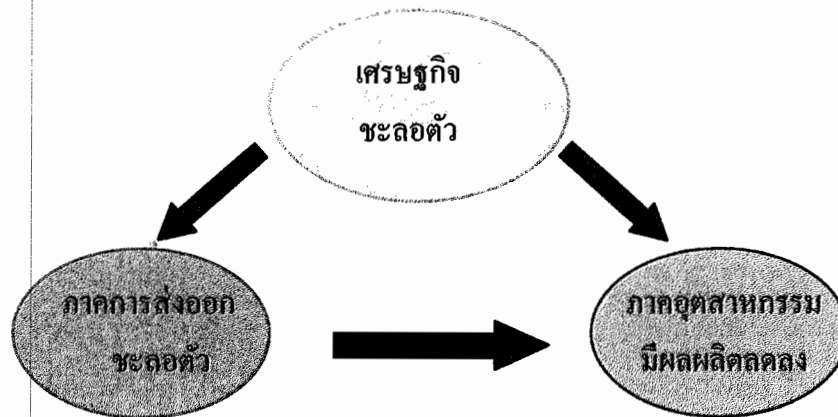
รัฐบาลจีน คาดว่า งบประมาณกระตุ้นเศรษฐกิจดังกล่าวจะช่วยกระตุ้นการขยายตัวของเศรษฐกิจจีนได้ร้อยละ 1.5-1.9 สำหรับกลุ่มธุรกิจที่รัฐบาลจีนให้ความช่วยเหลือ แบ่งเป็น

ก. การเพิ่มอัตราคืนภาษีส่งออก คือ ธุรกิจเหล็ก อุตสาหกรรมเบา และ โลจิสติกส์

ข. การชดเชยดอกเบี้ยเงินกู้ คือ เคมีภัณฑ์ โลหะมีสีและธุรกิจเดินเรือ

ค. รัฐบาลรับซื้อสินค้าเข้าสต็อกกิจการ คือ สิ่งทอและเสื้อผ้า อุปกรณ์ เครื่องมือ

ง. สนับสนุนการรวบรวมกิจการ คือ รถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า สื่อสาร พลังงานและสิ่งแวดล้อม

เศรษฐกิจนครเชียงใหม่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตการเงินในระดับที่ลึกยิ่งขึ้น โดยมีปัจจัยหลักมาจากภาคการส่งออกที่ยังชะลอตัวจากภาวะเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัวส่งผลให้ภาคอุตสาหกรรมของนครเชียงใหม่ที่พึ่งพาการส่งออกในสัดส่วนที่สูงมีผลผลิตลดลง

มาตรการรับมือวิกฤตการเงินโลกของนครเชียงใหม่ โดยมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อการกระตุ้นการใช้จ่ายและความต้องการบริโภคภายในนครเชียงใหม่และรักษาอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจท่ามกลางวิกฤตการเงินโลก ซึ่งมีการจัดสรรงบประมาณดังนี้

ก. งบประมาณ 500,000 ล้านบาท (ประมาณ 73,220 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) มีการจัดสรรดังนี้

1) โครงการก่อสร้างบ้านราคาประหยัด โครงการปรับปรุง/ซ่อมแซมแหล่งที่อยู่อาศัยเก่าในเขตเมือง

2) โครงการก่อสร้างสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานในเขตชานเมือง

3) สายต่อโครงการก่อสร้างศูนย์การค้าเดินเรือระหว่างประเทศ

4) โครงการปรับปรุงระบบการคมนาคมขนส่งของนครเชียงใหม่ อาทิ การขยายเส้นทางรถไฟใต้ดิน และทางด่วนเพื่อเชื่อมต่อกับมณฑลอื่นในพื้นที่เขตลุ่มแม่น้ำแยงซี

5) โครงการก่อสร้างเพื่อการประหยัดพลังงาน และรักษาสิ่งแวดล้อม อาทิ โรงบำบัดน้ำเสียและโรงงานทำลายขยะ

ข. งบประมาณ 160,000 ล้านบาท (ประมาณ 23,430 ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

- 1) โครงการก่อสร้างระบบการคมนาคม
- 2) การยกระดับอุตสาหกรรม
- 3) การรักษาสีสิ่งแวดล้อม
- 4) โครงการอื่น ๆ เพื่อการเตรียมความพร้อมสำหรับการจัดงาน World Expo 2010

2. ระบบ Logistics และ Supply Chain สินค้าเกษตรเพื่อขยายตลาดส่งออกไปต่างประเทศ

เชียงใหม่เป็นเมืองที่มีกำลังการซื้อสูง แต่ค่อนข้างจะใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยมากกว่าอาหาร เชียงใหม่เป็นเมืองที่คนได้วันหยุดพามาอยู่มาก โดยเป็นผู้ที่มีความรู้และชื่นชอบผลไม้เมืองร้อน มีรสนิยมและมีมาตรฐานคุณภาพชีวิตสูง ส่งผลให้ราคาสินค้าทั้งค้าส่งและค้าปลีกและนำเข้าสูงตามไปด้วย ไรก็ตามการขนส่งสินค้าโดยตรงสู่เชียงใหม่ทางทะเลค่อนข้างล่าช้ากว่าขนส่งไปฮ่องกงและกวางโจวประมาณ 2 วัน เนื่องจากการทำเรือที่เชียงใหม่แออัด วิธีการตรวจสอบเกี่ยวกับโรคและแมลงรวมถึงการตรวจปล่อยสินค้าของศุลกากรที่เข้มงวด

ตลาดค้าส่งผลไม้และผักหลงหวู่มีการนำเข้าผลไม้จากไทยโดยตรงผ่านท่าเรือเชียงใหม่ประมาณปีละ 300-350 ตู้คอนเทนเนอร์ ลำไยเป็นผลไม้ที่นำเข้ามาในรูปแบบเดียว ส่วนผลไม้ที่นำเข้ารวมกันได้แก่ มังคุด ชมพู่ ส้มโอ ทูเรียน ส้ม มะม่วงและเงาะ จากการคาดคะเนของตลาด คาดว่าความต้องการผลไม้เมืองร้อนจะเพิ่มมากขึ้นมากกว่า 1,200 ตู้คอนเทนเนอร์ (ปริมาณในแต่ละตู้ขึ้นอยู่กับชนิดของผลไม้) ผลไม้ที่สำคัญชนิดหนึ่งที่น่าจะผ่านตลาดค้าส่งหลงหวู่ได้แก่ ก๊วยจากฟิลิปปินส์โดยกล่องบรรจุ ก๊วยจะส่งผ่านเข้ามายังท่าเรือเชียงใหม่เป็นจำนวนมาก จากนั้นจะส่งต่อไปยังโกดังของผู้นำเข้าเพื่อทำการบ่มให้สุกและกระจายไปทั่วประเทศ

ฮ่องกงเป็นเมืองที่มีประชากรหนาแน่นเมืองหนึ่งของโลก จากทำเลที่ตั้งตลาดและระบบขนส่งที่ดีทำให้มีผู้นำเข้ารายใหญ่เป็นจำนวนมาก และไม่มีระบบการตรวจสอบคุณภาพสินค้าที่เข้มงวดทำให้ฮ่องกงเป็นเป้าหมายของผู้ส่งออกทั่วโลก ในอดีตฮ่องกงเป็นจุดศูนย์กลางของการจัดส่งผลไม้และผักไปยังภายใต้ของจีน โดยผ่านช่องทางที่ไม่ค่อยจะโปร่งใส ประชากรของฮ่องกงส่วนใหญ่ชอบซื้ออาหารในแต่ละวันและเก็บไว้ในตู้เย็น เนื่องจากมีครอบครัวขนาดเล็กและให้ความสำคัญในเรื่องสุขภาพ

ตลาดค้าส่งในฮ่องกงเป็นผู้จัดหาผลไม้สำหรับส่งออกไปจีนและได้ลดความสำคัญลงหลังจากจีนได้เข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ผู้นำเข้าผลไม้จากไทยฮ่องกงได้ลดน้อยลงจากอดีตที่ไทยเคยส่งไปจีนผ่านฮ่องกง และส่งตรงไปจีน ในอัตราส่วน 60 : 40 เป็น 10 : 90 ในปัจจุบัน การค้าส่งส่วนใหญ่ทำการขนส่งสู่จีน โดยทางบก ความสำคัญของตลาดศกค่อย ๆ ลดลงทีละน้อยโดยเปลี่ยนแปลงไปสู่ร้านค้าปลีกผลไม้สดที่ทันสมัย และตลาดสดขายปลีกที่มีระเบียบแบบแผน ซึ่งมีการบวกเพิ่มต้นทุนเข้าไปในราคาผลไม้สด ปัจจุบันฮ่องกงมีการนำเข้าผลไม้สดจากไทยประมาณ 1,500 ตู้คอนเทนเนอร์ต่อปี ผลไม้หลักคือ ทูเรียนและส้มโออย่างละ 300 ตู้ รองลงมา ได้แก่ ลำไยมากกว่า 100 ตู้ รองลงมา คือ มังคุด ชมพู่ ก๊วย เงาะ ลองกอง มะพร้าว และมะม่วง

3. นโยบายการค้าที่ส่งผลกระทบต่อ การส่งออกและนำเข้าผลไม้ของจีน

1) นโยบายแห่งชาติสนับสนุนให้เกิดความหลากหลายของผลิตภัณฑ์ผลไม้เน้นการเกษตรแบบมีคุณภาพและมีความปลอดภัยตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน การจัดการตั้งแต่ผู้ผลิตจนถึงผู้บริโภค เพื่อจะได้อาหารปลอดภัย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคนิคการปลูก เทคนิคการเพาะพันธุ์ เทคโนโลยี หลักการเก็บเกี่ยว การป้องกัน/กำจัดโรคและแมลงศัตรูพืช

2) การปรับปรุงระบบขนส่งทั้งทางบก ทางเรือ และท่าเรือต่าง ๆ จีนมีท่าเรือมากกว่า 2,000 ท่ากว่า 30 ท่าใช้เพื่อการส่งออกผลไม้สดสู่ต่างประเทศ โดยเฉพาะฮ่องกงถือเป็นท่าเรือศูนย์กลางที่สำคัญของจีน ปัจจุบันมีท่าเรือที่ดำเนินงานโดยหน่วยงานของรัฐบาล คือ สำนักงานควบคุมคุณภาพและตรวจสอบกักกันโรคแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน (AQSIQ) 7 ท่า เพื่อการนำเข้าผลไม้สดสู่จีน ได้แก่ กวางโจว (Guangzhou) เซี่ยเหมิน (Xiamen) เซี่ยงไฮ้ (Shanghai) เทียนจิน (Tianjin) ชิงเต่า (Qingdao) นานจิง (Nanjing) และหนิงโป (Ningbo) อย่างไรก็ตาม ถนนถือเป็นระบบขนส่งที่สำคัญของจีนที่เชื่อมต่อระหว่างเมืองต่าง ๆ มีระยะทางมากกว่า 55,000 กิโลเมตร และในปี 2563 จีนจะมีระบบขนส่งแบบทางด่วนที่จะเพิ่มศักยภาพให้จีนเป็นผู้นำเข้าและส่งออกผลผลิตสดทางการเกษตรที่มีคุณภาพของโลก

3) การเพิ่มประสิทธิภาพระบบการไหลผ่านสินค้าและระบบการกักกันพืชให้สะดวกรวดเร็ว แก่ลูกค้าที่นำเข้าสินค้าเกษตรที่มีความเสี่ยงในเรื่องโรค โดยเฉพาะการปรับปรุงระบบโลจิสติกส์ตั้งแต่การขึ้นตู้คอนเทนเนอร์ รถบรรทุกตู้คอนเทนเนอร์ จนถึงจุดกระจายสินค้าแบบขายส่งที่มีผู้ประกอบการกระจายสินค้าสู่จังหวัดปลายทางและผู้บริโภคต่อไป โดยผู้ประกอบการสามารถตรวจสอบได้จากคอมพิวเตอร์และสามารถควบคุมปริมาณของซัพพลายและปริมาณค้ำของตลาด ซึ่งสามารถส่งผลกระทบต่อราคาและความพึงพอใจของลูกค้าได้

4) ใบอนุญาตนำเข้า (Quarantine Import Permit : QIP) มีผลกระทบต่อ การนำเข้าสินค้าของจีน ซึ่งผู้นำเข้าต้องขอใบอนุญาตตามกฎหมายพืชที่ประกาศใช้ในเดือนกันยายนปี 2547 โดยสำนักงานควบคุมคุณภาพและตรวจสอบกักกันโรคแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน (AQSIQ) ได้ประกาศข้อกำหนดสำหรับใบอนุญาตในการนำเข้า (QIP) ที่แน่นอนแก่ผู้เกี่ยวข้องกับงานศุลกากร เช่น ผู้ประกอบการนำเข้า ผู้ประกอบการขนส่งตู้คอนเทนเนอร์ หน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่ในการกักกันสินค้า ซึ่งประโยชน์มากกว่าผู้นำเข้า

5) รัฐบาลจีนได้ทำการลดอัตราภาษีนำเข้าจากร้อยละ 35 เหลือร้อยละ 10 สำหรับสินค้าเกษตรสดตามข้อตกลงของ WTO มีการปรับปรุงระบบการนำเข้าให้มีความโปร่งใสมากกว่าในอดีต ที่มีการหลบเลี่ยงภาษีและปลอมแปลงเอกสารของคนกลางที่ทำหน้าที่ในการขนส่งตู้คอนเทนเนอร์จากฮ่องกงสู่ตลาด Guangzhou การยอมรับและปฏิบัติตามข้อตกลงของ WTO ทำให้การหลบเลี่ยงภาษีและปลอมแปลงเอกสารของคนกลางในจีนลดลง

6) นโยบายแบบเสรีในการผลิต การค้าผลไม้เมืองร้อนเป็นนโยบายที่สำคัญนโยบายหนึ่งของจีน มีผลทำให้เกิดการแข่งขันในอุตสาหกรรมผลไม้ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเวียดนามและไทยเพิ่มขึ้น ในเดือนมิถุนายนปี 2546 จีนได้ทำข้อตกลงกับไทยในการลดอัตราภาษีนำเข้า

เหลือร้อยละ 0 ภายใต้กรอบความร่วมมือในข้อตกลงเรื่องการลดภาษีนำเข้าจากจีนที่ทำกับประเทศสมาชิก ASEAN ใน 188 ชนิดสินค้าเกษตรซึ่งในหมวดผักและผลไม้ต่าง ๆ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546 ทำให้การค้าผลไม้ระหว่างไทยกับจีนมีปริมาณมากขึ้น ต่างจากในอดีตที่ไทยต้องส่งผลไม้ผ่านฮ่องกงที่กำหนดให้มีการปลอดภาษีนำเข้าเพื่อเข้าสู่จีนต่อไป

7) จีนได้ทำข้อตกลงกับประเทศสมาชิก ASEAN ภายใต้กรอบความร่วมมือ โดยมีข้อตกลงในเรื่องของการลดภาษีนำเข้าและส่งออกแก่สินค้าเกษตรเหลือร้อยละ 0 รวมทั้งเรื่องของกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าหรือใบรับรองแหล่งกำเนิดสินค้า

8) จีนได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาเรื่องของมาตรการกีดกันทางการค้า มาตรการกักกันพืช และปัญหาข้อกล่าวหาในเรื่อง Anti-Dumping ในหลาย ๆ ประเทศรวมทั้งจีนใช้มาตรการเหล่านี้เพื่อการส่งออกผลไม้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องนโยบายการจัดการสินค้าที่มีคุณภาพและมีความปลอดภัย เพราะการที่รัฐบาลจีนได้เข้มงวดในการตรวจสอบคุณภาพสินค้าเกษตรในเรื่องใบรับรองแหล่งกำเนิดสินค้าเกษตรของผู้ส่งออก ทำให้การค้าของผลไม้ถูกจำกัด รวมทั้งปริมาณผลผลิตและราคาส่งออกมีการบิดเบือนจากความเป็นจริง ทั้งนี้ ประเทศที่พัฒนาแล้วใช้มาตรการดังกล่าวโดยอาศัยหลักการตรวจทางวิทยาศาสตร์และความเสมอภาคกัน แต่ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

การค้าของจีนได้เพิ่มขึ้นรวดเร็ว โดยมูลค่าการค้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 20-40 ตั้งแต่ปี 2550 ต้นทุนการผลิตมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น เช่น ปุ๋ยเคมีและเคมีเกษตร การเพิ่มขึ้นของราคาอาหารเสริมธุรกิจมีการชะลอตัวเป็นผลมาจากราคาน้ำมันที่ปรับตัวสูงขึ้น นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องแรงงาน การลดลงของค่าเงินเหรียญสหรัฐฯ การเพิ่มขึ้นของค่าระวางเรือ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้เป็นข้อจำกัดที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันเพื่อส่งออกผลไม้ของจีน ในขณะที่การส่งออกผลไม้จากไทยและเวียดนามสู่ตลาดอื่น ๆ ในอาเซียนมีความได้เปรียบมากกว่าจีนในด้านคุณภาพและราคา ซึ่งจากต้นทุนการผลิตในประเทศสูงขึ้นส่งผลทำให้ราคาผลไม้ในประเทศและราคาผลไม้นำเข้าเพิ่มสูงขึ้นด้วย

ส่วนที่ 5 เส้นทางขนส่งสินค้าจากไทยสู่จีน

ปัจจุบันการขนส่งสินค้าจากประเทศไทยไปยังสาธารณรัฐประชาชนจีนนั้น สามารถเลือกใช้เส้นทางได้ 3 วิธี คือ

1) การขนส่งทางเรือ

ถือว่าเป็นเส้นทางขนส่งหลักในเวลานี้ ทั้งนี้การขนส่งทางเรือจากไทยสู่จีนสามารถทำได้สองเส้นทาง โดยเส้นทางแรกการขนส่งตามลุ่มแม่น้ำโขงใช้เส้นทางจากท่าเรือที่อำเภอเชียงแสนหรือเชียงของ จังหวัดเชียงราย เดินทางไปยังท่าเรือที่เมืองสิบสองปับนาในมณฑลยูนนานหรือไปยังท่าเรือเมืองหนานหนิง เขตการปกครองอิสระ กวางสี จากนั้นกระจายสินค้าไปยังเมืองต่าง ๆ ต่อไป

เส้นทางที่สอง การขนส่งทางทะเล ส่วนใหญ่การขนส่งสินค้าใช้เส้นทางจากแหลมฉบังผ่านทะเลจีนใต้ไปยังฮ่องกงใช้เวลาเดินทางประมาณ 4 วัน จากนั้นจะขนถ่ายสินค้าลงเรือเล็กเพื่อขนส่งต่อไปยังท่าเรือหนานไห่เข้าสู่ตลาดกลางค้าส่งผลไม้นำเข้าหลิสุ่ย เมืองกวางเจา และกระจายสินค้าไปยังเมืองต่าง ๆ ของมณฑลกวางตุ้งและมณฑลอื่น ๆ เช่น เซียงไฮ้ ปักกิ่ง และเซี่ยเหมิน

2) การขนส่งทางอากาศ

ส่วนมากใช้ขนส่งสินค้าตอนต้นฤดูการผลิตที่มีสินค้าน้อยและราคาสูงไปยังท่าอากาศยานในเมืองสำคัญต่าง ๆ ของจีน เช่น ท่าอากาศยานนครคุนหมิง เิงตุ เซียงไฮ้ ปักกิ่ง ซึ่งในปี 2544 ไทยมีการส่งออกผักและผลไม้ไปมีปริมาณ 100 คัน มูลค่า 3.7 ล้านบาท

3) การขนส่งทางบก

เป็นเส้นทางขนส่งไปยังจีนด้วยรถบรรทุกสินค้า ซึ่งสามารถใช้เส้นทางได้ 5 เส้นทาง แต่ปัจจุบันยังไม่นิยมใช้ เนื่องจากสภาพถนนไม่ดีและการก่อสร้างยังไม่เสร็จสมบูรณ์ โดยประกอบด้วย

ก. เส้นทางแรก จากจังหวัดหนองคายเข้าสู่เวียงจันทน์ ประเทศลาว จากนั้นเข้าสู่ประเทศเวียดนาม และผ่านเข้าสู่ประเทศจีนทางเมืองหนานหนิง เขตการปกครองอิสระกวางสี

ข. เส้นทางที่สอง จากอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย เข้าสู่ประเทศพม่าทางด่านท่าจีเหล็ก ผ่านเมืองยองและเข้าสู่ประเทศจีนทางเมืองหมิ่นช่ง เพื่อเข้าสู่สิบสองปับนามณฑลยูนนาน โดยมีระยะทาง 240 กิโลเมตร

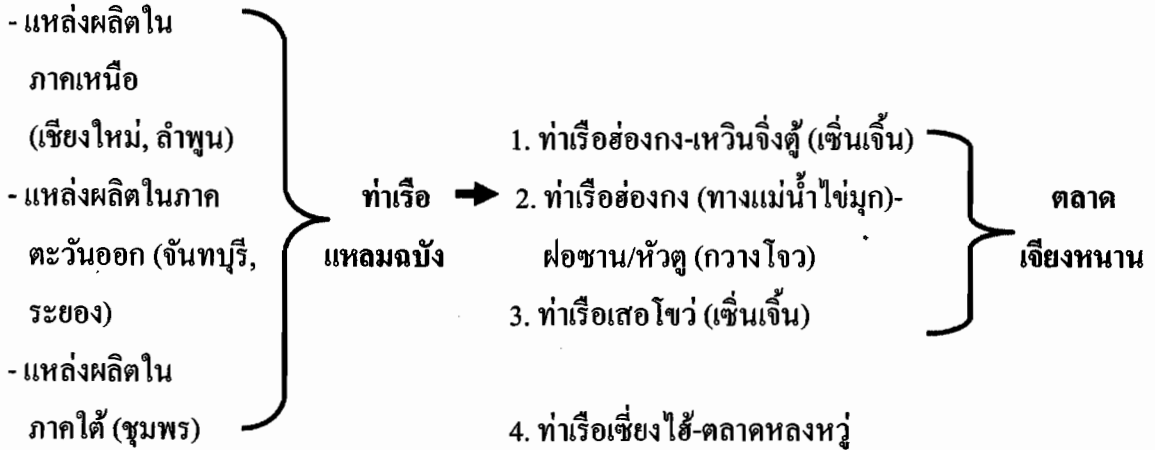
ค. เส้นทางที่สาม จากอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย เข้าสู่ประเทศพม่าทางด่านท่าจีเหล็ก ผ่านเมืองเชียงตุง แล้วเข้าสู่สิบสองปับนา ประเทศจีน มีระยะทาง 253 กิโลเมตร

ง. เส้นทางที่สี่ จากอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย เข้าสู่ประเทศลาว ผ่านทางห้วยทรายในหลวงน้ำทา บ่อเตน บ่อหวาน แล้วเข้าสู่สิบสองปับนา ประเทศจีน มีระยะทาง 254 กิโลเมตร

จ. เส้นทางที่ห้า จากอำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน เข้าสู่ประเทศลาว ผ่านด่านห้วยโก๋รัน ด่านน้ำเงิน ปากแบ่ง บ่อเตน บ่อหวาน แล้วเข้าสู่สิบสองปับนา ประเทศจีน มีระยะทาง 300 กิโลเมตร

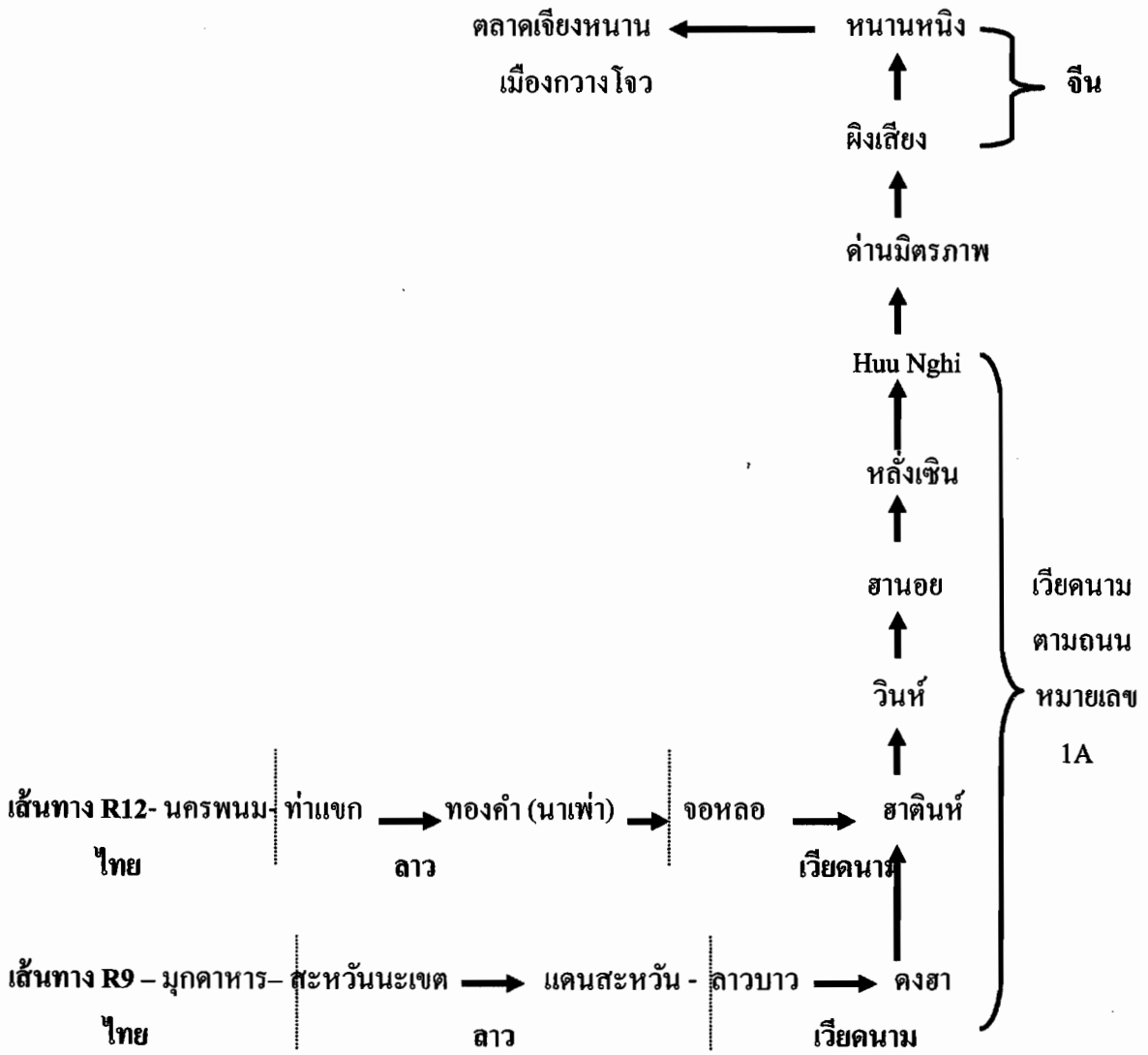
1. เส้นทาง การขนส่งผลไม้ไทยไปจีนที่ใช้ในปัจจุบัน

1) การขนส่งทางทะเลมี 4 เส้นทาง

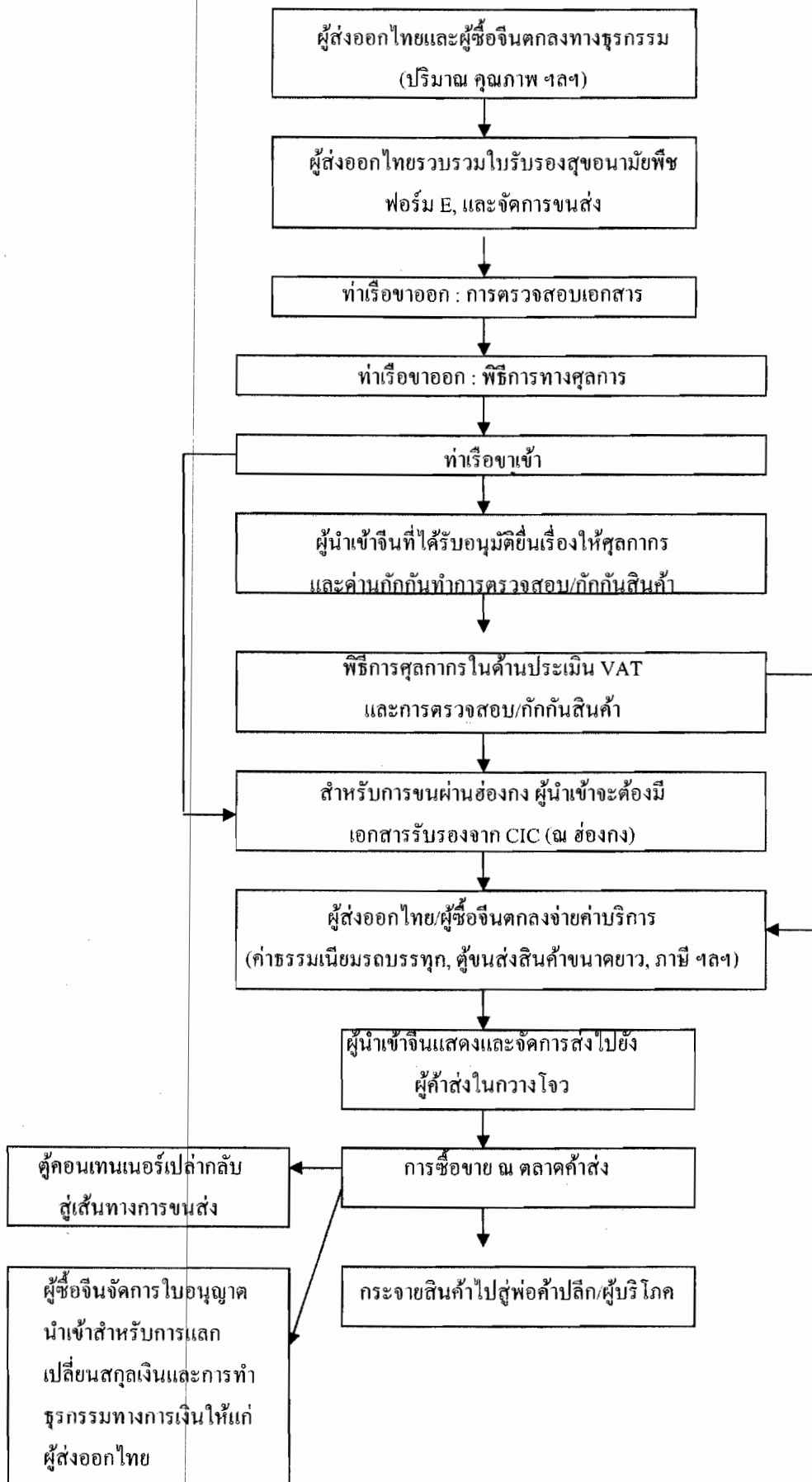

2) การขนส่งทางบก

สำหรับเส้นทางที่ใช้ในการขนส่งทางบกจะมีทั้งหมด 3 เส้นทาง ได้แก่ เส้นทาง R8 R9 และ R12 แต่ที่นิยมจะเป็นเส้นทาง R9 และ R12

2. กระบวนการขนส่งผลไม้ไทยไปจีน

ส่วนที่ 6

สรุปผลการศึกษาดูงาน ณ บริษัท Super Brand Mall นครเชียงใหม่

วันเสาร์ที่ 1 สิงหาคม 2552 เวลา 10.00 นาฬิกา คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้ศึกษาดูงาน ณ บริษัท Super Brand Mall นครเชียงใหม่ จากนั้น คณะกรรมการได้รับฟังบรรยายความเป็นมาการก่อตั้ง ผลการดำเนินการ ผลกระทบจากปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดจากวิกฤตการเงินของสหรัฐฯ และได้มีการแลกเปลี่ยนความคิด/ข้อเสนอแนะ สรุปได้ดังนี้

นับตั้งแต่รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ดำเนินนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจและเปิดประเทศ ในปี พ.ศ. 2522 เครื่องเจริญโภคภัณฑ์ หรือที่ชาวจีนทั่วไปรู้จักและคุ้นเคยในนาม เจิ้นต้า มีโอกาสได้เข้ามาบุกเบิกดำเนินธุรกิจอย่างต่อเนื่อง มาถึงปัจจุบันนี้เป็นเวลานานกว่า 22 ปี โดยเครื่องเจริญโภคภัณฑ์ได้รับเกียรติอย่างสูงให้เป็นบริษัทข้ามชาติ บริษัทแรกที่จดทะเบียนในหมายเลข 001 มีโครงการต่างๆ กว่า 169 โครงการ มีพนักงานในเครือกว่า 68,000 คน การลงทุนส่วนใหญ่เป็นโครงการธุรกิจเกษตรอุตสาหกรรม อาทิ โรงงานอาหารสัตว์ ซึ่งมีอยู่ครอบคลุม 29 มณฑล จากจำนวนทั้งหมด 31 มณฑล ฟาร์มไก่พันธุ์ ฟาร์มสุกรพันธุ์ โรงงานพรีมิกซ์ โรงงานแปรรูปเนื้อสัตว์ โรงงานอุปกรณ์เลี้ยงไก่ ฯลฯ โดยคิดเห็น โรงงานอาหารสัตว์ 107 โรง

ฟังบรรยาย ณ อาคาร Super Brand Mall นครเชียงใหม่

นอกจากนี้ยังมีธุรกิจผลิตภัณฑ์จากรยานยนต์ ธุรกิจชิ้นส่วนประกอบรถยนต์และจักรยานยนต์ รวมทั้งธุรกิจค้าปลีกและการจัดจำหน่ายคือ ห้างโลตัสซูเปอร์เซ็นเตอร์ และห้างแม็คโคร นอกจากนี้กำลัง

จะเปิดตัวอย่างเป็นทางการในปลายเดือนตุลาคม 2544 คือ โครงการศูนย์การค้ายักษ์มูลค่ากว่า 16,000 ล้านบาท ที่มีขนาดใหญ่และทันสมัยที่สุดในประเทศจีนคือโครงการ ซูเปอร์แบรนด์มอลล์ ตั้งอยู่ที่ ลู่ เจีย จู่ ในเขตเศรษฐกิจพิเศษผู่ตง มหานครเซี่ยงไฮ้ ตลอดระยะเวลาที่ได้เข้าไปเริ่มดำเนินธุรกิจในประเทศจีน จนถึงปัจจุบันนี้ เครือเจริญโภคภัณฑ์ มีความมั่นใจในการลงทุนในประเทศจีนอย่างมาก ด้วยเชื่อมั่นในคณะผู้บริหารของจีนซึ่งมีความเข้มแข็ง มีความสามารถ มีวิสัยทัศน์ มีศักยภาพ และประสิทธิภาพสูงในการบริหารประเทศ โดยเฉพาะรัฐธรรมนูญใหม่ของจีนในปัจจุบันเปิดโอกาสให้ธุรกิจเอกชนเข้าไปมีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศมากขึ้น เนื่องจากโครงการต่างๆ โดยเฉพาะด้านเกษตรอุตสาหกรรมของเครือเจริญโภคภัณฑ์ล้วนมีความเกี่ยวข้องกับคนกลุ่มมาก อาทิ แรงงานจีน เกษตรกร และผู้บริโภค การลงทุนของเครือเจริญโภคภัณฑ์จึงมักจะได้รับ การสนับสนุนและความร่วมมืออันดีจากรัฐบาลจีนเสมอมา ทั้งนี้ ด้วยรัฐบาลจีนเล็งเห็นว่าโครงการลงทุนของเครือเจริญโภคภัณฑ์ให้ประโยชน์ต่อการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของจีนอยู่ไม่น้อย ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจ ปี พ.ศ.2540 เครือเจริญโภคภัณฑ์ มีการชะลอการลงทุนในจีนอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ดีเครือเจริญโภคภัณฑ์ก็ยังคงได้รับการสนับสนุนและความร่วมมืออันดีจากรัฐบาล เห็นได้ชัดจากกรณีที่รัฐบาลเซี่ยงไฮ้ได้แสดงไมตรีจิตและช่วยเหลือเครือเจริญโภคภัณฑ์ ด้วยการให้เงินกู้จำนวนหนึ่งเพื่อช่วยพยุง โครงการศูนย์การค้า "ซูเปอร์แบรนด์มอลล์" ภายหลังที่โครงการ "ซูเปอร์แบรนด์มอลล์" ได้รับผลกระทบจากปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจดังกล่าว จนกระทั่งโครงการ "ซูเปอร์แบรนด์มอลล์" สามารถดำเนินการก่อสร้างสำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ด้วยดี

เหตุผลสำคัญที่ทำให้เครือเจริญโภคภัณฑ์ เข้ามานุกเบิกธุรกิจในประเทศจีนนั้น ก็ด้วยเล็งเห็นถึงการขยายเศรษฐกิจและอำนาจซื้อของผู้บริโภคชาวจีนที่มีมหาศาลกว่า 1,300 ล้านคนในปัจจุบัน และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ประเทศจีนจึงถือเป็นตลาดขนาดใหญ่ มีโอกาสในการขยายธุรกิจมากมาย ต่อเนื่องและไม่หยุดยั้ง โครงการธุรกิจของเครือเจริญโภคภัณฑ์หลายๆ โครงการ ยังสามารถนำเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศไทยผ่านบุคลากรชาวไทยที่เดินทางมาทำงานในประเทศจีน นอกจากนี้ ด้วยสัมพันธภาพที่แน่นแฟ้น การสนับสนุนและความร่วมมืออันดีของรัฐบาลจีนที่มีต่อเครือเจริญโภคภัณฑ์เสมอมา บวกกับประสบการณ์และระยะเวลาอันยาวนานในการดำเนินธุรกิจในประเทศจีน เครือเจริญโภคภัณฑ์ ยังได้ทำหน้าที่ดังสะพานเชื่อมโยงสู่การดำเนินธุรกิจในประเทศจีน ให้แก่นักธุรกิจไทยได้ อีกด้านหนึ่ง เด็งเสี่ยวผิงได้กำหนด โชนเศรษฐกิจตรงนี้ขึ้น เรียกว่า ศูนย์กลาง Finance center ของเมืองจีน พื้นที่ตรงนี้สมัยก่อนเป็นชipyaxทั้งหมด หากเปรียบเทียบก็จะเหมือนฝั่งธนบุรี

การบริหารจัดการของซูเปอร์แบรนด์มอลล์ อาคารจะมีทั้งหมด 13 ชั้น รวมถึงชั้นใต้ดิน 2 ชั้น B3 จะเป็นลาดจอดรถ B1-B2 เป็นชั้นที่ให้อำนวยความสะดวก ซึ่งแหล่งช้อปปิ้งอยู่ที่ชั้น 1 – ชั้น 4 ส่วนชั้น 5 เป็นแหล่งรวมร้านอาหาร ชั้น 6-ชั้น 7 เป็นร้านอาหารขายสินค้าที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคของครอบครัว ชั้น 8 เป็นแหล่งความบันเทิง ชั้น 9-ชั้น 10 มีธนาคารชั้นนำแล้วก็ CT Hall

ปัจจุบันซูเปอร์แบรนด์มอลล์เป็นช้อปปิ้งมอลล์ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด โดยมีพื้นที่ที่กว้างที่สุดในประเทศจีนและคิด 1 ใน 10 ของเมืองจีนด้วย โดยลักษณะการขายของซูเปอร์ฯ จะไม่เหมือนกับคู่แข่งอื่น เพราะมีแบรนด์เนมของแฟชั่นอยู่ในเมืองจีนอยู่ที่นี่อย่างครบถ้วน ลักษณะเด่นชัด

ที่สุดอันดับที่ 2 คือ เป็นแหล่งรวมความบันเทิงของครอบครัวในเมืองเชียงใหม่ มีสถานสเก็ตติ้งที่ใหญ่ที่สุดในนครเชียงใหม่ มีสถานบันเทิงของเมืองจันทน์ที่ใหญ่ที่สุด ลักษณะที่ 3 คือ เป็นแหล่งรวมธนาคาร ร้านอาหารที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ ในเมืองจันทน์ ซึ่งถือว่าได้ครบถ้วนที่สุดในเมืองจันทน์ โดยมีธนาคารทั้งหมด 91 แห่ง และประการสำคัญทำเลที่ตั้งแห่งนี้สวยที่สุดที่มีคุณค่าที่สุดในนครเชียงใหม่ซึ่งถือว่าใกล้เคียงกับแม่น้ำของปูลิเจียงตอนนี้ซูเปอร์แบรนด์มอลล์เป็นที่เลือกอันดับแรกของงาน โชว์ต่าง ๆ ของซูเปอร์คาร์ราในเมืองจันทน์ทั้งหมดนี้ถือเป็นจุดแข็งของซูเปอร์แบรนด์มอลล์ที่สามารถเทียบกับคู่แข่งกันได้

ส่วนที่ 7

มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของจีน ข้อคิดเห็นสำหรับประเทศไทย

เศรษฐกิจทั่วโลกได้ตกต่ำลงอย่างต่อเนื่อง อันเป็นผลมาจากวิกฤติทางการเงิน จนทำให้หน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนได้มีการปรับประมาณการเศรษฐกิจของปี 2552 ลงมาอย่างต่อเนื่อง และข้อมูลที่ปรากฏในปัจจุบันจึงเป็นข่าวในทางลบ อาทิเช่น การลดลงของการส่งออก ยอดจำหน่ายสินค้าตกต่ำ ซึ่งการชบเซาถดถอยทางเศรษฐกิจจะส่งผลกระทบต่อไปยังการจ้างงานที่เราจะเห็นบริษัทต่างๆ ยังมีการปรับลดหรือเลิกจ้างแรงงานอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกาที่ข้อมูลเดือนมกราคมอัตราการว่างงานเพิ่มขึ้นมาอยู่ที่ร้อยละ 7.6 และคาดว่าอาจจะขึ้นไปแตะร้อยละ 9 ภายในสิ้นปีนี้ สิ่งที่ต้องติดตามอย่างใกล้ชิดเพื่อดูว่าเศรษฐกิจโลกจะฟื้นหรือไม่ฟื้น จึงน่าจะดูที่เศรษฐกิจสหรัฐอเมริกาและเศรษฐกิจจีน

จีนเป็นเศรษฐกิจที่มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูงที่สุดในอัตราเลขสองหลักต่อเนื่องกันมาหลายปี จนทำให้ในปี 2550 จีนมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นลำดับที่สี่ของโลก ด้วยมูลค่า 3.28 ล้านล้านดอลลาร์ (ใกล้เคียงกับเศรษฐกิจอันดับสาม คือ ประเทศเยอรมนีที่มีขนาด 3.32 ล้านล้านดอลลาร์) ในไตรมาสสุดท้ายของปี 2551 เศรษฐกิจของจีนถูกกระทบค่อนข้างรุนแรง ที่เห็นอัตราการเจริญเติบโตลดลงมาเหลืออยู่ที่ร้อยละ 6.8% ดังนั้น จึงมีคำถามมากกว่าแล้วเศรษฐกิจจีนในปี 2552 จะเป็นอย่างไร ปีนี้เป็นปีหนึ่งที่บรรดานักเศรษฐศาสตร์ทั่วโลกมีความเชื่อมั่นต่อการคาดการณ์เศรษฐกิจน้อยกว่าทุกปี มีทั้งกลุ่มที่มองโลกในแง่ร้ายที่คาดการณ์ว่าเศรษฐกิจจีนจะเติบโตได้เพียงร้อยละ 6 ในปี 2552 แต่ก็มีอีกค่ายหนึ่งที่เชื่อว่าเศรษฐกิจประเทศจีนจะสามารถเติบโตได้ในระดับร้อยละ 7-8 ได้ ทั้งนี้ เพราะมีความเชื่อในศักยภาพของรัฐบาลจีนในการดำเนินมาตรการต่างๆ ในการที่จะกระตุ้นให้เศรษฐกิจจีนเติบโตได้ในอัตราเป้าหมายร้อยละ 8 ได้

ความเชื่อมั่นว่ารัฐบาลจีนจะสามารถรักษาอัตราการเจริญเติบโตได้ตามเป้าหมายได้เนื่องจากปัจจัย 2 ประการ คือ

1. ทางการเงินมีทรัพยากรเงินที่เหลือเฟือ ทั้งนี้ รัฐบาลจีนมีสำรองเงินตราต่างประเทศมากที่สุดของโลกมูลค่าประมาณ 2 ล้านล้านดอลลาร์ ซึ่งสามารถใช้เงินดังกล่าวไปใช้กระตุ้นเศรษฐกิจได้ ทั้งนี้ นายกรัฐมนตรีของจีนประกาศชัดเจนว่ามีความยินดีที่จะใช้เงินในการต่อสู้กับการประท้วงของกลุ่มแรงงานมากกว่าจะใช้กำลังทหารและอาวุธในการต่อสู้กับประชาชน

2. รัฐบาลจีนยังมีอำนาจควบคุมการบริหารจัดการเศรษฐกิจ รัฐบาลจีนเป็นเจ้าของ 4 ธนาคารใหญ่ของประเทศ เป็นเจ้าของที่ดินส่วนใหญ่ จึงทำให้สามารถผลักดันโครงการลงทุนบริการโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ให้สามารถเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งต่างจากกับประเทศไทยที่การลงทุนในโครงการลงทุนในบริการพื้นฐานต่างๆ มีข้อจำกัดมากมาย ที่ทำได้อย่างล่าช้า

ทั้งนี้ ในเดือนพฤศจิกายนปี 2551 รัฐบาลได้ประกาศจะใช้วงเงินราว 4 ล้านล้านหยวน (5.7 แสนล้านดอลลาร์) คิดเป็นประมาณ 13.3% ของ GDP ปี 2551 เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ โดยวงเงินนี้จะทยอย

ใช้ภายในระยะเวลา 2 ปี และจนถึงปัจจุบันรัฐบาลจีนประกาศรายละเอียดของแผนกระตุ้นเศรษฐกิจออกมาแล้ว 2 แผน มีมูลค่ารวม 2.3 แสนล้านหยวน (3.36 หมื่นล้านดอลลาร์) ซึ่งทั้ง 2 มาตรการ มีวัตถุประสงค์หลัก คือ 1. กระตุ้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะอุปสงค์ในประเทศ และ 2. สร้างความมั่นคงทางสังคม

แนวทางของมาตรการจะมุ่งเน้นไปที่ หนึ่ง การกระตุ้นการลงทุนและการบริโภคภายในประเทศ ผ่านการสร้างโครงการบริการพื้นฐานใหม่ๆ ลดความเข้มงวดในการปล่อยกู้ของธนาคารพาณิชย์เอกชน การยกเว้นการเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการซื้อสินค้าทุน และ สอง การช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยผ่านทางการศึกษา และการช่วยเหลือด้านที่อยู่อาศัย และรัฐบาลจีนกำลังอยู่ในระหว่างการร่างแผนมาตรการฉบับที่สามเพิ่มเติม มีมูลค่า 8.5 แสนล้านหยวน เพื่อกระตุ้นภาคการผลิตในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอุตสาหกรรมยานยนต์ เหล็ก สิ่งทอ เครื่องใช้ไฟฟ้า สารสนเทศ ปิโตรเคมี เครื่องจักร และการต่อเรือ โดยคาดว่าจะทำการเสนอต่อผู้บริหารในเดือนมีนาคมนี้ ซึ่งผลของมาตรการเหล่านี้ น่าจะปรากฏผลเป็นรูปธรรมได้ในปีนี้

ความสำเร็จของมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจภายในประเทศของประเทศต่างๆ จึงอยู่ที่ขนาดของเงินที่ใช้ ความเร็ว และประสิทธิผล ซึ่งถ้าประเทศจีนประสบความสำเร็จก็จะเป็นผลดีต่อประเทศในภูมิภาคเอเชียโดยรวมและประเทศไทยเองก็จะพลอยได้รับอานิสงส์ด้วย

รัฐบาลจีนแก้ปัญหาหนี้เสียโดยการนำเอาทุนสำรองระหว่างประเทศส่วนหนึ่งมาล้างหนี้เสียของธนาคารพาณิชย์ แต่อีกส่วนหนึ่ง (และเป็นส่วนสำคัญ) คือ การกดดอกเบี้ยเงินกู้ให้ต่ำลงพร้อมกับกดดอกเบี้ยเงินฝากลงแทบจะเหลือศูนย์ ในส่วนของดอกเบี้ยเงินกู้นั้นก็เพื่อช่วยลดภาระของบริษัทลูกหนี้ แต่ในส่วนของดอกเบี้ยเงินฝากนั้นก็เพื่อช่วยให้ธนาคารพาณิชย์ได้กำไรมากขึ้น จากส่วนต่างของดอกเบี้ยเงินกู้-เงินฝากที่กว้างขึ้นอย่างมาก ทั้งนี้ เริ่มทำตั้งแต่ปลายทศวรรษ 90 จนกระทั่งถึงปัจจุบัน เพื่อให้ธนาคารได้มีกำไรสูงเพื่อชดเชยความเสียหายจากการปล่อยกู้ที่หละหลวม ซึ่งถือได้ว่าเป็นการใช้เงินทุน (ของประชาชน) ที่มีประสิทธิภาพต่ำ และยังทำให้ประชาชนต้องรับภาระในภายหลังที่เกิดปัญหาหนี้เสียอีกด้วย ปกติแล้วอาจอ้างได้ว่า การกดดอกเบี้ยเงินฝากให้ต่ำลง จะส่งเสริมให้ออมน้อยลงและบริโภคมากขึ้น แต่ศาสตราจารย์ Pettis แย้งว่าดอกเบี้ยที่ถือได้ว่าเป็นรายได้ และควรเป็นกำลังซื้อของประชาชนนั้น ถูกโอนไปให้กับธนาคารและบริษัทเจ้าหนี้ ซึ่งเป็นสัดส่วนที่ค่อนข้างสูง เพราะประชาชนจีนออมเงินเป็นจำนวนมาก (ดอกเบี้ยจึงเป็นรายได้สำคัญ) ส่วนหนึ่งเพราะระบบประกันสังคมของจีนยังไม่สมบูรณ์เท่ากับประเทศพัฒนาแล้ว ดังนั้น จึงเป็นไปได้ว่าเมื่อประชาชนจีนได้รับดอกเบี้ยเงินฝากต่ำก็อาจต้องการออมเพิ่มขึ้นเพื่อให้ได้รับรายได้ดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น ซึ่งย่อมจะทำให้การบริโภคลดลง

กล่าวโดยสรุป คือ หากการกระตุ้นสินเชื่อรอบใหม่ของจีนในปี 2009 นี้ ส่งผลให้เกิดหนี้เสียเพิ่มขึ้นในอนาคต ในทำนองเดียวกับเมื่อ 12 ปีก่อนหน้า ซึ่งก็จะทำให้รัฐบาลจีนต้องปรับลดดอกเบี้ยเงินฝากและเงินกู้ลง ทำให้การบริโภคของชาวจีนลดลงอย่างมากใน 4-5 ปีข้างหน้า ปัญหาคือกำลังการผลิตที่เพิ่มขึ้นจากการกระตุ้นเศรษฐกิจในรอบนี้ จะไม่สามารถนำไปขายให้กับตลาดโลก (โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวอเมริกัน) เหมือนที่เคยทำในปี 1997-2006 แต่จะต้องพึ่งพาความต้องการภายในประเทศเป็นหลัก หาก

เป็นเช่นนั้นจริง เศรษฐกิจจีนก็จะขยายตัวได้ในอัตราต่ำเท่ากับการขยายตัวของการบริโภคภายในประเทศเป็นหลัก

แผนกระตุ้นเศรษฐกิจของจีน

ประชากรประมาณ 20 เท่าของไทย มี GDP ประมาณ 14 เท่าของไทย และ จีน ใช้งบกระตุ้นเศรษฐกิจประมาณ 60 เท่าของไทย ถ้าเทียบในขนาดประเทศที่เท่ากัน จีนใช้งบกระตุ้นประมาณ ๕ เท่าของไทย รัฐบาลจีนได้ประกาศนโยบายเพื่อกระตุ้นการบริโภคภายในประเทศ และแก้ไขปัญหาภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ สรุปได้ดังนี้

1. โครงการกระตุ้นเศรษฐกิจ

- วันที่ 9 พฤศจิกายน 2008 รัฐบาลจีนได้ประกาศดำเนินโครงการมูลค่าสูงถึง 4 ล้านล้านหยวน (585.7 พันล้านเหรียญสหรัฐ) เพื่อกระตุ้นการบริโภคภายในประเทศ

- เน้นการลงทุนหลักใน 10 โครงการ เช่น สร้างบ้านสำหรับผู้มีรายได้น้อย (280 พันล้านหยวน) การสร้างโครงสร้างพื้นฐานในชนบท (370 พันล้านหยวน) สาธารณูปโภคด้านถนน ทางรถไฟ ไฟฟ้า (180 พันล้านหยวน) การขนส่ง การพัฒนาเทคโนโลยีและ R&D(160 พันล้านหยวน) การรักษาสีงแวดล้อม(350 พันล้านหยวน) การศึกษาและสาธารณูปโภค(40 พันล้านหยวน) การฟื้นฟูเหตุการณ์แผ่นดินไหว (1 ล้านล้านหยวน)

2. มาตรการด้านการเงิน (มาตรการผ่อนคลายด้านการเงิน)

- สนับสนุนการให้กู้ยืมเงินของธนาคารพาณิชย์แก่ธุรกิจภาคเอกชน โดยเฉพาะธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

- อนุญาตให้บริษัทประกันภัยลงทุนในโครงการโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่

- ลดอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศ

3. มาตรการด้านอุตสาหกรรม

- สนับสนุน 9 อุตสาหกรรมที่เกิดปัญหา อุตสาหกรรมเบา สิ่งทอ เหล็ก ยานยนต์ ปิโตร การต่อเรือ ไฟฟ้า และการโทรคมนาคม

- China's State Reserve จะซื้ออลูมิเนียม(Aluminum) 3 แสนตัน ในราคา 12,300 หยวนต่อตัน (1,750 USD) ในเดือนมกราคม 2009 เพื่อเพิ่มราคาให้กับผู้ผลิต และคาดว่าจะซื้อได้ในราคา 1 ล้านตันในอนาคต

- สนับสนุนด้านอุตสาหกรรมยานยนต์และเหล็ก ลดภาษีซื้อรถยนต์ที่ต่ำกว่า 1.6 ลิตร จากร้อยละ 10 เป็น ร้อยละ 5 เพื่อกระตุ้นยอดการซื้อ เริ่มตั้งแต่มกราคม-ธันวาคม 2009

- แผนใน 3 ปีข้างหน้า รัฐบาลให้เงินสนับสนุน 10 พันล้านหยวนในอุตสาหกรรมยานยนต์เพื่อวิจัย พัฒนาเทคโนโลยีและเครื่องจักร

4. มาตรการด้านการลงทุนและมาตรการด้านการส่งออก

- ประกาศคืนภาษีส่งออก 4 ครั้ง (เดือนสิงหาคม เดือนพฤศจิกายน เดือนธันวาคม 2008 และมกราคม 2009)

- รัฐบาลประกาศมาตรการคืนภาษีส่งออกรวมสินค้าไฮเทค 553 และสินค้ามีมูลค่าเพิ่มสูง เช่น เครื่องจักร เครื่องใช้ไฟฟ้า มอเตอร์ไซค์ เครื่องทอผ้า เพิ่มเป็น ร้อยละ 14

- 1 ธันวาคม 2008 ครอบคลุมสินค้า 3770 รายการ(คิดเป็นร้อยละ 27.9 ของสินค้าส่งออกของจีน) ที่เป็น Labor-intensive สินค้าเครื่องจักรและอิเล็กทรอนิกส์

- จะคืนภาษีสำหรับอุตสาหกรรม Garment และ Textile จากร้อยละ 14 เป็น ร้อยละ 15

6. นโยบายด้านการเกษตร

- รัฐบาลรับซื้อสินค้าเกษตรจากเกษตรกรชาวจีนมากขึ้น

- รัฐบาลรับซื้อสินค้าเกษตรจากเกษตรกรในราคาสูงขึ้น เพื่อช่วยเพิ่มรายได้ให้ชนบท และมีเงินชดเชยในการซื้อเครื่องจักร และเพิ่มประกันสังคมให้กับชาวนา แรงงานรายได้ต่ำในชนบท

- รัฐบาลได้กำหนดมาตรการอุดหนุนแก่ประชาชนใน 12 มณฑล ในอัตราร้อยละ 13 เพื่อซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน และเป็นการกระตุ้นการบริโภคโดย เริ่มใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2007

7. นโยบายด้านแรงงานและสังคม

- รัฐบาลสนับสนุนเงิน 850 ล้านหยวน (124.26 พันล้านเหรียญสหรัฐ) เป็นค่าประกันสังคม และรัฐบาลท้องถิ่นจัดตั้งศูนย์บริการกว่า 510,000 แห่ง เพื่อพัฒนาการบริหารจัดการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพทางการตลาด ให้แก่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

แผนกระตุ้นเศรษฐกิจมูลค่า 4 ล้านล้านหยวน หรือ 585,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ อาจช่วยเสริมให้เศรษฐกิจของจีนขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.5-1.9 ในปี 2552 ซึ่งจะส่งผลสืบเนื่องให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product - GDP) โดยรวมขยายตัวได้ร้อยละ 8 ตามเป้าหมายที่วางไว้ และเชื่อมั่นว่าจีนมีศักยภาพที่จะเป็นประเทศแรกในโลกที่ก้าวพ้นจากวิกฤติและรักษาอัตราการขยายตัวได้อย่างมีเสถียรภาพในระยะกลางและระยะยาว

ขณะที่นายหลี่ เกอเจียง รองนายกรัฐมนตรีจีน กล่าวไว้ว่าจีนจะบรรลุเป้าหมายการขยายตัวทางเศรษฐกิจในปี 2552 โดยระบุว่าอุตสาหกรรมบางแห่งเริ่มส่งสัญญาณของการฟื้นตัวแล้ว ส่วนนายหวาง จุน รัฐมนตรีช่วยว่าการการคลังจีน กล่าวยืนยันถึงกรณีที่จีนได้ประกาศใช้งบประมาณขาดดุลสูงสุดเป็นประวัติการณ์ถึง 950,000 ล้านหยวนในปี 2552 ว่ารัฐบาลสามารถควบคุมความเสี่ยงอันอาจเกิดจากการใช้งบประมาณขาดดุลดังกล่าวได้ ทั้งนี้ รัฐบาลจีนคาดหวังว่างบประมาณใช้จ่ายดังกล่าวจะสามารถกระตุ้นความต้องการในประเทศเพื่อชดเชยกับการส่งออกที่ลดลงจนส่งผลให้เศรษฐกิจจีนขยายตัวในระดับต่ำที่สุดในรอบ 7 ปี โดย GDP จีนขยายตัวร้อยละ 6.8 ในช่วงไตรมาสที่ 4 ของปี 2551 และร้อยละ 9 ตลอดปีงบประมาณ 2551 เทียบกับร้อยละ 13 ในปี 2550 อย่างไรก็ตาม ขณะที่รัฐบาลจีนเชื่อว่าเศรษฐกิจของประเทศจะขยายตัวได้ถึงร้อยละ 8 ในปี 2552

สรุปแนวนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจจีนภายในวงเงินงบประมาณ 4 ล้านล้านหยวน

ตามที่รัฐบาลจีนได้ประกาศนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจในภาพรวมเป็นมูลค่า 4 ล้านล้านหยวนในเดือนพฤศจิกายน 2551 และต่อมาได้ปรับรายละเอียดปลีกย่อยของนโยบายดังกล่าว รวมทั้งประกาศนโยบายเสริมเพิ่มเติมเพื่อส่งเสริมการตลาดและปรับโครงสร้างของภาคอุตสาหกรรม รายละเอียดการใช้งานงบประมาณกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาลจีน สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. นโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจดังกล่าวครอบคลุมแผนการกระตุ้นเศรษฐกิจระหว่างไตรมาสสุดท้ายของปี 2551 จนถึงสิ้นปี 2553 แบ่งออกได้เป็นสามส่วนหลัก ๆ ได้แก่

- 1) การลงทุนในโครงสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐาน
- 2) การเพิ่มสภาพคล่องและจัดสรรแหล่งเงินกู้ในภาคธุรกิจ และ
- 3) การปรับโครงสร้างภาคอุตสาหกรรมและการเพิ่มแรงจูงใจในการลงทุนในภาคส่วนที่

รัฐต้องการสนับสนุน ทั้งนี้ 1 ใน 4 ล้านล้านหยวนของวงเงินรวมนั้นเป็นงบประมาณที่ได้รับการจัดสรรไว้สำหรับการฟื้นฟูเขตที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่มณฑลเสฉวนเมื่อเดือนพฤษภาคม ปี 2551

2. ในระยะแรกการประกาศองค์ประกอบของเงินงบประมาณและรายละเอียดต่าง ๆ ของนโยบายยังไม่มี ความชัดเจน แต่ต่อมาภายหลังการประชุมคณะรัฐมนตรี (State Council) ในเดือนพฤศจิกายน 2551 รัฐบาลได้ออกเอกสาร Central Document NO.18 of 2008 ซึ่งไม่ได้รับเผยแพร่อย่างเป็นทางการในสื่อสาธารณะ แต่สื่อต่าง ๆ ก็ได้รับเนื้อหาที่สำคัญของเอกสารและนำออกมาเผยแพร่เป็นระยะ

3. การลงทุนในโครงการสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐาน

3.1 Central Document NO.18 of 2008 ได้แจกแจงนโยบายหลัก 10 ประการเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจและวางแผนการใช้เงินของรัฐจำนวน 1 แสนล้านหยวน (100 billion RMB) ไว้สำหรับกระตุ้นการลงทุนในไตรมาสสุดท้ายของปี 2551 ในการลงทุน 6 สาขา นอกจากนั้น รัฐบาลจีนได้ประกาศนโยบายเร่งใช้เงินงบประมาณสำหรับการบูรณะเขตที่เกิดแผ่นดินไหวในมณฑลเสฉวน 2 หมื่นล้านหยวนภายในไตรมาสสุดท้ายของปี 2551

3.2 เอกสาร Central Document NO.18 of 2008 ได้กำหนดแนวทางสำหรับรัฐบาลมณฑลท้องถิ่นในการเสนอโครงการที่ต้องการผลักดันโดยใช้เงินงบประมาณก้อนดังกล่าว

- ชั้นแรกรัฐบาลกลางได้ประกาศแนวทางกว้าง ๆ เกี่ยวกับประเภทของโครงการที่จะทำให้การสนับสนุนด้านการลงทุน จากนั้น รัฐบาลท้องถิ่นยื่นรายละเอียดข้อเสนอโครงการที่ประสงค์จะได้รับเงินทุนสนับสนุนต่อรัฐบาลกลาง โดยจะต้องแจ้งสัดส่วนเงินงบประมาณที่ฝ่ายท้องถิ่นพร้อมจะออกค่าใช้จ่ายสนับสนุนโครงการเองด้วย หลังจากนั้น National Development and Reform Commission (NDRC) ซึ่งเป็นหน่วยงานประสานงานหลักของการวางแผนระดับนโยบายจะตรวจสอบข้อเสนอโครงการและคัดเลือกข้อเสนอที่คุ้มค่าและมีความเป็นไปได้สูงที่สอดคล้องกับแนวทางหลักของรัฐบาลเพื่อจัดสรรให้ได้รับการสนับสนุนด้านการลงทุนต่อไป

- ภายในเวลา 1 เดือน รัฐบาลท้องถิ่น 18 มณฑลได้ยื่นข้อเสนอแก่รัฐบาลกลาง รวมมูลค่าโครงการเป็นเงินทั้งสิ้น 2.5 ล้านล้านหยวน (25 trillion RMB) ซึ่งรัฐบาลกลางได้คัดเลือกโครงการที่เหมาะสมให้อยู่ภายในวงเงิน 1 แสนล้านหยวนแรกได้ภายในกลางเดือนธันวาคม 2551 และได้รับอนุมัติโครงการรอบที่สองในวงเงิน 1.3 แสนล้านหยวน (130 billion RMB) สำหรับไตรมาสแรกของปี 2552 โดยได้อนุมัติเงินเป็นเงินก้อนแก่รัฐบาลท้องถิ่นให้ไปบริหารจัดการเองทั้งนี้ โครงการที่ได้รับอนุมัติส่วนใหญ่เป็นโครงการเพื่อปรับปรุงสาธารณูปโภคด้านการสาธารณสุข การศึกษา และการรักษาสุขภาพสิ่งแวดล้อม

4. การเพิ่มสภาพคล่องและจัดสรรแหล่งเงินกู้ในภาคธุรกิจ

สำหรับปีงบประมาณ 2551-2552 รัฐบาลกลางได้วางแผนเพิ่มเงินงบประมาณสำหรับการลงทุนไว้ประมาณ 5.88 แสนล้านหยวน โดยประสงค์ให้รัฐบาลท้องถิ่นสมทบเงินในการลงทุนประมาณ 6 แสนล้านหยวน แต่ตัวเลขประมาณการบ่งชี้ว่า รัฐบาลท้องถิ่นสามารถรวบรวมเงินได้ประมาณ 3 แสนล้านหยวนเท่านั้น ดังนั้น รัฐบาลกลางจึงได้ประกาศนโยบายเพื่อช่วยรัฐบาลท้องถิ่นระดมทุนมาสมทบกับเงินลงทุนของรัฐบาลกลางด้วยแนวทางต่าง ๆ ต่อไปนี้

4.1 ออกพันธบัตรให้รัฐบาลท้องถิ่นเป็นผู้บริหารจัดการจำนวน 2 แสนล้านหยวน

4.2 จัดสรรโควตาเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำแก่รัฐบาลท้องถิ่น และอนุญาตให้รัฐบาลท้องถิ่นจัดประเภทของเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำดังกล่าวให้เป็นเงินลงทุนประเภทปกติได้ (ซึ่งรัฐบาลกลางตั้งกฎไว้ว่าจะต้องมีไม่ต่ำกว่าร้อยละ 20 ถึง 30 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด)

4.3 จัดสรรให้บริษัทที่รัฐเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ออกหุ้นกู้โดยเฉพาะในตลาดการเงินของกรุงปักกิ่ง นครเซี่ยงไฮ้ และนครกวางโจวและเมืองเสิ่นเจิ้น ทั้งนี้ในช่วงระยะเวลาระหว่างไตรมาสสุดท้ายของปี 2551 และไตรมาสแรกของปี 2552 รัฐบาลได้ออกหุ้นกู้ระยะกลางไปแล้วประมาณ 25,000 ล้านหยวน นอกจากนี้ รัฐบาลกลางยังสนับสนุนให้รัฐบาลท้องถิ่นสรรหาแหล่งเงินทุนจากสถาบันการเงินภาคเอกชนเพื่อสนับสนุนการกระตุ้นเศรษฐกิจด้วยโครงการต่าง ๆ

ส่วนที่ 8

ประโยชน์ที่ได้รับจากการเดินทางไปศึกษาดูงาน

จากการที่คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้รับอนุมัติให้เดินทางไปศึกษาดูงานด้านการค้า การลงทุนและการกระตุ้นเศรษฐกิจของสาธารณรัฐประชาชนจีน ระหว่างวันที่ 28 กรกฎาคม 2552 ถึงวันที่ 3 สิงหาคม 2552 ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้เดินทางไปกรุงปักกิ่ง นครเซี่ยงไฮ้ เมืองเทียนจิน เมืองเสิ่นเจิ้น และนครกวางโจว นั้น ทำให้คณะกรรมการฯ ได้รับทราบแนวทางการแก้ไขปัญหาของจีนจากปัญหาวิกฤตการเงิน โลก รวมถึงแนวทางการค้าระหว่างไทยกับจีนด้วย ซึ่งสรุปสาระสำคัญของการเดินทางได้ดังนี้

1. การเข้าเยี่ยมคารวะเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงปักกิ่ง และกงสุลใหญ่ ณ นครเซี่ยงไฮ้ ทำให้ได้รับทราบถึงภาวะเศรษฐกิจของประเทศจีน รวมถึงมาตรการในการกระตุ้นเศรษฐกิจของจีน และปัญหาการระบายสินค้าเกษตรของไทยในเรื่องของระบบ โลจิสติกส์

2. ทราบว่าทำไมจีนจึงเป็นประเทศที่ทั่วโลกคาดว่าจะสามารถฟื้นตัวจากวิกฤตการเงิน โลกได้เร็วกว่าประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอื่น มีเหตุผลดังนี้

ก. จีนมีพื้นฐานเศรษฐกิจที่แข็งแกร่ง

ข. ภาคการเงินของจีนยังไม่เปิดเสรีเต็มที่จึงได้รับผลกระทบค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับประเทศในซีกโลกตะวันตก

ค. จีนได้ดำเนินนโยบายด้านการเงินการคลังอย่างเข้มงวด เพื่อลดความร้อนแรงทางเศรษฐกิจตั้งแต่ช่วงปลายปี 2550 ถึงต้นปี 2551

ง. ทางการจีนออกมาตรการรับมือกับวิกฤตการเงิน โลกอย่างรวดเร็วทันที่และอย่างมีประสิทธิภาพ

3. แผนการกระตุ้นเศรษฐกิจดังกล่าวของรัฐบาลจีนเป็นโอกาสสำคัญทางธุรกิจไม่ใช่เฉพาะสำหรับบริษัทที่มีกิจการอยู่ในประเทศจีนเท่านั้น แต่ยังเป็นโอกาสของบริษัทในต่างชาติดีที่สามารถขายสินค้าและบริการที่เชื่อมโยงกับภาคส่วนต่าง ๆ ของจีนที่ได้รับการสนับสนุนเงินลงทุนหรือเงินอุดหนุนเพิ่มเติม ตัวอย่างสำคัญ ได้แก่ การร่วมทุนกับบริษัทจีนที่ได้รับสัมปทานในโครงการต่าง ๆ รวมทั้งการให้บริการ training แก่พนักงานจีนในสาขาที่ไทยมีความเชี่ยวชาญ เช่น การดูแลรักษาสภาพสิ่งแวดล้อม และการบริการทางการแพทย์ เป็นต้น

4. การเดินทางไปเมืองเทียนจินเพื่อพบปะกับรัฐวิสาหกิจด้านการก่อสร้างทางรถไฟ ระบบท่อน้ำ ฯลฯ ทำให้ทราบว่าทางบริษัทฯ ดังกล่าวมีความสนใจที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เพื่อเป็นการเสริมสร้างและพัฒนาาระบบรถไฟรางคู่ของประเทศไทย แต่เนื่องจากปัจจุบัน รัฐบาลทั้ง 2 ประเทศยังไม่ได้เจรจาตกลงกันให้ชัดเจนในเรื่องการให้บริษัทฯ เข้ามาลงทุน จึงฝากให้คณะกรรมการฯ ช่วยนำเรียนรัฐบาลด้วย เพื่อประโยชน์ของ 2 ประเทศร่วมกันในอนาคต

ส่วนที่ 9

กำหนดการและรายชื่อคณะเดินทาง

ตามที่คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้รับอนุมัติจากประธานสภาผู้แทนราษฎรให้เดินทางไปศึกษาดูงานต่างประเทศ ระหว่างวันอังคารที่ 28 กรกฎาคม 2552 ถึงวันจันทร์ที่ 3 สิงหาคม 2552 ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน มีกำหนดการเดินทางดังนี้

วันอังคารที่ 28 กรกฎาคม 2552 (กรุงเทพ - กรุงเทพ)

- เวลา 07.30 นาฬิกา - คณะพร้อมกันที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ณ อาคารผู้โดยสารขาออก (ระหว่างประเทศ) ชั้น 4 เคาน์เตอร์สายการบินไทย
- เวลา 10.10 นาฬิกา - ออกเดินทางจากกรุงเทพฯ โดยสายการบินไทย เที่ยวบินที่ TG 614
- เวลา 15.50 นาฬิกา - เดินทางถึงท่าอากาศยานนครปักกิ่ง ผ่านพิธีการตรวจคนเข้าเมือง เดินทางเข้าสู่ตัวเมืองปักกิ่ง และเข้าโรงแรมที่พัก
- เวลา 17.00 นาฬิกา - เยี่ยมคารวะเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงปักกิ่ง และรับฟังบรรยาย ด้านการค้า การลงทุน ปัญหาเศรษฐกิจ และการกระตุ้นเศรษฐกิจ
- รับประทานอาหารเย็น และเข้าโรงแรมที่พัก

วันพุธที่ 29 กรกฎาคม 2552 (กรุงปักกิ่ง-เทียนสิน-กรุงปักกิ่ง)

- เวลา 08.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเช้า ณ โรงแรมที่พัก
- เวลา 09.00 นาฬิกา - ออกเดินทางไปสถานีรถไฟ เพื่อเดินทางสู่เมืองเทียนสิน
- เวลา 09.50 นาฬิกา - เดินทางถึงเมืองเทียนสิน
- เวลา 10.30 นาฬิกา - ศึกษาดูงาน Northern International Group ณ นครเทียนสิน ฟังบรรยายการดำเนินการด้าน Logistics Trade และการระบายสินค้า
- เวลา 12.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารกลางวัน
- เวลา 14.00 นาฬิกา - ศึกษาดูงานบริษัท Tianjin Elec-Mach International Trade Group เพื่อรับฟังบรรยายเกี่ยวกับการสนับสนุนการกระตุ้นเศรษฐกิจ
- เวลา 17.00 นาฬิกา - ออกเดินทางกลับกรุงปักกิ่งโดยรถไฟ
- เวลา 18.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเย็นและเข้าโรงแรมที่พัก

วันพฤหัสบดีที่ 30 กรกฎาคม 2552 (กรุงปักกิ่ง)

- เวลา 09.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเช้า
- เวลา 10.00 นาฬิกา - คณะเดินทางไปศึกษาดูงานด้านการผลิตเครื่องหนัง
- เวลา 12.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารกลางวัน
- เวลา 14.00 นาฬิกา - คณะเดินทางศึกษาดูงานด้านธุรกิจสิ่งทอ
- เวลา 18.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเย็นและเข้าโรงแรมที่พัก

วันศุกร์ที่ 31 กรกฎาคม 2552 (กรุงปักกิ่ง-นครเชียงใหม่)

- เวลา 07.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเช้า
- เวลา 09.30 นาฬิกา - ออกเดินทางจากกรุงปักกิ่งไปนครเชียงใหม่ โดยสายการบินแอร์ไชน่า เที่ยวบินที่ CA 1519
- เวลา 11.45 นาฬิกา - เดินทางถึงนครเชียงใหม่
- เวลา 12.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารกลางวัน
- เวลา 14.00 นาฬิกา - เยี่ยมคารวะกงสุลไทย ณ นครเชียงใหม่ และรับฟังบรรยาย ด้านการค้าการลงทุน ปัญหาเศรษฐกิจ และการกระตุ้นเศรษฐกิจ
- เวลา 18.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเย็นและเข้าโรงแรมที่พัก

วันเสาร์ที่ 1 สิงหาคม 2552 (นครเชียงใหม่)

- เวลา 07.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเช้า
- เวลา 10.00 นาฬิกา - ศึกษาดูงานบริษัท Super Brand Mall ณ นครเชียงใหม่
- เวลา 12.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารกลางวัน
- เวลา 14.00 นาฬิกา - ทักสนศึกษา นครเชียงใหม่
- เวลา 18.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเย็นและเข้าโรงแรม

วันอาทิตย์ที่ 2 สิงหาคม 2552 (เมืองเฉินเจิน)

- เวลา 08.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเช้า
- เวลา 10.00 นาฬิกา - ออกเดินทางสู่เมืองเฉินเจิน โดยรถไฟความเร็วสูง
- เวลา 10.45 นาฬิกา - เดินทางถึงเมืองเฉินเจิน ขณะผ่านพิธีการตรวจคนเข้าเมือง และเดินทางเข้าสู่ตัวเมืองเฉินเจิน เข้าโรงแรมที่พัก
- เวลา 12.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารกลางวัน
- เวลา 14.00 นาฬิกา - ศึกษาดูงานการผลิตเครื่องหนัง
- เวลา 18.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเย็นและเข้าโรงแรม

วันจันทร์ที่ 3 สิงหาคม 2552 (เมืองเฉินเจิน-กวางเจา)

- เวลา 07.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารเช้า
- เวลา 10.00 นาฬิกา - ศึกษาดูงาน“LOWU CITY” ศูนย์รวมสินค้าของเมืองเฉินเจิน
- เวลา 12.00 นาฬิกา - รับประทานอาหารกลางวัน
- เวลา 14.00 นาฬิกา - ออกเดินทางสู่สนามบินกวางเจา โดยรถไฟชั๊วปรับอากาศ
- เวลา 20.20 นาฬิกา - ออกเดินทางจากกวางเจา โดยสายการบินไทย เที่ยวบินที่ TG665
- เวลา 22.25 นาฬิกา - เดินทางถึงสนามบินสุวรรณภูมิ โดยสวัสดิภาพ

คณะเดินทางประกอบด้วย

1. นายนราพัฒน์	แก้วทอง	ประธานคณะกรรมการ
2. นายจุลพันธ์	อมรวิวัฒน์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
3. นางสาวนริศา	อดิเทพวรพันธุ์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่ห้า
4. นายเรวัต	สิรินุกูล	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
5. นายจตุติ	ไกรฤกษ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
6. นายธนาธร	โล่ห์สุนทร	เลขานุการคณะกรรมการ
7. นายสยาม	สุขสมใจ	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
8. นางสาวทิวพันธ์	เพชรตระกูล	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
9. นางสาวปณญาพร	เอมมะโน	วิทยากร 5 สำนักกรรมการ 1
10. นางสาวนลพรรณ	จันทร์กุล	วิทยากร 5 สำนักกรรมการ 1

รายละเอียดงบประมาณค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปศึกษาดูงาน

ของคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ

ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน

ระหว่างวันอังคารที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ถึง วันจันทร์ที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๒

ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๒

คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎรได้รับอนุมัติจากประธานสภาผู้แทนราษฎรให้
เดินทางไปศึกษาดูงาน ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑.งบประมาณเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปศึกษาดูงาน จำนวนเงินทั้งสิ้น ๑,๘๐๒,๘๕๕ บาท ดังนี้

๑)ค่าบัตรโดยสารเครื่องบิน	๒๕๓,๐๐๐	บาท
๒)ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๑๗๗,๖๐๐	บาท
๓)ค่าเช่าที่พัก	๔๗๕,๕๐๐	บาท
๔)ค่ารับรอง	๒๕๐,๐๐๐	บาท
๕)ค่าใช้จ่ายอื่น	๕๘๗,๗๕๕	บาท

- ค่าพาหนะภายในประเทศของต่างประเทศ (๔๘๔,๗๕๕ บาท)

- ค่าของขวัญ (๒๘,๐๐๐ บาท)

- ค่าเครื่องแต่งกาย (๗๕,๐๐๐ บาท)

รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๘๐๒,๘๕๕ บาท

๒.คณะเดินทาง ๑๐ คน ประกอบด้วย กรรมการ จำนวน ๖ คน เลขานุการประจำคณะกรรมการ
จำนวน ๒ คนข้าราชการรัฐสภาสามัญ จำนวน ๒ คน

(นายนาวัฒน์ แก้วทอง)

ประธานคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ

กลุ่มงานคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจ

โทร ๐ ๒๒๔๔ ๒๖๕๖

โทรสาร ๐๒๒๔๔ ๒๖๕๕